

VÍCE NEŽ
VÝZVA

KŘESŤANSKÉ
THEOLOGII

Evald Frank

PŘEDMLUVA

Vydáním této knihy se obracím k lidem dobré vůle. Pokud to bylo možné, snažil jsem se nepoužívat cizí slova, neboť skutečná přesvědčivost není v síle lidské řeči, ale ve tvořící moci slova Božího. Stejně jako na počátku stvoření Bůh promlouval a tvořil, i nyní je zde tvořící a osvobozující Slovo, oddělující světlo od temnoty. Při důkladném pozorování můžeme zjistit, a to navzdory různým názorům, že v oblasti náboženství "přikrývá Zemi a národy duchovní temnota". Jen Bůh skrze Svě všemohoucí Slovo může do našeho života mluvit a vyřkne-li: "Budiž světlo!", nastane světlo, neboť On si vždy počíná stejným způsobem. Teprve když zde světlo bylo a bylo odděleno od tmy, pokračoval ve Svém stvořitelském díle, a stejně tak je to i s duchovním stvořením, při kterém sám Pán přišel jako "Světlo" do tohoto temného světa, aby každého osvětlil (Jan 1). Nyní přišel čas, aby Boží všemohoucí Slovo mohlo být slyšeno a pravda byla oddělena od lži, neboť Bůh v tomto čase dokončuje Svůj spasitelný plán.

Obsah této brožury je adresován zejména také všem theologickým fakultám; na nich spočívá největší odpovědnost za vzdělání a duchovní vedení lidstva. Všichni se spoléhají nejprve na to, co se učili a co jim bylo řečeno. V žádném případě není mým úmyslem zlehčovat učení a zvyklosti, které jsou nějakému náboženskému společenství drahé a cenné. Ovšem dochází-li při konfrontaci se Slovem Božím k rozporu, objevíme-li nesoulad, pak nemůžeme dát za pravdu lidské instituci, ale Bohu. Ale děje se tak s nezbytným respektem před důstojností každého člověka, která je nedotknutelná, právě tak, jako to, čemu kdo věří. Ovšemže Boží důstojnost převyšuje lidskou a Jeho Slovo má přednost před každým lidským slovem.

Jako člověk narozený roku 1933, mohu čerpat z bohatých zkušeností. Od mého povolání do služby kazatele 2. dubna 1962 jsem přednášel a vyučoval ve více než 130 zemích, také jsem mohl oslovit mnohé lidi v televizním vysílání a velkých shromážděních.

Deset let vysílalo má dvacetiminutová kázání radio Luxemburg. Při čtených letech do celého světa jsem měl příležitost, seznámit se v tuzemsku i v zahraničí se známými osobnostmi z různých oblastí náboženství, vědy, politiky. Početné cesty do zahraničí mi umožnily získat náhled do velikých světových náboženství. Rovněž jsem využil možnosti prostudovat světové náboženské dějiny z pohledu různých náboženství a konfesí.

Jsem přesvědčen, že každý člověk má právo žít podle svého světového názoru. Přesvědčení víry je osobní záležitost a nikdo ji nesmí vnucovat druhému.

Mým úkolem je ukázat cestu, na kterou nás odkazuje "Kniha knih". Nalézt ji a jít po ní musí přirozeně každý sám. Protože nejsem zavázán žádné konfesi, mohu biblická učení předkládat nezkresleně. Je na každém jednotlivci, aby se na základě "originálu" přesvědčil o správnosti. V království Božím není nikdo k ničemu nucen, ani prostřednictvím učení. Boží působení se projevuje při těch, kdo se pro to otevrou.

S následujícím výkladem budou jedni souhlasit a jiní jej odmítnou. S tím musí počítat každý, kdo vystupuje na veřejnosti. Chtěl bych ale svědomitě vykonávat své pověření a všechno ostatní přenechat Bohu, který je mocen všechno ve všem působit.

Ještě bych rád připomněl, že u Boha existuje vždy jen jedna správná odpověď, jen jediná možnost! Lidských odpovědí a možností je bezpočet. Ale která je správná? Rozhodl jsem se nechat odpovídat samotného Boha a prosím o to, aby mi to nebylo počítáno za zlé.

ÚVOD

Všeobecně na zemi vládne napětí, které narůstá úměrně tomu, jak se přibližuje konec století. Lidé se ptají, co nám nastávající tisíciletí asi přinese. Jejich očekávání budoucnosti se velice liší. Množství expertů šíří optimismus v důvěře, že vše půjde i nadále jako dosud, a že veliké problémy na zemi se podaří mistrně zvládnout. Jiné lidi ovládla nálada konečného času, spojená s bezradností. Sociální nespravedlnost, zvyšující se nezaměstnanost, drasticky stoupající kriminalita, rostoucí počet závislých na drogách, nemoce, které dosud nebyly známy, přírodní katastrofy nejrozličnějšího rázu, jimž jsme bezmocně vystaveni, nepokoje a stále se měnící krizová ohniska nahánějí mnohým strach. Všechno se nezadržitelně mění, sama příroda a dokonce klima. Mnoho lidí již světu nerozumí. Tolik jich spatřuje ve všech hrozivých věcech "menetekel" – rukopis na zdi, který otevřeně oznamuje něco, co je znalcům Bible známé. K tomu je ale zapotřebí omilostněných lidí, kteří jsou schopni, jako kdysi Daniel, ten rukopis číst, správně mu rozumět, jsou zmocnění předávat tuto varující zvěst dále, a ukázat východisko z toho všeho. **Musí to být zvěst této hodiny, založená na předpovědi Slova Božího pro náš čas.**

Mnozí od času osvětení ztratili tradiční víru v Boha, když byly odhaleny ohavnosti napáchané ve jménu křesťanského náboženství. Víra ve vědu má od té doby vysokou konjunkturu. Stvoření, které oni vidí, nemohou zapřít, zapírají tedy ve vnitřní vzpouře Stvořitele, jehož nevidí (Řím. 1:18-23). Přestože v přírodě každé dílo mluví za Mistra a vzdává Mu čest, chce člověk Stvořitele od Jeho majestátného stvořitelského díla oddělit. V naší generaci jsou v neposlední řadě za nárůst nevíry zodpovědní také theologové, kteří místo oprávněné kritiky institucionálního náboženství, kritizují v duchovní "krátkozrakosti" i Boha a Boží Slovo. Tím, že si v široké veřejnosti dělají jméno, se jim zároveň podařilo, představit Slovo Boží jako nevěrohodné a Pána slávy vystavit posměchu. Všechny vynálezy a vymoženosti, jimž nejsou stanoveny žádné hranice, umožnily zejména od počátku letů do kosmu, aby se člověk sám stal středem vesmíru. Obzvláště mladí lidé, kteří mají sklon k pochybnostem rozšiřovaným vším možným způsobem, se

často zklamaně odvrací od tradiční víry. Není málo těch, kteří se pídí po smyslu života, a hledají vnitřní uspokojení a řešení svých problémů v drogách, v jiných náboženstvích a pod.

Pod záštitou úderných hesel "globalizace, světoobčanství a multikulturní společnosti národů", jsou stírány také rozdíly mezi náboženskými směry a ideologiemi, současným trendem je vyzdvihovat to, co může být všem společné. Všude působí duch smířování; nikoli však smíření s Bohem a Božím Slovem, od Něho naopak odpoutání, ale smíření mezi konfesemi a náboženstvími. Zároveň je potlačována žádost po pravdě, která probouzí svědomí, a je uspokojována nějakou náboženskou anebo světskou náhražkou. Každý věří, čemu chce, anebo také nevěří. V roce 1994 ustavilo OSN ve svém hlavním sídle v New Yorku "Výbor pro otázky náboženství", který má svým dílem přispět k uskutečnění "nového světového řádu". Mezi jiným se pro celý svět zamýšlí jednotná forma uctívání. Módním hitem je "New Age"!

VŠE JE POUHÁ NÁHODA?

Historie lidstva i s ní spojené dějiny náboženství měly velmi bouřlivý a krvavý průběh. V našem století se odehrály dvě světové války a ukrutný holocaust, svět byl rozdělen na Východ a Západ, nelze zapomenout na Hirošimu a Nagasaki, stejně jako na mnoho jiného. Obě "velmoci" si v roce 1945 rozdělily svět. V srpnu 1961 výstavbou "Berlínské zdi" vyvrcholila v Evropě studená válka, jejíž vystupňování mají mnozí ještě v živé paměti. Teprve na základě iniciativ Willyho Brandta koncem šedesátých let nastal vytoužený "proces snižování napětí", známý také jako "Východní politika" (Ostpolitik). Jedním z dalších bodů těchto změn byla cesta polského rodáka – papeže Jana Pavla II. do jeho vlasti, která uvedla do pohybu pád komunismu. Během oslav 750. výročí založení Berlína navštívil tehdy toto rozdělené město americký prezident Ronald Reagan a s pohledem na zazděnou Brandenburskou bránu adresoval tehdejšímu stranickému a státnímu představiteli SSSR Michailu Gorbačovovi tuto historickou výzvu:

"Pane generální tajemníku, toužíte-li po míru, přejete-li si blahobyt pro Sovětský svaz a Evropu, chcete-li liberalizaci, přijďte sem k této bráně, pane Gorbačove, otevřte ji! Pane Gorbačove, zbořte tuto zeď!"

V listopadu 1989 došlo konečně k "obratu" a dva německé státy se po desetiletích opět sjednotily. Rozdělení Evropy bylo překonáno pokojným způsobem, díky Bohu za to. "Usmíření" se stalo nosným heslem naší doby: "Co k sobě patří, srůstá jen pomalu." Sjednocení Německa bylo předpokladem pro sjednocení Evropy. Jak často musí být nově vytvářeny mapy států. Přiblížila se doba, kdy státní měny nahradí společná měna EURO. Celý svět se nachází v bodu zlomu a nabírá, co již bylo oznámeno v biblickém proroctví, podobu času konce. Nikdo nemůže zadržet tok dějin, který byl předurčen. Události, které jsou "znamením času", nás vedou a nabádají k pozornému naslouchání a bdělosti.

Nyní se rodí světová velmoc číslo 1 – "Sjednocená Evropa" s 370 miliony obyvatel, která byla předpovězena v Bibli a která se podobá Římskému impériu, jež známe z dějin. Německo je jednou ze sedmi vůdčích hlav sjednocené Evropy. Jak je to obrazně popsáno v knize Zjevení, byla tato německá vůdčí hlava zraněna a opět uzdravena. USA, mající 266 milionů obyvatel, se musejí smířit s tím, že již nejsou jedinou stávající světovou velmocí, ale jako světové velmoci číslo 2 jim již nenáleží ani hrát roli světového čteníka, i to bylo ve Zjevení obrazně popsáno. Politickou moc již drží OSN globálně soustředěnou pod jednou střechou. Naprosto zjevně nyní dochází ke konfrontaci hospodářské moci na národní i mezinárodní úrovni. Banky, pojišťovny, automobilové i ocelářské koncerny – všechn velkokapitál se slučuje. Právě tak dochází i ke slučování náboženské moci, když se formou ekumenismu soustřeďuje pod nadvládu Říma, tedy tam, kde má světová moc svůj původní domov. Musíme se ptát, zda se toto vše děje jen náhodou současně, nebo zda to vše opravdu směřuje k vrcholnému bodu, tedy ke "světové vládě", která je předpovězena pro závěrečné období současných dějin.

Všeobjímající a všepřesahující sjednocování ve všech oblastech, počínaje národy přes náboženství, politiku i ekonomiku, které je na postupu, má údajně lidstvu zajistit blahobyt a mír. Navzdory všem smlouvám a dohodám jeho aktéry postihne záhuba, jak je to uvedeno v Písmu svatém: *"Když vyřknou: **Pokoj a bezpečnost!**« právě tehdy na ně dolehne zničení, stejně jako bolesti doléhají na těhotnou ženu, a zcela určitě tomuto zničení neuniknou."* (I.Tes. 5:3) Až tento mírový proces a sjednocování dosáhne vrcholu, zaměří se ve svém závěru na Izrael a Blízký východ, a světové společenství se jednotně obrátí proti Izraeli, neboť příčinou sporu bude "**Jeruzalém**", který se stane kamenem přetěžkým, jak bylo již před 2.500 lety oznámeno v Bibli (Zach. 12:3). To, co bylo předpovězeno, se také splní, navzdory tomu, že Izrael obětuje "zemi za mír" a miliony lidí tomu budou chtít zabránit modlitbami.

ČAS JE BLÍZKO

Někdo musí mít odvahu, i když se dostane pod palbu kritiky, poukázat z hlediska Bible na dobu, ve které právě nyní žijeme.

Starší z nás si možná vzpomenou na slova: "Tisíc let, nebo již žádných tisíc let!", která se dříve často říkala. Neboť již mnozí očekávali od přelomu tisíciletí něco mimořádného. Někteří lidé věří v "Nostradamovo proroctví", i když nevědí, že tento astrolog vyňal to, co se dotýká přelomu tisíciletí, částečně z "Knihy knih", v níž to již dávno před Nostradamem zaznamenali Duchem Božím inspirovaní vidoucí muži.

Na našem grafu můžete sledovat, jak skutečně proběhla jednotlivá období. Od Adama uplynulo asi 6.000 let, což je u Pána, vyjádříme-li to prorockým slovem, šest dnů, neboť v Bibli je psáno: *"...jeden den je u Boha jako tisíc let a tisíc*

let jako jeden den." (II.Petr. 3:8) Adamovi řekl Bůh Pán: "...v den, kdy z něho budeš jíst, určitě zemřeš." (I.Moj. 2:17), a tak se také stalo, Adamovi bylo 930 let, když zemřel. Podle času, jak je počítán v dějinách spásy, je nadcházející tisíciletí v Bibli často zmiňováno jako "poslední den". Starý i Nový zákon o něm často hovoří, např. v Janově evangeliu 6. kapitole je zmiňován čtyřikrát. V německých překladech Bible nalezneme označení "nejmladší den", překlady do ostatních jazyků uvádějí přesně "poslední den". Na počátku posledního dne nastane "první vzkříšení", na konci téhož dne přijde "poslední vzkříšení" (Zj. 20). Mezitím uplyne tisíc let. *Sedmý den je "den Páně"* (Iz. 13:6-13; Sof. 1:14; Mal. 4:5; I.Tes. 5:2; II.Petr. 3:10, a mnohá další místa Bible), ve 20. kapitole Zjevení je popsán jako tisíciletá Kristova říše pokoje. Ať již tomu věříme, či nikoliv, Bůh, jakmile se čas naplní, Svůj plán a rozhodnutí vykoná. *"Neboť Pán vykoná Svůj soud na zemi rychle a úplně."* (Řím. 9:28)

Nadále však platí, že "čas ani hodinu" jednotlivých událostí nikdo nezná; můžeme a musíme s pozorností sledovat "znamení času" popsána v Bibli, která nás na tyto události odkazují, například o izraelském národě je psáno, že bude rozptýlen mezi všemi národy (V.Moj. 4:27-29, 28:64-68; Luk. 21:20-24 aj.) a na "konci dnů" budou Izraelité opět shromážděni. Na jiných místech Bible je řečeno, že Bůh Svůj lid zvolí ještě jednou (Iz. 11:11-12) a na jeho domácí půdě jej přivede k pokoji (Iz. 14:1). *"Slyšte Pánovo slovo, národy, a rozšiřujte je po dalekých ostrovech a zvěstujte: Ten, který rozptýlil Izrael, jej také sám shromáždí a určitě jej bude chránit, jako pastýř své stádo."* (Jer. 31:10) *"Vezmu vás ze všech národů a sesbírám vás ze všech zemí a přivedu vás do vaší země."* (Ez. 36:24) Stejně tak prorok Ozeáš předpověděl návrat izraelského národa do země původu, dokonce uvedl časové rozpětí, po které bude Izrael rozptýlen: *"Pojďme a vraťme se k Pánu, On nás roztrhal a také nás uzdraví. Bil nás, ale i ováže naše zranění. Po dvou dnech nás oživi. Třetího dne nás přiměje vstát, a my před Ním budeme žít."* (Oz. 6:1-2)

Dva dny, o kterých prorok Ozeáš hovoří, jsou dva tisíce let, které již uplynuly, je to doba, v níž byl izraelský národ rozptýlen. V současnosti se Izraelité navrátili z více než 140 států do své původní vlasti, neboť od roku 1948 opět existuje stát Izrael. Před našimi zraky se tak naplnilo proroctví, které společně prožíváme. *Ale až ve třetím dni od doby rozptýlení Izraelitů, jak jsme to právě četli, tedy v nadcházejícím tisíciletí, kdy bude církev z národů* (Sk. 15:13-18) dokončena (Řím. 11:25-36) a bude vytržena (I.Tes. 4:13-17), obdrží Izrael život z Boha skrze víru ve svého Mesiáše. *"Jestliže jejich zavržení dává smíření světu, co jiného by znamenalo jejich přijetí než život z mrtvých?"* (Řím. 11:15)

Známý Boží muž dojemně prohlásil: "Kdo chce vědět, kolik je hodin, ať se podívá na hodiny. Kdo chce vědět, jaký je den v týdnu, ať se podívá do kalendáře. Kdo by chtěl vědět, jak dalece pokročil čas, ať se podívá na Izrael."

Izrael má **Bohem dané právo** na zemi, kterou Věčný v dávné minulosti zaslíbil a dal jako dědictví Abrahamovi, všichni ostatní mají **možnost v této zemi bydlet**. Jeruzalém nikdy nebyl hlavním městem jiného národa než Izraelitů. Ani v jedné ze 114 súr Koránu se Mohamed nezmiňuje o Jeruzalému. V 16. kapitole Zjevení od 12. verše je nám řečeno, jakou zkázu bude představovat "Armagedonské peklo". Až do té hodiny, dne, měsíce a roku jsou andělé soudu spoutáni u Eufratu. *"Rozváž ty čtyři anděly, kteří jsou spoutáni u velké řeky Eufratu. A byli ti čtyři andělé rozvázáni, neboť byli připraveni pro tu hodinu, den, měsíc a rok, aby zabili třetinu lidí."* (Zj. 9:14b-15)

Až udeří ta hodina "ve velkém Božím dni Všemohoucího", jak bylo řečeno, zahyne třetina lidí. Řeka Eufrat, protékající Sýrií a Irákem, se nachází na území hlavních nepřátel Izraele. V tomto boji již nepůjde jen o tanky a rakety, dojde k použití chemických a biologických zbraní. Prorok Zachariáš jasně popsal, jak se plány na zničení izraelského lidu nakonec obrátí proti jeho nepřátelům: *"A ukáže se to jako zbraň, jíž bude Pán bít všechny národy, které by chtěly válčit proti Jeruzalému: Útočníkům shnije maso, zatímco budou stát na nohou; i oči jim shnijí v důlcích, a jazyk jim shnije v ústech."* (Zach. 14:12) *"V ten den se stane, že udělám z Jeruzaléma kámen přetěžký pro všechny národy."* (Zach. 12:3)

Tyto i mnohé jiné předpovědi z Písma se naplní, než přijde čas, kdy konečně dojde k překování mečů v pluhu (Iz. 2:1-5; Mich. 4:1-5), nejdříve však budou, žel, "pluhy překovány v meče a štěpašské nože v kopí", aby mohl být veden rozhodující útok (Joel 3:9-17), žádná smlouva z Osla, Daytonu, Wye či jakákoli jiná tomu nebude moci zabránit.

K tomuto aktuálnímu tématu by mohlo být vypsáno bezpočet biblických míst, což však není účelem tohoto výkladu, neboť tato i jiná biblická témata jsem již dříve probral ve svých předchozích publikacích. Není pochyb o tom, že spějeme ke konci času, "countdown" (odpočítávání od desíti k nule - např. při startech kosmických lodí) již probíhá, i když, jak se zdá, Pán ještě se Svým zaslíbením trochu prodlévá, než budou i ti poslední zachráněni (II.Petr. 3:9). Příslib vzkříšeného a do nebes odešlého Pána: "Hle, já přijdu brzo!", je tak aktuální, jako nikdy dříve.

Vzhledem k tomu, že nyní stojíme před nejzávažnějšími časovými změnami v dějinách lidstva, je nutné, aby základní biblické pravdy byly ještě jednou předloženy v původním znění. Křesťanství se již velmi brzo odchýlilo od původního učení apoštolů, opustilo úzkou cestu a žije v tradicích, místo ve Slově a vůli Boží, i když si toho mnozí nejsou vědomi. Stejně tak i židé a muslimové, jakož i všichni vyznavači jiných náboženských směrů mají právo na to, aby byli seznámeni s originálem Boží Pravdy a slyšeli věčně platné Evangelium.

Události probíhající v konečné fázi tohoto století jsou zjevně uváděny v eschatologických částech biblických proroctví. (Eschatologie – část věrouky zabývající se posledními věcmi člověka i světa, tedy skončením tohoto času.) Znalci proročského Slova, v němž jsou dějiny lidstva od počátku až do konce předpovězeny, spatřují v současném vývoji událostí naplnění toho, co je předpovězeno pro tento čas. Biblická "zvěst času konce" současně vnitřně připravuje věřící lidi, kteří zůstávají strážlivými, nepodléhají panice a vedou úplně normální život, na příchod Krista. Tito věřící se nezaměřují na témata apokalyptických katastrof, nevyhrožují zánikem světa, ale podobají se krásně oblečené a upravené Nevěště, která čeká na svého Ženicha a jde Mu vstříc.

JEDINEČNÁ, PLATNÁ SMĚRNICE

Kdyby nemělo platit Tvé Slovo, na čem by měla spočívat má víra? Nezajímá mne tisíc světů, ale toužím jen konat podle Tvého Slova. (hrabě N.von Zinzendorf)

V této úvaze jde v první řadě o **konfrontaci náboženské nauky – theologie – s učením Bible**. Možná, že někteří budou tuto konfrontaci pociťovat jako nešetnou či bezcitnou, ale pravdu nelze v tomto případě vyjádřit šetrně, a pravda musí být v každém případě vyjádřena, neboť jen poznaná pravda Slova Božího osvobozuje od všech lidských bludů (Jan 8:32). Jedině tímto způsobem lze oddělit světlo od tmy.

Všichni víme, že každé náboženské společenství má své vlastní směrnice, které stanoví, čemu toto společenství věří a co učí. To je v rozporu s praxí novozákonní církve, v níž nám byla již všechna učení předána apoštolů, a ti k tomu měli pověření od samotného Pána. V tomto apoštolském učení je zakotveno nejdůležitější biblické kritérium, které vyložil apoštol Jakub na shromáždění odpovědných bratří v Jeruzalémě: **"A s tím se shodují slova proroků..."** (Sk. 15:15), proto jen když je to takto prokazatelné, lze také říci: **"To je totiž rozhodnutí Ducha Svatého a naše..."** (Sk. 15:28)

Kde je Slovo proroků a apoštolů falšováno, nebo mu není věnována pozornost, tam jsou lidská rozhodnutí konána pod vlivem antikristovského ducha, a ne původní, Duchem Svatým zjevené pravdy. Pravá Boží církev uznává jen jediný základ – apoštolský a prorocký, ve kterém je Ježíš Kristus sám základním kamenem (I.Kor. 3:10-15; Ef. 2 aj.). Na tomto základním kameni církev stojí, a tím i na slově Písma, podle vzoru prvotních křesťanů: **"...a zůstávali vytrvale v učení apoštolském a ve společnosti, v lámání chleba a na modlitbách."** (Sk. 2:42)

Apoštol Pavel křesťany varoval, že dokonce muži z jejich vlastních řad povstanou a budou předkládat bludné učení (Sk. 20:30). Poukazoval na to, že skutečně již tehdy byl zvěstován jiný Ježíš, kázáno jiné evangelium a jiný duch byl v činnosti (II.Kor. 11:4). Odchylující se sekty – ačkoliv byly nábožné a "křesťanské" – se vloudily velmi záhy (Gal. 1:6-10). Zdůraznil, že jemu svěřené zvěstování spásné zvěsti nebylo podle lidského způsobu, jak tomu bylo vždy při těch, co se odchylovali, a děje se tak ještě dnes. Evangelium mu bylo darováno přímým zjevením Ježíše Krista (Gal. 1:11-12), čímž se nemohli prokázat ostatní, kteří z toho učinili lidskou vědu. Srovnáme-li lidmi upravené "evangelium" s pravým a věčně platícím Evangeliem Ježíše Krista v Písmu svatém, je rozdíl jasně zřetelný.

ODVĚKÝ SPOR

Božství vždy představovalo pro theology výzvu. Proč se o Boha hádají, není zcela jasné; a proč je na Něj tolik různých názorů, je zcela nepochopitelné.

Učení o Bohu je pro všechna náboženská společenství tak důležité, že je většinou uvádějí v prvních bodech svých stanov a vyznání víry. Přesto v křesťanstvu stále znovu propukají nekončící spory o to, zda existuje samojediný, jediný Bůh, či jen dvě božské osoby, nebo trojjediný Bůh, tvořený třemi samostatnými, od věčnosti existujícími božskými osobami. I když o tom neexistuje všeobecné povědomí, skutečně existují takovéto různé představy a mnoho dalších teorií kromě těch, které jsem uvedl. A všichni, kdo je předkládají, jsou přesvědčeni o správnosti svých názorů. Budeme se tedy tímto tématem zabývat z biblického hlediska; neboť platí jen to, o čem **Písmo svaté skutečně svědčí**, to co Písmo neučí, je výklad a není to pravda.

Bohem vše začíná a Bible je opravdu jediná Kniha na Zemi, která předkládá svědectví o tom, jak se Věčný od samotného počátku projevoval. Tak je sama Bible závazným absolutem, měřítkem všech věcí, které se vztahují k Bohu a pocházejí od Něho. Sváté Písmo – Starý a Nový zákon společně, je Boží poselství, ke kterému nesmí být nic přidáváno, je v něm obsaženo úplné, ukončené Boží svědectví, počínající Stvořitelem a zprávou o stvoření, zaznamenávající průběh veškerých lidských a spásných dějin a končící "posledním soudem" v Novém nebi a na Nové zemi (Iz. 65:17; II.Petr. 3:13; Zj. 21:1). Jednotlivé epochy v průběhu Staré a Nové smlouvy jsou ve svém významu a stanovení cíle jasně ukázány. Stejně tak nám Písmo svaté říká, odkud přichází člověk a kam jde.

O Bohu a Božím Slově již bylo sepsáno ve všech jazycích pod sluncem nespočetně svazků knih, a stále jsou psány nové a nové. "Christologické" rozepry, jako například "Ariánský spor" ze 4. století, jsou odborníkům z oblasti dějin náboženství známé. Lidé se pokusili zdůvodnit to, co je nezdůvodnitelné. Opovážili se vysvětlovat to, co nelze vysvětlit. Jak můžeme nahlédnutím do dějin náboženství zjistit, filozoficky pochopitelné pojmy o Božím zjevení v Kristu, které (to zjevení) je vlastně **"Základním kamenem"** a **"Kamenem zavřeným"** (Ž. 118:22; Iz. 28:16; Mat. 21:42-44; I.Petr. 2:6-8 aj.), nechali náboženský vůdci vstoupit do utvářející se theologie. Dnes jsou tyto pojmy součástí jejich argumentací a výkladů, **ale ne původně zjevenou pravdou a předmětem víry.**

Jak bylo ve Starém zákoně sděleno, tento **"Kámen"** náboženští "stavitelé" zavrhl, neboť nevěděli, kam Jej zařadit do jejich stavby, a až dodnes se jim nehodí. To, co náš Pán tehdy symbolicky vyjádřil, platí dodnes: **"Kámen, který stavitelé zavrhl, stal se nejdůležitějším, základním kamenem. Každý, kdo padne na tento kámen, se roztrhne. Každého, na koho tento kámen padne, toho rozdrtí na prach."** (Luk. 20:17b-18) Apoštol Petr před Veleradou připomněl stejná slova, uvedená již u Izaiáše (8:14-15) a v Žalmu (118:22): **"Ježíš je ten Kámen, který jste vy, stavitelé odmítli, který se stal Kamenem úhelným."** (Sk. 4:11) Jedněm je On předurčen k pádu, druhým k povstání – tak to prorokoval Simeon (Luk.

2:34). Pouze tam, kde sám Ježíš buduje Svou církev, tam je Ježíš v každém ohledu upřednostňován (Kol. 1:14-20), tam Jej znají jako "Základní i Závěrečný kámen", jako "Alfu a Omegu", jako "Prvního i Posledního", zde Ježíš slouží těm, kteří Mu věří, k pozdvižení. Kde ale lidé budují svou vlastní náboženskou instituci, tam Ježíš nemá správné místo, tam se stává kamenem úrazu a pohoršením (I.Petr. 2:6-8).

SAMOZŘEJMOST?

Mnohé již bylo považováno za samozřejmost, co bylo čímkoli jiným, ale ne samozřejmostí. Vlastně nic není samozřejmé.

Pro převážnou většinu lidí působících v křesťanství je tradiční nauka o trojedinosti "samozřejmostí"; ano, ještě více: kdo tuto nauku neuznává, samozřejmě také není uznáván. Naproti tomu, je pro židy tato nauka absolutně nepřijatelná, neboť ti věří jen tomu, co Bůh a proroci řekli. Pro židy je monotheismus vírou v jednoho, jediného Boha, mimo Něhož a vedle Něhož není žádného jiného, prvé a nejvyšší přikázání, které nesmí nikdo přestoupit. "Učení o více osobách" také silně naráží na prvé přikázání, které vyšlo z Božích úst. Pro muslimy, kteří Boha nazývají Alláhem, je myšlenka, že by měl mít v nebi syna, nejohavnějším rouháním se Bohu, jaké na zemi může existovat, neboť základní slova islámského vyznání víry znějí: "Není Boha kromě Alláha...!"

Co je samozřejmé pro jednoho, pro druhého nemusí zdaleka být samozřejmostí. Shoda existuje pouze v určitém náboženství či společenství, ale je mnoho těch, kteří tvrdí, že mají pravdu.

Pokud by nebiblický pojem slova "trojedinost" znamenal, že se Bůh k naší spáse v Novém zákoně zjevil jako náš nebeský Otec, jako Zachránce v Synu na Zemi, a skrze Ducha Svatého, pak bychom mohli tento pojem tolerovat. Ale znamená-li tento pojem, že jediný Bůh povolal do bytí druhou a třetí osobu Boží, a tito tři jsou ve všem jedno, pak bychom měli takovou interpretaci zkoumat a ptát se zaprvé: "Kde se o tom v Bibli píše?" Odpověď zní: "Nikde!" Zadruhé bychom měli zjistit, jak, skrze koho a kdy k takovému způsobu výkladu a učení došlo. V literatuře týkající se tohoto tématu se můžeme dočíst mnoho "nesmyslů", o kterých se však nyní nechci dopodrobna rozepisovat. Je však jasné, že nebiblické pojmy nemohou obsahovat biblické pravdy.

Ten, kdo se tímto tématem kriticky zabývá, se odváží ptát, zda zastánci trojedinosti mají vůbec představu o "jednom Bohu ve třech osobách".

V katolickém katechismu (Catéchisme de l'Eglise catholique, Città del Vaticano, 11.10.1992) je o trojedinosti mezi jiným v §251 řečeno následující: "**Aby dogma o Trojici mohlo být vyjádřeno, musela římskokatolická náboženská instituce vyvinout vlastní terminologii s pomocí pojmů filozofického původu: »podstata«, »osoba« nebo »hypostaze«, »vztah«, atd. ...**" Katolíci tedy přiznávají, že na objasnění trojičního dogmatu byly využity hypoteticko-filozofické pojmy. Pavel před podobnými skutky varoval: "*Varujte se před filozofováním.*" (Kol. 2:8) Filozofové si mohou ve své oblasti podle žádosti svého srdce filozofovat, ale ne, prosím, o Bohu. Co má filozofie společného s Bohem?

Je to také řeč o "**původu bez původu**" jako o "prvé osobě", ty druhé dvě mají svůj původ v tom původu atd. Musí být se vši vážností nastolena otázka: Sestává se Bůh opravdu od věčnosti, "jak je to také formulováno", v nebi ze tří samostatných božských osob stejné substance? Je to vůbec možné?

Existují rozdílné názory mezi byzantským (pravoslavným) náboženstvím a římským katolicismem, jako například že Duch Svatý jako osoba měl přijít do bytí jen z Otce, a nebo vychází z Otce i ze Syna. V §247 již zmiňovaného Katolického katechismu čteme: "Výraz Filioque chybí ve vyznání víry vyhlášeném v Cařihradě v roce 381." (To je zajímavé také z časového hlediska. pozn. autora) "Avšak na základě starobylé latinské a alexandrijské tradice to již dogmaticky vyznal papež sv. Lev v roce 447," (Až tak pozdě? pozn. autora) "dříve než Řím v roce 451 poznal a přijal během chalcedonského sněmu vyznání víry z roku 381. Užívání tohoto znění Kréda pozvolna vstupovalo do latinské liturgie mezi 8. a 11. stoletím." (Tedy asi až 1.000 let po apoštolech. pozn. autora) "Vsunutí »Filioque« do nicejsko-cařihradského vyznání víry, které převzala latinská liturgie, zůstává dodnes předmětem sporů s pravoslavnými církvemi." (Přidavek "Filioque – i ze Syna" byl přijat dodatečně do Nicejsko-cařihradského vyznání víry na synodě v Toledu roku 589. Dotyčné místo říká, že Duch Svatý vychází z Otce skrze Syna. Jedním z prvních konfliktů o "Filioque" byl konflikt mezi řeckými a francouzskými mnichy usídlými na Olivové hoře v Jeruzalémě, kteří se se svým sporem obrátili na papeže Lva III. Papež uznal theologické oprávnění pro užívání "Filioque", ale se zavedením v Římě váhal, neboť zde nebylo obvyklé. Do bohoslužby v Římě bylo zavedeno až za Benedikta VIII. (1012-1024). Jako vnitrocírkevní spor hrálo "Filioque" podstatnou roli při rozkolu v roce 1054. Pravoslavní se, na rozdíl od západního katolicismu, ve své liturgii této formulaci vyhýbají.)

Jak jedna, tak i druhá verze o "původu – vycházení" Ducha Svatého a božství všeobecně, jsou jen pouhé intelektuální konstrukce. Co má latinská liturgie, Krédo – které se v 5. století stalo dogmatem, společného s Kristem a apoštolů? Jistě nic! Každé zjevení Boží je realita a je potvrzováno jen Slovem. Bůh se neobjasnil, On je příliš vysoko nad naším poznáním (Job 36:26). Bůh se zjevil, a přesto mnohým zůstal skryt.

Co říká Bůh k tomuto největšímu a nejzávažnějšímu tématu, které obhájí všichni představitelé různých odborných směrů? To je naše otázka, která nás zajímá! Co o Bohu říkají lidé je **mnohoznačné**; co o Sobě říká sám Bůh, je **jednoznačné**, a to chceme vědět. Je JEDEN Bůh, který se až v čase Nové smlouvy zjevil jako Otec nad námi, v Synu mezi námi a v Duchu Svatém v nás, nebo to jsou tři rozdílné osoby, které jsou jednotné? Co na to říká Písmo? Pro ty, kdo opravdu věří Bohu, neexistuje jiná autorita.

V klasickém trojičním učení, které převzaly všechny denominace, a dokonce i mnoho svobodných sborů, je společným rysem, že všechny tři "osoby" jsou stejně významné, stejně všemohoucí, stejně všudypřítomné, stejně věčné. Kde je ale toto uvedeno v Bibli? Přírozeně nikde! Nazývá se to "mysteriem vnitřního života trojjediného Boha", a jak uvádí Katolický katechismus, tato "theologie" byla objasněna jednotným postojem díky ekumenismu. Toto si však samo odporuje, protože je-li všemohoucnost rozdělena na tři, potom již neexistuje jeden Všemohoucí. Museli bychom být toho názoru, že jeden Všemohoucí – jeden Věčný – jeden Vševedoucí je všudypřítomný, to stačí. Tento "Jeden Věčný" opravdu vždy, jak to Písmo svaté převážně uvádí, mluvil jen sám o Sobě, nikdy nevedl rozmluvu s druhou osobou, ale pouze sám se Sebou, nikdy nepřisahal při jiné osobě. Z mnoha různých možných citací uvádím: TAK MLUVÍ PÁN: *"Já přísahám při Sobě samém..."* (1.Moj. 22:16a), *"Sám při Sobě jsem přísahal..."* (Iz. 45:23a), *"Přisahal Bůh Pán při Sobě samém..."* (Am. 6:8a). V Žid. 6:13 je potvrzeno, že chtěl-li Bůh něco potvrdit přísahou, udělal to sám při Sobě. Pokud jde o Boha, slyšíme ta všepřonikající slova z Jeho úst: *"Tobě je to ukázáno, protože jsi musel poznat, že Pán je Bůh; a že kromě Něho není žádný jiný."* (V.Moj. 4:35) *"Poznej tedy a vezmi si to k srdci, že Pán je Bůh v nebesích nahoře i dole na zemi, a že kromě Něho není žádný jiný."* (V.Moj. 4:39)

SVĚDECTVÍ HISTORIKŮ

Je příznačné, že svěští autoři píší více se svobodnou myslí a výstižněji, než ti náboženští.

Stoupenci trojičního dogmatu by museli, jako při jiných tématech, nahlédnout nejen do učebnic svých vlastních konfesí, ale také do neutrálních děl a nezávislých pramenů, když se již důsledně neradí s Bibli a upírají jí platnost. V každé encyklopedii, která se zabývá »trojjediností«, nalézáme shodné informace, že ani ve Starém ani v Novém zákoně nebyla známa. Neznali ji ani v prvních křesťanských staletích. Christologické spory naplno propukly až na sklonku posledního pronásledování křesťanů za Diocletiana (302-312). Constantinus právě kvůli tomu svolal koncil do Niceje (325), protože mu záleželo na politické jednotě říše. Jednota, či shoda již nebyla ani mezi mluvčími Athanasiem a Ariem, natož mezi více než dvěma sty padesáti přítomnými muži, zastupujícími různé směry. Následovaly další koncily, hádali se, formulovali a utvářeli božství stále více podle svých vlastních představ.

Mnozí bojovali za pravdu, také vynikající theologové; ale čínilo to, aniž by se odpoutali od tradičních, klamných myšlenek. Obojí ale nemůžeme nechat platit – Slovo i výklad – uznávat zároveň správné i zvrácené. Nesouhlasí-li výchozí bod, nevychází-li samotně z Bible, jak potom může být správný výsledek a vůstit do Bible?

Profesor Emil Brunner se s tímto tématem střetl pod titulem "Der dreieinige Gott" (Trojjediný Bůh). Z jeho knihy, 16. kapitoly, stránek 208-244, si dovoluji citovat některé následující pasáže: **"Židovství, islám a racionální theismus jsou svým charakterem unitářské. Na druhé straně ale musíme poctivě přiznat, že trojjedinost nebyla tématem ani prvotního křesťanského novozákonního zvěstování, ani centrálním obsahem prosté křesťanské víry ve sboru v kterémkoli čase. Tedy: Centrem křesťanské theologie, ale nikoli křesťanské víry? Je takový nepoměr mezi theologií a vírou možný? Nebo spočívá na mylném vývoji celkové náboženské výuky?"**

"Prvotně křesťanská církev žije z toho, že mají skrze Syna Otce a s Otcem a Synem jsou spojeni skrze Ducha Svatého."

"Jak prorok zveřejňuje a uplatňuje k němu přišlé Slovo Boží, tak je tedy nyní Ježíš sám tím Příšlým."

"Je to On, kdo je sám pravým Božím obrazem, a nás v Boží obraz proměňuje."

"Syn je zjevením Otce; tím, že Ježíše vzýváme jako Pána, voláme k tomu, který je od věků a na všechny věky Pán, kterého ale poznáváme v Ježíši jen tak, jak se chce dát poznat, a máme Jej tak, jak On se nám chce dát."

"Záleží přece na tom, že v Synu, a jenom v Něm máme Otce, že skrze Syna, a jenom skrze Něho obdržíme Ducha Svatého, že tedy jen skrze Syna poznáváme Otce a stáváme se účastni Ducha."

"Pojem »trojjedinosti Boží« nepatří ke svědectví, ke zvěstování prvotního křesťanství."

"V Ježíši Kristu se s námi setkává zjevující, smírující, spásný, svatý, milosrdný Bůh, tím že On skrze Ducha Svatého činí historické události vnitřním prožitím a nás tím k tomu takto otvírá."

"Jen je-li pravdou, že Bůh – On sám byl v Kristu, pak je pravdou, že On nás sám se Sebou smířil."

"Jen sama mluvící, jednající osobní přítomnost Boží je dokonalým zjevením a smířením, a toto se stalo v Ježíši Kristu."

"Syn tedy existuje teprve od inkarnace. Tento je ale pravý Bůh. Tím se Kristus stává druhem theofanie, a Bůh sám, Otec, podstupuje utrpení smrti..." Profesor Brunner jistě znal Pavlovo svědectví: *"Bůh byl v Kristu a smířil svět sám se Sebou."* Takováto výstižná, nádherná argumentace pochází od profesora theologie, který patřil do trojičního tábora!

Dovolte citovat ještě některá historická díla, která se zabývají tímto tématem. Každému pomohou rozjimat, možná, také mnohé trochu zviklají z vlastní sebejistoty. V dějepisném díle "The paganism in our Christianity" stojí památná věta: **"Pojem »trojice« je výhradně pohanského původu."**

V Encyclopaedia of Religion se říká: **"Dnešní theologové souhlasí s tím, že učení o trojici se v hebrejské Bibli nenachází." Dále je tam tento výrok: "Theologové jsou zajedno v tom, že ani Nový zákon neobsahuje žádné jasné učení o trojjedinosti."**

Jezuita Fortmann píše ve své knize "The Triune God": "Pisatelé Nového zákona neříkají nic o formálním anebo formulovaném učení o trojici, o žádném jasném učení, že v jednom Bohu jsou tři stejně veliké osoby... nic nenavědčuje tomu, že by se některý z pisatelů Bible o trojnosti v Bohu i jen něco domníval."

V New Encyclopaedia Britannica je poznamenáno: "Slovo »trojice«, ani učení jako takové nelze v Novém zákoně nalézt."

V Encyclopaedia of Religion and Ethics stojí: "Počáteční křesťanská víra nebyla trinitářská... To nebyla ani v apoštolském ani v poapoštolském čase, jak to vyplývá z Nového zákona a jiných spisů prvotních křesťanů."

V New Catholic Encyclopaedia čteme: "Formulace »jeden Bůh ve třech osobách« se prosadila až koncem 4. století; do té doby se v křesťanském životě nevyskytovala, a do křesťanského vyznání víry nebyla přijata."

V Encyclopaedia Americana nalézáme jasný výrok: "Učení trojjedinosti 4. století neodráželo správné učení prvotních křesťanů o Boží povaze; naopak od učení prvotních křesťanů odbočovalo."

Ve Starobabylonské říši a Assýrii již mnoho staletí před Kristem existovaly triády neboli trojice. O jedné takové triádě v Mezopotamské oblasti informuje *Larousse Encyclopaedia of Mythology*: "Kosmos byl rozdělen na tři díly, každá část se stala panstvím jednoho boha... triáda velkých božstev."

Historik Will Durand poznamenává: "Pohanství nebylo křesťanstvím zničeno: Křesťanství je vstřebalo do sebe. Představy o božské trojjedinosti pocházejí z Egypta."

V knize "The Symbolism of Hindu Gods and Rituals" je řečeno o hinduistické trojici, která existovala již stovky let před Kristem: "Jeden z bohů trojice je Šiva; to je ničitel. Druzí dva bohové jsou Brahma – stvořitel, Višnu – zachovatel."

Dílo "The Church of the First Three Centuries" shrnuje: "... že učení o trojici vzniklo postupně a poměrně pozdě; pochází z pramene, který je židovským a křesťanským spisům úplně cizí; pomalu nabíralo formu a bylo do křesťanství začleněno náboženskými otci ovlivněnými Platonem."

New Schaff-Herzog Encyclopaedia of Religious Knowledge potvrzuje: "Učení o Logu a trojici bylo formulováno řeckými náboženskými otci, kteří... přímo nebo nepřímo byli ovlivněni platonskou filozofií."

Jak přemáhající je toto svědectví z tak rozdílných pramenů! Necht' tyto jednoznačné výpovědi přimějí každého k zamyšlení.

DĚJINY TO POTVRZUJÍ

Člověk to může sotva pochopit, ale prožité dějiny a svědění badatelé dávají za pravdu Bibli, a ne theologickým interpretacím.

Tyto uvedené citace o sporném tématu se shodují a potvrzují pravdivost Bible. Jen tak ledabyle kolem toho nikdo nemůže přejít. Musíme si nechat líbit otázku, co jako křesťané máme vůbec společného s "vytvářením božství" a s myšlenkami, které pocházejí z antického pohanství, kde nespasí obět, ale vědění. V mitraismu, kde se také učí trojiční myšlenky, existuje následující poučka: "V druhém stvoření stvořil »veliký Otec« živého ducha. »Veliký Otec« vyslal »třetího posla«, který přemohl demony." (Kronika lidstva) Kdo si prohlédne mnohá trojiční zobrazení z knihy "Die dreiköpfige Gottheit" (Tříhlavé božství) od Willibalda Kirfela, postřehne velkou podobnost se zobrazováním "křesťanských" trojic. Z katolicky orientovaného Herderova lexikonu reprodukuje jen jednu stránku. Jako názorná ukázka mohou tato zobrazení vyvolat šok. (Viz obrázky na konci knížky) Ze skutečného vývoje vidíme, že Bůh do lidských rukou nenechal padnout jen Sebe jako Immanuele, ale že do nich padlo také Jeho Slovo.

Ruce pryč od Boha! My neutváříme Jeho; On utváří nás! ON není takový, jak si Jej představujeme; On je takový, jak se nám ve Svě rozmanitosti představil!

Nejen theologové a historikové, ale také jiné významné osobnosti se k trojičnímu tématu vyjádřili. V naší zemi jsou to jména prominentů počínaje Mosesem Mendelssohnem až po spolkového kancléře Helmuta Schmidta. M. Mendelssohn píše: "Nemohu důvěřovat žádnému svědectví, které odporuje mému přesvědčení, jisté, nezvratitelné pravdě. Podle učení Nového zákona (alespoň jak se vysvětluje ve veřejných učebnicích) musím věřit:

- 1) v trojjedinost Boží bytosti,
- 2) polidštění božství,
- 3) utrpení jedné osoby božství, která se vzdala svého božského majestátu,
- 4) zadosťučnění a uspokojení první osoby božství skrze utrpení a smrt ponížené druhé osoby a ještě mnohému jinému podobnému tomu, co vyplývá z těchto vět, při ztrátě mé věčné blaženosti... Kdybych našel tato učení ve Starém zákoně, musel bych zavrhnout i Starý zákon, a jestliže by divotvorce k jejich obhajobě před mými zraky probudil všechny mrtvé, kteří jsou po staletí pohřbeni, pak bych řekl: **Divotvorce probudil ty mrtvé, ale jeho učení nemohu přijmout.**" (H.-J. Gamm, Židovství).

Helmut Schmidt řekl v jednom interviu: "Věřím, že Bůh je Pánem dějin, ale proč má být trojjediný, to mi není jasné." (ACP Magazin 4/1997)

Jasně může být jen to, co je pravda. Všechno nepravdivé zůstává nejasné. Bůh odporuje všem, kteří o Něm učí jako o trojjediném velice drsným způsobem slovy apoštola: »Prostředník ale nezastupuje jednoho jediného; ale Bůh je jeden.« (Gal. 3:20) V Bibli skutečně není ani jednou psáno, že On je troj-jediný. To může mnohé šokovat, neboť dosud

jsme to nikdy jinak neslyšali. "Trojjednost" je přece "hlavním základem" – tím "nejsvětějším" theologie. Ale v Božím slovníku se to vůbec nevyskytuje!

Při tématu o božství si musíme být vědomi toho, že vstupujeme na svatou půdu zjevení, která není přístupná rozumu a zůstává uzavřena. Na Bibli se odvolávají všechny křesťanské theologické systémy. Odvolávání se na Slovo Boží je velice důležité; děje-li se tak ale s úmyslem vytrhávat biblická místa ze souvislosti a umisťovat do vlastního konceptu, pak **je to srovnatelné s činností nepřítele již v zahradě Eden s tím, co Bůh řekl.**

Slova Páně: "...ze všech stromů smíš jíst!" nepřítel přednesl obráceně, když k tomu přidal "ne": "Neřekl Bůh, že nesmíte jíst ze všech stromů v zahradě!?" Nepřítel vždy zůstává při tématu, ale nikdy v pravdě. Vzpomeňte si také na to, jak satan při pokušení našeho Pána přišel s tím: "...stojí psáno!", aby Jej špatně užitými, z původního textu vytrženými biblickými místy přivedl k pádu. Ježíš se s ním utkal se slovy: "Ale je také psáno...!" To je to důležité: Nejedná se samotně o biblická místa, jimiž se všichni dekorují a každý si je pro sebe nárokuje a přednáší, jde obzvláště o ta místa, která se vypouštějí a obcházejí.

Žádné slovo, žádný výrok z Bible nesmí být zaměněn nebo vyjmut z daného spojení. Všechno patří tam, kde to je. Musí to zůstat, jak to je. Jestliže je např. psáno "Bůh", nesmí být na jeho místě uveden "Pán". Kde stojí psáno "Otec", tam náleží "Otec" a nemůže být nahrazen "Synem" nebo naopak. Nezemřel Otec, ale Syn, který je Pánem.

My však nejsme dětmi Pána nebo Syna, nýbrž dětmi Božími a smíme říkat Bohu "Abba" – "Otče". Totéž se vztahuje na "Syna člověka", "Syna Božího", "Syna Davidova" a všechna ostatní označení: Tam, kde jsou napsána, tam mají svůj význam. Kdo to nerespektuje, nepochopil, že Bůh všechno v Písmu seřadil, a v každém případě zapříčiní žalostný zmatek.

Otázky o Bohu se dříve či později dotknou mysli asi každého člověka. Především theologové se pokoušejí o to, vysvětlit Jej podle svého vlastního poznání. Ale theologové nejsou žádní proroci a apologeti žádnými apoštoly. Pokusili se literu Slova zvládnout inteligencí. Ale provždy platí, co napsal Pavel: "Nám pak to Bůh zjevil skrze Duchu Svatého. Nebo Duch zpytuje všechny věci, i hlubokosti Božské." (I.Kor. 2:10)

BOŽÍ VYZNÁNÍ

Jen co Bůh sám říká ve Svém Slově, je Jeho vyznání. ON se v něm zjevil a oznámil Svě vlastnosti.

Musíme si položit otázku, která pohne srdcem i duší: Věří převážná většina křesťanů v Boha, který byl utvářen a formulován, ale ve skutečnosti v takové podobě vůbec neexistuje? V prostoru visí základní otázky, jimž se nemůžeme dále vyhýbat. Nikoli výklad Písma a tradice, které jednou měly začátek, ale "Sola scriptura" – Písmo samo s věčnou neměnnou platností může a smí být základem pravé víry. Musíme od začátku následovat ve stopách Božích, totiž od chvíle, kdy Bůh z věčnosti vstoupil do času – od prvopočátku. Věčnost nemá začátek a také nebude mít konec. Čas měl začátek a čas také skončí. Do věčnosti nikdo nemohl nahlédnout. Vše, co se lidé domnívají, že o tom vědí, jsou jen spekulace. Bůh, ten Věčný, není ani objektem spekulací, ani případ pro vědu.

Bohu, jemuž náleží nejvyšší právo mluvit ve Svě vlastní záležitosti, má zde být dána možnost, odpovědět nám skrze Svě Slovo. Na každou biblickou otázku existuje biblická odpověď. Po všech sporných učeníh vzniklých během světových náboženských dějin musí být nyní jednou provždy argumentace o božství položena na prubířský kámen a být objasněna Písmem svatým. Nepohnutelný základ apoštolů a proroků, jak byl stanoven ve Slově Božím, je jediným platným měřítkem. Lidé se již odedávna mylili, jak to popisuje výstižně Pavel: "...zůstává při tom, že Bůh je pravdomluvný, ale každý člověk je lhář..." (Řím. 3:4) Ať oděn do purpuru nebo do zářivě bílého, ať do taláru nebo jako žebrák: Každý člověk, bez výjimky, se narodil do tohoto prolhaného světa – a kdo neříká přesně, co řekl Bůh, lže.

Teprve od okamžiku, kdy se ten Věčný sám zjevil, můžeme Jej v Jeho zjeveních následovat. V "prapůvodu" se s Ním setkáváme jako se Stvořitelem, ne jako Otcem. V celém Starém zákoně On vystupuje 6700 krát jako "Bůh Pán". Až v Novém zákoně se s námi setkává jako Otec skrze Syna. Tato skutečnost je nejdůležitější, neboť teprve v Ježíši Kristu, Synu Božím, se Bůh stal také naším nebeským Otcem.

Musíme tedy začít Starým zákonem, který tvoří podklad pro Nový. Pán Ježíš a apoštolové mohli učit jen ze Starého zákona, neboť Nový ještě nebyl napsán. Odkazovali na to, že se naplnilo, co bylo zaslíbeno s ohledem na Mesiášův příchod (Luk. 24; Sk. 28:23 aj.). Podle vynikajícího historika Dr. Clarence Larkina, se prvním příchodem Ježíše Krista naplnilo 109 starozákonních předpovědí a 845 citátů ze Starého zákona v Novém zákoně, z nichž se 333 vztahuje na Krista. V předpovědích Starého zákona je Spasitel popsán jak z božského tak i z lidského hlediska.

My následujeme Boha v rozmanitosti Jeho zjevení (theofanie) od začátku času ve Starém zákoně až k Jeho vlastnímu zjevení v Synu v Novém zákoně, a konečně až k přechodu času do věčnosti, kdy zjevení Syna pomine v Bohu, z něhož vyšlo: "Jakmile Mu ale bude všechno podřízeno, potom se i sám Syn podřídí tomu, jenž Mu všechno podřídil, aby byl Bůh všechno ve všem." (I.Kor. 15:28 aj.) Jako byl jeden Bůh ve věčnosti, tak opět ve věčnosti bude navzdory všem rozmanitým zjevením. Časové přerušování, vzniklé pádem člověka do hříchu, si vynutilo Jeho rozmanitá zjevení k uskutečnění spásného plánu.

Na hoře Sinai zazněla z úst Všemohoucího navždy závazná slova Jeho lidu: "Slyš, Izraeli, ten Věčný, náš Bůh, ten Věčný je jeden. Proto milovat budeš Pána Boha Svého z celého srdce svého, a ze vši duše své a celým svým životem..." (V.Moj. 6:4-9) V Novém zákoně je psáno: "Ježíš odpověděl: »První ze všech přikázání je: Slyš Izraeli, Pán

Bůh náš je jeden. Proto milovati budeš Pána Boha svého z celého srdce svého, a ze vši duše své, a ze vši mysli své, a ze vši síly své...« I řekl ten zákoník: »Mistře, dobře jsi v pravdě pověděl. Nebo jeden je Bůh a není jiného kromě Něho.« (Mar. 12:29-32)

Nejdůležitější vyznání pro Izrael sestává ze čtyř slov: Adonai Elohenu Adonai Echad = PÁN ELOHIM PÁN SÁM. Přesně přeloženo by to muselo znít: **JAHVE ELOHIM, JAHVE JEDINÝ.** To je jednotné svědectví Boží a Jeho proroků, souhlasné svědectví ve Starém i Novém zákoně. TAK MLUVÍ PÁN: *"Jste Moji svědkové, a služebník Můj, kterého jsem Já vyvolil, takže můžete poznat, a Mně věřiti, i rozuměti, že Já jsem, a že přede Mnou nebyl zformován Bůh silný, aniž po Mně bude; Já sám jsem Pán, a kromě Mne není žádného Zachránce ... a jen Já jsem Bůh."* (Iz. 43:10-12) Bůh o Sobě nikdy nemluvil v množném čísle, nemluvě o více osobách. To také nedělal žádný prorok. Je to vskutku neporozumění vycházející z různého pojmání učení. Bůh také nikdy nebyl těmi Svými oslovován v množném čísle.

Pavel zdůrazňuje skutečnost jednoho, jediného Boha následovně: *"...tak jistě existuje jen jeden jediný Bůh..."* (Řím. 3:30) V těch pojednáních není nic nejistého, naopak: On zdůrazňuje "tak jistě" s ohledem na toho jednoho, jediného Boha a končí svůj list: *"...Jemu, tomu jedinému, moudrému Bohu, nechť je vzdána v Ježíši Kristu sláva na věky! Amen."* Apoštol Juda končí list právě tak, jak náleží: *"...Jemu, tomu samotnému Bohu, který je skrze našeho Pána Ježíše Krista náš Zachránce – Jemu náleží nádhera a vyvýšení, moc a síla před všemi časy světa, a také nyní a na všechny věky! Amen."* (v.25)

BOŽÍ ZJEVENÍ

Na začátku bylo Slovo, nikoli výklad. S pojmem slova "začátek" se setkáváme vícekrát. *"Na počátku stvořil Bůh..."* (I.Moj. 1:1) *"TY jsi na počátku, Pane, zemi založil, a nebesa jsou dílem Tvých rukou."* (Žid. 1:10; Ž. 102:26) *"Na počátku bylo slovo..."* (Jan 1:1) *"To, co bylo od počátku, co jsme slyšali, co jsme vlastníma očima viděli, čeho jsme se rukama dotýkali, ze Slova života ..."* (I.Jan 1:1 aj.) Všem známé řecké slovo pro I. knihu Mojžíšovu "Genesis" znamená "začátek". Hebrejské slovo pro to je "Berešit" a znamená "původ". V knize Genesis opravdu nacházíme původ všech věcí, původ Božího zjevení, původ stvoření, vznik universa, původ všeho života atd. Před "začátkem" byla věčnost.

V 1. verši první kapitoly Bible se setkáváme s Bohem Stvořitelem. V hebrejském textu stojí psáno místo Boha Elohim. *"Na počátku stvořil Elohim..."* V tomto pojmu slova je množné číslo v čísle jednotném, neboť Bůh – Elohim – není pouze Stvořitelem, On je mnohem více: Je také Zachovavatel, Zachránce, Král, Pastýř, Spasitel, Soudce – všechno ve všem. Elohim je zmíněn ve spojení s Jeho hlavními vlastnostmi, jak také s Jahve jsou zdůrazněny zvláštní atributy, v nichž a skrze něž se zjevuje. Přitom také stačí to El, které již miní toho Všemohoucího, např. Emmanu-El = "Bůh s námi", i Jah, které znamená Jahve jako při Halelu-Jah = "chvála a čest Jahve". Tak Eli-Jah znamená "Bůh je Jahve", Dani-El "Bůh je Soudce", Izra-El "Bojovník Boží", Jesa-Jah "Jahve je Spása", Jedid-Jah "Ten, kterého miluje Jahve" atd. "Elohim" není jméno, ale označení pro Boha samotného. "Jahve" je jméno smlouvy, ve které a s ním se Bůh ve Starém zákoně zjevil.

Abrahamovi se zjevil Bůh ten Pán jako El Shaddai (El Šadaj) (I.Moj. 17:1), jako ten "Všedostačující", "o vše se Starající", potom, co se s Abrahamem potkal již v I.Moj. 14:18-20 v postavě krále Melchisedecha. Podle Žid. 7 je Melchisedech sám Králem pokoje, Králem ze Sále, Králem spravedlnosti. Ve Starém zákoně se Pán ještě nestal člověkem či vlastně Synem, a tím je také korektním způsobem popsáno, že On tehdy neměl ani otce ani matku, ani žádný rodokmen. Byl to "Nejvyšší Bůh", který Abrahama jako El Elyon (El Eljón) požehnal slovy: *"Požehnaný jsi, Abrahame, nejvyšším Bohem, stvořitelem nebe a země."* Potom se Bůh potkal s Abrahamem jako El Olam – jako "Věčný Bůh". V Iz. 9:5 je Bůh nazván ve spojení se zaslíbením narození Syna El Gibbor = "mocný Bůh" atd.

Obzvláštní theofanie/vlastní zjevení Boží jako Jahve – "Pán" se již dělo s výhledem na Jeho stání se člověkem: Jahve-Jireh = "Pán připraví/postará se o oběť" (I.Moj. 22:13-14); Jahve-Rapha = "Pán uzdravuje, zachraňuje" (II.Moj. 15:26); Jahve-Nissi = "Pán, má korouhev" (II.Moj. 17:8-15); Jahve-Schalom (Šalom) = "Pán, náš pokoj" (Soud. 6:23-24); Jahve-Ra-ha = "Pán, můj pastýř" (Ž. 23); Jahve-Tsidkenu (Zidkenu) = "Pán, naše spravedlnost" (Jer. 23:6); Jahve-Shammah = "Pán je přítomný" (Ez. 48:35). Aby Bůh učinil zadosť všem potřebám ve stvoření a spasení, zjevil se jako "ten Pán" ve své rozmanitosti; oznámil své vlastnosti, své atributy, ale přitom zůstal tentýž.

Od I.Moj. 2:4 nacházíme kombinaci slov "Elohim-Jahve" – Bůh ten Pán. Předtím se setkáváme 35x jen s Elohim. Na toto tajemství zde nemůžeme blíže zajít. Jahve je viditelná postava neviditelného Boha. Bůh je podle své bytosti Duch (Jan 4:24), je **"nepomíjitelný, neviditelný, jediný Bůh"**, (I.Tim. 1:17) **"...nesmrtelný, přebývá ve světle nepřístupně, jehož žádný člověk neviděl, aniž viděti může."** (I.Tim. 6:16) Milovaný učedník našeho Pána dosvědčuje: **"Nikdo nikdy Boha neviděl..."** (I.Jan 4:12a) Ale ve způsobu a podobě, jak se zjevil, Jej lidé viděli! Adam, Abraham, Mojžíš, Micheáš, Ezechiel, Daniel a jiní proroci viděli "Boha Pána". V Novém zákoně se zjevil týž Bůh – Elohim jako Otec ve viditelné tělesné podobě v Synu, který je tím "Pánem". *"Tento je odlesk slávy Boží a výraz Boží podstaty, nese všechno svým mocným slovem..."* (Žid. 1:3) Tomáš přemožen při pohledu na toho Vzkříšeného zvolal: *"Můj Pán a můj Bůh!"* (Jan 20:28)

Neviditelný Elohim se zjevil ze Svě věčné slávy a blahoslavenství z původní plnosti světla a života od začátku jako "Jahve" ve viditelné podobě. V tomto původním začátku bylo Slovo, Logos, "Pán" mimo věčnou Boží plnost u Boha a byl Slovem (Jan 1:1), působící jako ten Jednající, Putující a Příkladující, Tvořící.

"Pán" je Bůh; žádný jiný, nýbrž vždy Tentýž. Duch Boží se vznášel při stvoření nad propastí jako Boží síla vyzařující teplo, přinášející život (I.Moj. 1:2). Tentýž Duch Boží sestoupil letničního dne jako Duch Svätý, jako Boží síla působící Boží život, na spasenou církev. Na obě Boží zjevení – na "Pána" ve viditelné postavě a na Ducha Božího vznášejícího se nad propastí – nikdy nebylo nahlíženo jako na separátní osoby. Bůh je Duch a Bůh je ten "Pán" a "ten Pán" je Bůh a "ten Pán" je Duch (II.Kor. 3:17). Jen komu je toto zjeveno, může biblicky oprávněně říci: **"Ježíš je ten Pán"** a s Pavlem souhlasně dosvědčit: *"...nikdo nemůže říci: »Ježíš je Pán!«, jedině v Duchu Svätém."* (I.Kor. 12:3b)

V NEBI A NA ZEMI

Že je Bůh všudypřítomný, o tom nemůže být sporu, neboť všechno, celý vesmír, který stvořil, žije a existuje jen skrze Něho.

Bůh Pán sestoupil za hromobití a blesků, za zvuků pozounů, zahalen do ohně na horu Sinai. *"Potom jsi sestoupil na horu Sinai, a mluvil jsi s nimi z nebe, a vydal jsi jim soudy přímé a zákony pravé, ustanovení a příkázání dobrá."* (Neh. 9:13) Bůh Pán byl **na hoře Sinai**, Jeho hlas ale zazněl **z nebe**: *"...sami jste viděli, že jsem z nebe mluvil s vámi."* (II.Moj. 20:22) Bůh může všechno: Sestoupit ve viditelné postavě jako Anděl smlouvy v ohni dolů a mluvit s Mojžíšem tváří v tvář, zároveň zaznívá Jeho hlas z nebe. Proč také ne? **Vždyť On je jako Duch všudypřítomný, i když se ve stejném okamžiku zjevuje ve viditelné podobě.** Kdo chce říci, co Bůh nemůže, anebo smí, nebo jak by se měl zjevovat? Právě tak mohl být s Izraelem jako "Anděl smlouvy", a vznášet se nad ním v "oblakovém" a "ohnivém sloupu" ve dne i v noci a chránit ho (II.Moj. 13:21), a také sedět v nebi na trůnu. Současně Pán může doprovázet Svůj lid jako duchovní Skála, kterou Mojžíš udeřil a poskytovat vodu Svěmu lidu (I.Kor. 10:4).

Tentýž Bůh může sestoupit jako Duch Svätý v líbezné podobě holuba nad Svěho Syna na Zemi a Jeho hlas při tom zaznívá z nebe a potvrzuje: *"Toto je Můj milovaný Syn, v Němž jsem našel zalíbení!"* (Mat. 3:17) Stejná slova zazněla na hoře Proměnění: *"Toto je Můj milovaný Syn, v Němž se Mi zalíbilo. Jeho poslouchajte!"* (Mat. 17:5), jak píše Petr: *"A ten hlas jsme slyšeli z nebe, s Ním byvše na oně hoře svatě."* (II.Petr. 1:18) Oblak slávy je zastínil (v.5), ale hlas zazněl z nebe, tak o tom apoštol svědčí jako očitý svědek.

PÁN NAVŠTĚVUJE SVĚHO PROROKA

Ve Starém zákoně přišel Pán na návštěvu; v Novém přišel, aby byl s námi po všechny dny až do skonání světa (Mat. 28:20), jak zaslíbil: "Jdu, a zase přijdu k vám." (Jan 14:28)

Podle I.Moj. 18 navštívil Pán Svěho služebníka Abrahama s dvěma anděly. Ten náhle spatřil před sebou stát tři muže (v.2). Oslovil Jednoho: *"Ó Pane, nalezl-li jsem milost před Tebou, prosím, nepomíjej Svěho služebníka!"* (v.3) Ta rozmluva se odehrávala mezi Pánem a Abrahamem, který nebeskou návštěvu pohostil pozemským pokrmem: *"...co připravil, postavil před ně; sám jim pod stromem posluchoval, zatímco jedli."* (v.6-8) Již ve Starém zákoně přijal Pán lidskou podobu, jedl a pil se Svým přítelem Abrahamem.

Od verše 16 jsme informováni, že se ti tři muži ubírali do Sodomy. Ale Pán se ještě zdržel u Abrahama, Svěho proroka (v.17), před nímž nemohl zatajit, co měl v úmyslu, neboť je psáno: *"Bůh Pán, nečiní nic, aniž by předem neoznámil Svoji radu Svým služebníkům, prorokům."* (Am. 3:7) Dva andělé, kteří jsou popsáni také jako **muži**, šli do Sodomy (v.22) a večer dorazili do města (kap. 19:1). Nauka, že tito tři muži byli Otec, Syn a Duch Svätý je rouhačství. Ti dva andělé byli úplně a cele muži – nikoli Boží osoby –, že se jich chtěli vykřičení muži v Sodomě zmocnit (I.Moj. 19). Tvrzení, že by Syn a Duch Svätý vzbudili žádost homosexuálních mužů v Sodomě, je nechutné a odporné. To je vrchol trinitářského rouhání se Bohu, přičemž je zjevně veškerý respekt před Boží svatostí ztracen.

Pokaždé, když je užito pojmu slova anděl, je základem slovo Angelos, což znamená "posel" nebo "poslanec". Na jedné straně jsou to nebeské bytosti, které mají přinést zvěst; na druhé straně jsou tak v Písmu označeni také lidé, kterým je dáno Boží pověření (Ag. 1:12-13 aj.). Ve Zjevení v 2. a 3. kapitole sedmkrát čteme: *"Andělu cirkve piš..."* Má-li Bůh Pán předat zvěst, pak se zjeví jako **Anděl**; jako ten **Pán** prikazuje, jako **Bohu** se Mu dostává uctívání.

V II.Moj. 3 píše prorok o svém nadpřirozeném prožití před "trnitým keřem". Ten jeden Bůh, jenž je také ohněm zžirajícím, se tam zjevil jako **"Anděl Páně"** v plameni ohně (v.2). U této události jsou zmíněny tři pojmy: "Anděl Páně", "Pán" a "Bůh": *"Když tedy Pán viděl, že jde, aby pohleděl, zavolal naň Bůh z prostředku keře a řekl: »Mojžíši, Mojžíši!«*" (v.4) Přesto byl přítomen jen jeden, totiž Bůh ten Pán, který sám o Sobě řekl: *"Proto jsem sestoupil, abych je vysvobodil z ruky Egypťských."* (v.8) Stalo se to **ve viditelné postavě v souvislosti s přinesením spásné zvěsti o osvobození.**

Jak již při stvoření, tak i při vydání zákona byli přítomni také andělé. To je znovu řečeno: *"Nebo poněvadž prostřednictvím andělů mluvené slovo bylo nezlomné..."* (Žid. 2:2a) a: *"...kteří jste přijali zákon působením*

andělským..." (Sk. 7:53) Ale Mojžíš byl jen prostředníkem "mezi Andělem, který k němu na hoře Sinai mluvil" a mezi lidem (Sk. 7:38). I když byl přítomen ten Anděl, jednalo se o Pána, který mluvil jako "Anděl smlouvy". "Nebo Pán je náš soudce, Pán ustanovitel práv našich, Pán Král náš; On spasí nás." (Iz. 33:22)

V této souvislosti musí být viděna a chápána také II.Moj. 1. To "nás" v I.Moj. 1: "Učiňme člověka k obrazu našemu..." proroci a apoštolé nikdy nevztahovali na vícero osob uprostřed Božství. Také nenastalo žádné porovnávání: duch, duše, tělo = Otec, Syn a Duch. Má-li někdo za to, že ano, tedy kde, prosím? Pavel píše: "...**abyste se na nás učili nad to, co je psáno, výše nesmyšletí!**" (I.Kor. 4:6b) Kdo jde nad psané Slovo, zřítí se a padá do propasti vlastního myšlenkového světa.

Odpověď, koho Pán minil tím "učiňme...", nacházíme opět v Písmu svatém. U Joba 38:4-7 se Bůh Svého služebníka ptá: "Kdes byl, když jsem zakládal zemi?... Když prozpěvovaly spolu hvězdy jitřní, a plesali všichni andělé." Andělé tedy byli při tom, když Bůh stavěl Zemi a stvořil Adama ke Svému obrazu. To Písmo svaté dosvědčuje. **Andělé jsou stvoření synové Boží**, kteří se stále zjevují před Bohem: "Jednoho dne, když přišli synové Boží, aby se postavili před Bohem, Pánem..." (Job 1:6; Job 2:1 aj.) V I.Moj. 11 užívá Pán to "my" podle lidského způsobu ještě jednou. V 7. verši je psáno: "Proto sestupme..." Je to ale ten Pán, který všechno tvoří a působí. Andělé Jej obklopují; doprovázejí Jej dokonce až do Betléma (Luk. 2:8-14).

Prorok Izaiáš v 6. kapitole píše, jak viděl **Všemohoucího Pána** sedět na trůnu, kde Jej obklopoval nebeský sbor a provolával: "Svatý, svatý, svatý Pán zástupů!" (v.3) Ve verši 8 informuje o rozmluvě Pána se zástupem andělů: "Potom jsem slyšel hlas Pána řkoucího: »Koho pošlu? A kdo bude naším poslem?«"

Prorok Micheáš slyšel podle I.Král. 22 a II.Par. 18 v Duchu na Zemi rozhovor, který Pán vedl v nebi: "Viděl jsem Pána sedět na Jeho trůnu, zatímco nebeský zástup stál po Jeho pravici a po Jeho levici." (22:19b) Jak ten text vypovídá, rozmlouval s anděly, kteří Jej obklopovali. Andělé jsou služební duchové (Žid. 1:14), kteří mají lidskou postavu. Od "babylonské invaze" ve 4. století nepřítel tím "učiňme" překroutil Slovo v hlavách a ústech badatelů Písma. Odpovídá to všem pravidlům týkajících se všech biblických témat, že nastalo zmatení řeči jako při stavbě babylonské věže. Pojmy zůstaly, ale byly jim dány jiné významy. Není to příznačné, že kostelní budovy se začaly stavět s věžemi až po náboženském zmatení? V prvních křesťanských staletích ještě měly charakter synagogy.

Toto "nás, my" atd., se skutečně vždy vztahuje na anděly, kteří Boha Pána obklopují, jsou Mu k dispozici k službě a s nimiž rozmlouvá. Poté, co náš Pán přemohl ta pokušení, přistoupili k Němu andělé a sloužili Mu (Mat. 4:11).

"Bůh Pán" putoval v ráji a rozmlouval za večerního chladku s člověkem, kterého stvořil ke Svému obrazu. Boží obraz je podoba muže, a to je také podoba andělů; o tom Slovo svědčí uchvacujícím způsobem. Když anděl Gabriel byl poslán k Danielovi, podává prorok takovouto zprávu: "...hle, postavil se naproti mně jeden podobný muži." (kap. 8:15b) "Ještě, pravím, mluvil jsem při modlitbě, a **muž ten Gabriel**, kterého jsem viděl v tom vidění na počátku..." (9:21a) Cherubíni a serafíni jsou ale živé bytosti s křídly, které jsou určeny k neustálému uctívání Boha (Iz. 6:2+3 aj.).

Prorok Ezechiel viděl **Boha Pána v podobě muže sedět na trůnu**: "...co bylo na pohledění jako safírový kámen, něco v podobě trůnu; a na trůnu byla postava, která vypadala jako **Muž** (ne tři)..." (Ez. 1:26-28) I Jan viděl na trůnu jen **Jednoho** a mohl Jej přesně popsat (Zj. 4). Kdy nějaký prorok nebo apoštol spatřil na trůnu sedět tři božské osoby? Přirozeně nikdy! Jan dosvědčuje: "I řekl ten, který seděl na trůnu: Aj, nové činím všechno." (Zj. 21:5)

O andělech se mluví v množném čísle, o Bohu vždy v čísle jednotném: "Jákož pak šel cestou svou, a potkali se s ním **andělé Boží**. I řekl Jákob, když je viděl: »Vojsko Boží jsou tito.« A nazval jméno místa toho »Mahanaim.«" (I.Moj. 32:1-2) Potom zápasil až do východu slunce s Bohem, který se mu zjevil v podobě muže a dokonce ho udeřil do boku, takže od té doby kulhal (I.Moj. 32:24-32). Jákob byl tím prožitím Božím proměněn, a od toho okamžiku byl jmenován "Izra-el" = Bojovník Boží. To místo nazval Pni-el = (Tvář Boží), neboť řekl: "...nebo jsem viděl Boha tváří v tvář, a zachována je duše má." (v.31) V I.Moj. 48:15-16 svědčí: "...Bůh, před nímž ustavičně chodívali moji otcové Abraham a Izák, Bůh, můj Pastýř, který mne vodí, od počátku až dodnes, Anděl, Vykupitel, jenž před vším zlým mě chránil..." Prorok Ozeáš předává dále prožití, které měl Jákob: "...ale v mužném věku jako kníže zápasil s **Bohem**, jako kníže se utkal s **Andělem** a obstál. Plakal a prosil o smilování. V Bétel Jej nalezl, a tam s Ním mluvil. To je ten **Pán, Bůh zástupů, jehož jméno je Věčný.**" (Oz. 12:4-6)

Po stopách Božích a Jeho rozmanitých zjeveních je to stále napjatější. Musíme totiž druh Jeho zjevení vidět ve spojení s cílem. V II.Moj. 23:20-21 říká Bůh: "Hle, Já pošlu Anděla před tebou, aby tě ostríhal na cestě, a přivedl tě na místo, které jsem připravil. **Bud' před Ním na pozoru, a poslouchej Jeho pokyny. Nepopouzej Ho, neboť nepromine přestoupení vaše, poněvadž Já jsem osobně v Ném.**" Zjevuje se jako Anděl (II.Moj. 32:34), jestliže předává zvěst, proto je také nazýván **Andělem smlouvy** (Mal. 3:1; Sk. 7:30-38) a **Andělem před Jeho tváří** (v Mengeho překl. něm. Bible: Andělem Jeho tváře) (Iz. 63:9). Bůh byl osobně v podobě Anděla smlouvy mezi Svým lidem: "Tedy odpověděl Pán: »Jestliže Já potáhnu osobně s vámi, uklidnil bych tě tím?« Tedy Mu odpověděl Mojžíš: »Jestliže bys s námi osobně neměl táhnout, pak nás odtud nevyváděj!«" (II.Moj. 33:14-15) Tak mluví Bůh Pán o Sobě samém jako o osobě, totiž o Svě přímé přítomnosti. V posledním oznámení, týkajícím se prvního příchodu Páně je psáno: „Hle, Já posílám Svého anděla, který připraví cestu před tváří Mou. V tom hned přijde do chrámu Svého Pán, kterého hledáte a Anděl smlouvy, po němž toužíte. Opravdu přijde...!" (Mal. 3:1) Jan Křtitel byl tím poslem, andělem, předchůdcem a připravovatelem cesty, o němž prorokovali Malachiáš a Izaiáš (Mat. 11:10; Mar. 1:1-3 aj.), a Ježíš Kristus, ten "Pán", zřídil jako Syn Boží Novou smlouvu, a podle Zjevení 10 přijde jako Anděl smlouvy k Izraeli.

"JÁ JSEM"

Pánova Boží vyvýšenost ukazuje, že se ve Své rozmanitosti vždy zjeví tak, jak to odpovídá Jeho spásnému plánu.

Ve II.Moj. 3 chce prorok vědět, jak se jmenuje Bůh jeho otců, který se mu zjevil a který jej posílá: *"I řekl Mojžíš Bohu: Hle, půjdu k synům Izraelským a řeknu jim: »Bůh otců vašich poslal mne k vám.« Řeknou-li mi: »Které je jméno Jeho?« Co jim odpovím? I řekl Bůh Mojžíšovi: **JÁ JSEM, KTERÝ JSEM.**« Řekl dále: »Takto řekneš synům Izraelským: **JSEM poslal mne k vám.**« Řekl ještě Bůh Mojžíšovi: »Takto řekneš synům Izraelským: **Ten Pán, Bůh otců vašich, Bůh Abrahamův, Bůh Izákův a Bůh Jákobův poslal mne k vám; to je jméno Mé na věčnost, a ta je památka Má po všechny věky.**«" (v.13-15) Kdo tedy poslal Svého služebníka? Přirozeně ten "JÁ JSEM". ON je Bohem jejich otců.*

Navzdory rozdílným označením a zjevením, ať ve Starém nebo Novém zákoně, je On vždy tentýž. Před uzavřením smlouvy s lidem izraelským se Bůh zjevil ve Svém jménu smlouvy. Toto židovské jméno JHVH (JHWH) je Židům ještě dnes tak svaté, že je nevyslovují (Am. 3:10), vyslovují je s *Adonai*. Přesto je to Boží jméno Pána pro Izrael ve Starém zákoně. *"Mluvil ještě Bůh k Mojžíšovi: »JÁ JSEM PÁN. Ukázal jsem se jistě Abrahamovi, Izákovi a Jákobovi v tom, že jsem Bůh silný všemohoucí; ale ve jménu Svém, 'Bůh Pán' – 'Elohim Jahveh (Jahve)', nejsem poznán od nich.«" (II.Moj. 6:2-3) TAK PRAVÍ PÁN: "Na kterémkoli místě rozkáži slaviti památku jména Svého, přijdu k tobě a požehnám tobě." (II.Moj. 20:24b)*

To Boží "JÁ JSEM" je obsaženo v každém Jeho zjevení. Je to osobní "výsostná výpověď" a zároveň k lidem se obracející příslib: "JÁ jsem tu pro tebe; JÁ tě provázím Svou přítomností!" V tom "JÁ JSEM" je uloženo Boží jméno JHVH – Jahve (JHWH – Jahweh). ON je ten "sám v sobě Existující, ten Věčný, Pramen všeho života, Původ, skrze kterého a v Něm všechno má své trvání." K Svým prorokům a Svému lidu často mluví v různých souvislostech jako ten "JÁ JSEM". Zcela majestátně říká: *"JÁ jsem Pán, tvůj Bůh. JÁ to jsem, kdo tě vyvedl ven..." "Tak praví Pán, Král Izraele, a jeho Spasitel, ten Pán zástupů: »JÁ jsem První a Já Poslední, a kromě Mne není žádného Boha.«" (Iz. 44:6) Bůh Pán je ten všemohoucí "JÁ JSEM" a ten "JÁ budu", neboť to, čím On bude, tím již je. Jen v Něm a skrze Něho se můžeme stát tím, k čemu nás určil. Aby to neupadlo v zapomenutí, řekl ještě jednou: **"Slyš Mne, Jákobe, a ty Izraeli, povoláný Můj: JÁ jsem tentýž, Já První, Já jsem i Poslední."** (Iz. 48:12)*

V Novém zákoně nalézáme rozmanitost toho "JÁ JSEM" zjevenou v Synu. Již mnohým bylo nápadné sedm obzvláštních "JÁ JSEM...". Pán Ježíš řekl: *"JÁ JSEM světlo světa." "JÁ JSEM ten dobrý pastýř." "JÁ JSEM ta cesta, pravda a život." "JÁ JSEM dveře." "JÁ JSEM chléb života." "JÁ JSEM vzkříšení a život." Tentýž Pán říká: "Vpravdě, vpravdě, pravím vám: Prvé, nežli byl Abraham, JÁ JSEM!" (Jan 8:58)*

Ve Zjevení slyšíme Jeho svědeckví slovy: ***"JÁ JSEM Alfa a Omega praví Pán, který je, a který byl, a který přijítí má, ten všemohoucí... JÁ JSEM ten První i Poslední, a živý, ježto jsem byl mrtvý, a aj, živý jsem na věky věků. A mám klíče pekla i smrti."*** (kap. 1:8+17-18)

Poznání Božího zjevení jako "JÁ JSEM" ve Spasiteli Ježíši Kristu je nutné z důvodu spásy. ON sám zdůrazňuje: *"Proto jsem řekl vám, že zemřete v hříších svých. Nebo jestliže nebudete věřit, že JÁ to JSEM, zemřete v hříších svých."* (Jan 8:24) Zde nejde o učení nebo nějaké poznání, zde se jedná o věčné bytí nebo nebytí, totiž o pravou víru ve zjeveného, spásu přinášejícího Spasitele, který zachraňuje a činí spaseným. Jen v Synu Božím máme Zachránce a záchranu.

Ten "Pán", který měl Boží podobu, *"Sebe sama zmařil, způsob služebníka přijav, podobný lidem učiněn, a byl ve Svém tělesném stavu nalezen jako člověk."* (Fil. 2:7) Z důvodu lidských dětí se stal člověkem: Narodil se jako Syn, byl zavínut do plenek a položen do kolébky. Lidštěji a přirozeněji to již nešlo. Tak se stalo Slovo masem a bydlelo mezi námi. Stalo se to kvůli nám, aby se mohlo naplnit: *"Jako obět za hřích poslal Svého vlastního Syna v těle, jaké má hříšný člověk, aby na lidském těle odsoudil hřích."* (Řím. 8:3)

Při narození Syna je dosvědčeno, kdo On je: *"...neboť vám se dnes narodil Spasitel, který je Kristus Pán v městě Davidově."* (Luk. 2:11)

Pavel, který byl vyvoleným nástrojem a prožil nadpřirozené povolání a tím se mu dostalo zvláštní odpovědnosti, píše o tajemství Božím v Kristu: *"Chci, abyste povzbuzeni v srdci a spojeni láskou hluboce pochopili a plně poznali Boží tajemství, jímž je Kristus, v Něm leží skryté všechny poklady moudrosti a poznání...neboť v Něm přebývá všechna plnost Božství tělesně, v Něm jste i vy dosáhli plnosti. ON je hlavou všelikého panství a mocnosti."* (Kol. 2:2+9-10) Proroci a apoštolové nesppekulovali, jim se Bůh Pán zjevoval rozličným způsobem.

Ve Starém zákoně je Bůh Pán Spasitelem, Zachránцем, Králem, Pastýřem. V Novém zákoně je toto všechno k naší spásě uskutečněno v Synu, jenž se stává stěžejním bodem spásného plánu: *"Nikdo nemůže přijít k Otcovi, než skrze Mne!", a "Kdo vidí Mne, vidí Otce!"* Kdo nevidí Boha v Kristu, ten hledí mimo a nepoznal Jej. Poté, co Ježíš tolik hovořil o Otcovi, tehdy řekl: *"Kdybyste Mně poznali, znali byste také Mého Otce; od této chvíle Jej znáte a viděli jste Jej. I řekl Mu Filip: »Pane, ukaž nám Otce a to nám postačí.« Tedy mu Ježíš odpověděl: »Tak dlouho jsem již s vámi, a přesto jsi Mne nepoznal, Filipe? Kdo viděl Mne, viděl Otce; jak můžeš říkat: Ukaž nám Otce!«" (Jan 14:7-9) To je jasná odpověď z úst Pána.*

Ve Starém zákoně dal PÁN/JAHVE (Jahweh) Svému lidu zaslíbení: *"Hlasitě jásej, dcero Sionská! Propukni v hláhol, dcero Jeruzalémská! Hleď, tvůj Král přijde k tobě; je spravedlivý a Zachránce, pokorný, jede na oslu, totiž*

oslátku mladém." (Zach. 9:9) V Novém zákoně je tím Králem Ježíš, který o palmové neděli za velikého jásání na oslátku vjížděl do Jeruzaléma. To si můžeme přečíst v Mat. 21 a jiných souběžných místech. Pro Izrael byl Zachránce a Král sám "Pán", přesto Jej při Jeho prvním příchodu, kdy se stal člověkem, neviděli z náhledu spásného plánu a proto již tehdy očekávali to království, zřízení říše. Sami učedníci se Jej ptali: "*Pane, nezřídíš znovu v tomto čase království v Izraeli?*" (Sk. 1:6) Že předtím muselo dojít ke spasení skrze utrpení a umírání (Iz. 53) a přemožení smrti (Oz. 13:14), tehdy nejprve nepoznali.

Ze Starého zákona Jej známe v Jeho židovském "tetragramu" JHVH (JHWH), ze kterého vzniklo jméno Jahve (Jahweh). V Novém zákoně zní jméno Pána, jak je archanděl Gabriel oznámil, skutečně Ješua (Jahschua), což znamená "Jahve (Jahweh)-Zachránce". Aby to mohl vidět celý svět a vzít to na vědomí, nalézal se ten "tetragram", z něhož vyplývá jméno starozákoní smlouvy v židovské formě také jako nadpis, který byl tehdy pověšen ve třech světových jazycích nad ukřižovaným Ježíšem Kristem. Je třeba porovnat s hebrejským textem z Jan 19:19:

"Ješua Hanozri Vumelech Hajehudim."

"Ježíš Nazaretský, král Židů."

Ta počáteční písmena JHVH (JHWH v němčině - Wumelech) zde přesně vytváří ten "tetragram", jak jej Bůh Pán zjevil Mojžíšovi. Bůh Starého zákona je také Bohem Nového zákona! Je to tak dokonalé, jak jen může být. Kdo má uši k slyšení, slyš, a kdo má oči k hledění, hled! Blahoslavené uši a oči, které toho zjeveného Boha slyší a vidí!

Království Boží je věčné království bez smrti (Iz. 25:8; Zj. 21:4 aj.), a proto musí všichni, kdo v něm budou, mít věčný život. Podle předpovědi se On musel při Svém prvním příchodu narodit jako Syn a stát se člověkem, aby mohl zemřít. Nastolení Jeho panování je teprve nyní blízko před námi. "*Pán (Jahve) pak bude králem na celé zemi; v ten den bude Pán samojediný a Jeho jméno »Jediný«.*" (Zach. 14:9)

"...i staly se hlasy veliké v nebi řkoucí: *»Učiněna jsou království světa Pána našeho a Pomazaného Jeho a On kralovati bude na věky věků.«*" (Zj. 11:15) Jak nádherné! ON se nám zjevil jako Pán v tom Pomazaném, a Jahve (Jahweh) Starého zákona je Ježíš Nového zákona – tentýž večera, dnes a až na věky.

NARODIL SE SYN V NEBI?

O Ježíši Kristu se říká ve vyznání víry z Nicee-Cařihradu: "**...Božího narozeného Syna, který se z Otce narodil před všemi časy: Bůh z Boha, Světlo ze Světla, pravý Bůh z pravého Boha, zplozen, nikoli stvořen, jedné bytosti s Otcem...**" Kde v Bibli stojí, že Bůh zplodil jinou Boží osobu, Syna v nebi a porodil? Samozřejmě nikde! Taková myšlenka není jen zcela nebiblická, je to dokonce proti rozumovému uvažování. Až doteď rodily děti jen matky, otcové je plodili. **Narození Syna, Mesiáše**, který je tím **Pomazaným**, bylo oznamováno v celém Starém zákoně počínaje prvním zaslíbením v ráji po pádu do hříchu (I.Moj. 3:15). Uskutečnilo se to, jak to předpověděl prorok Micheáš v 5. kapitole a jak se o tom píše v evangeliích, zde na Zemi v Betlémě, což znamená "dům chleba". ON je přece ten živý Chléb, který přišel z nebe dolů (Jan 6:48-58). Také pokud se týká Syna Božího, musíme zůstat nejen při tématu, ale při pravdě Slova Božího.

Tak jak se Bůh v dobách Starého zákona projevoval ve viditelné postavě v duchovní tělesnosti jako "ten Pán", tak v Nové smlouvě vystupoval v masité tělesnosti. "*Tělo jsi Mi připravil..., abych Tvoji vůli činil, ó Bože.*" (Ž. 40:8; Žid. 10:5-10) Až od této chvíle vidíme Syna vedle Otce. Ten JÁ JSEM je nyní také "Ty jsi", ten druhý Adam (I.Kor. 15:45-49), Počátek nového stvoření Božího (Zj. 3:14), Prvorozený mezi mnohými bratry (Řím. 8:29), jako Prvorozený z mrtvých (Kol. 1:18; Zj. 1:5) atd. To všechno se stalo kvůli nám. ON musel být Beránkem Božím, který odnáší hřích světa (Jan 1:29); musel být Veleknězem, který se Svou vlastní krví vešel do nebeské svatyně (Žid. 9:11-12); musel se stát jako člověk Prostředníkem mezi Bohem a lidmi (I.Tim. 2:5); ON musí jako Přímluvce (I.Jan. 2:1) zůstat u Otce až k dokonání spasených.

Všechno, co je s ohledem na Syna psáno ve Starém zákoně, bylo tehdy ještě v budoucnosti: "*...z tebe Mi vyjde ten, kterýž má býti Panovníkem v Izraeli, a jehož původ je od pradávna ode dnů věčných. Proto, ač On je vydá v rozpětlení, až by ta, kteráž rodí, porodila...*" (Mich. 5:2b-3a)

"*Já Mu budu Otcem a On Mi bude Synem...*" (II.Sam. 7:14; Žid. 1:5)

"*...Můj Syn Ty jsi, Já dnes zplodil jsem Tebe.*" (Ž. 2:7; Sk. 13:33; Žid. 1:5; 5:2) Věčnost nemá žádný dnešek ani zítřek. To "dnes" je na základě Žid. 4:7 a jiných míst "dnem spásy", "časem milosti" (II.Kor. 6:2).

"*Ano, Ty to jsi, kdo Mne uložil do klína matky...*" (Ž. 22:10; Luk. 1:26-38)

"*Proto sám Pán dá vám znamení: Aj, panna počne a porodí Syna, a nazve Jej Immanuel.*" (Iz. 7:14; Mat. 1:18-25)

"*Nebo dítě narodilo se nám, Syn dán je nám, i bude knížetství na rameni Jeho, a nazváno bude jméno Jeho: Předivný Rádce, Bůh silný, Rek udatný, Otec věčnosti, Kniže pokoje.*" (Iz. 9:6; Luk. 1:31-35)

"*ON volaje ke Mně dí: »TY jsi Otec Můj, Bůh silný Můj a skála spasení Mého.« JÁ také za prvorozeného vystavím Jej a za vyššího králů zemských.*" (Ž. 89:27-28 aj.)

Naplnění všech těchto biblických míst, týkajících se narození Syna Božího, se lze přesně dočíst v evangeliích. Lukáš se rozepisuje o tom, jak Marie, když slyšela oznámení o narození Syna z úst anděla Gabriela, byla nesmírně překvapená a řekla: "*Jak by to mohlo být, poněvadž já muže nepoznávám. A odpověděl jí anděl, řekl jí: »Duch Svatý sestoupí v tě, a moc Nejvyššího tě zastíní; proto i to, co se z tebe narodí, bude Synem Božím nazváno.«*" (Luk. 1:34-35)

Syna neporodil nějaký otec v nebi, nýbrž panna zde na Zemi. To je čistá pravda. Otec je ten plodící, Syn je zplozen v klíně matky; proto to zdůraznění víry v "jednorozeného, jediného, zplozeného Syna Božího" (Jan 3:16-18 aj.).

Zaslíbený Syn byl zplozen jen jednou a narodil se zde na Zemi. Neexistují dvě synovství, a také existuje jen jedno otcovství. Předtím On byl "Pán", který nyní přijal podobu služebníka. "*Častokrát a rozličnými způsoby mluvil někdy Bůh otcům skrze proroky, v těchto pak posledních dnech mluvil nám skrze Syna Svěho, kterého ustanovil dědicem všeho, skrze Něhož i věky učinil.*" (Žid. 1:1-2)

Učitelé náboženství pocházející z pohanství zůstávali při tématu, ale ne při jediné v Písmu dosvědčené pravdě. Svými babylonskými, egyptskými a řeckými božstvy a božskými představami se dopustili nenapravitelné deformace myšlení, později je jako pravidla převzaly náboženské instituce a svobodné sbory a ty se jimi řídí dodnes. Stanovili **totálně nebiblickou**, ano paradoxní tezi, že Syn jako samostatná Boží osoba existoval již v nebi a že ten Syn, který existoval již dříve, se potom na Zemi narodil jako Syn. Kde je toto v Bibli? Ovšemže nikde! Z toho potom vyplynulo to označení "matka Boží" pro Marii, pocházející z orientálsko-mezopotámské mytologie, jak to bylo proklamováno na koncilu v Efezu roku 431, které ale ani jednou nenajdeme v Bibli.

Argumentuje se **posláním** Syna, aniž by pochopili, že předtím Syn byl to Slovo, Logos. Nestojí psáno: "Na počátku byl Syn...", ale: "*Na počátku bylo Slovo... a to Slovo se stalo masitým tělem.*"

V celém Starém zákoně posílal Bůh své služebníky a proroky. Mojžíš byl muž poslaný Bohem: "*...Pán, Bůh Hebrejský, poslal mne k tobě, abych ti řekl: Propusť Můj lid!...*" (II.Moj. 7:16)

Jan Křtitel, jak již bylo zmíněno, byl jako připravovatel cesty Pánu poslán Bohem: "*Aj, Já posílám Svěho posla před Tebou...*" (Mar. 1:2)

Také dvanáct apoštolů bylo posláno (Mat. 10:5), rovněž těch sedmdesát (Luk. 10:1); Pavel byl poslaný, když mu bylo řečeno: "*...vydej se na cestu, neboť tě chci vyslat daleko k pohanům!*" (Sk. 22:21)

Sám Pán řekl: "*Vpravdě, vpravdě, pravím vám: přijme-li někdo toho, koho Já pošlu, ten přijímá Mne; kdo ale Mne přijímá, přijímá toho, který Mne poslal.*" (Jan 13:20)

TAK PRAVÍ PÁN: "**Jako Otec poslal Mne, tak posílám Já vás!**" (Jan 20:21)

"*Proto hleďte: Já posílám k vám proroky a moudré a učitele...*" (Mat. 23:34)

"*Jeruzaléme, Jeruzaléme, který morduješ proroky, a ty k tobě poslané kamenuješ!*" (Mat. 23:37) Ale všichni tito poslaní se narodili zde na zemi, jako Syn Boží. Proto i On mohl říci: "*Otec, který Mne poslal, je se Mnou.*" (Jan 8:16)

DUCH A PRAVDA

Při biblických učeních se musíme vždy vrátit k výchozímu bodu, k původu.

Musíme se vrátit zpět k původu: Ke Stvořiteli ve spojení se stvořením, ke Spasiteli ve spojení se spasením. Ten velký spásný plán našeho Boha spočívá v tom, že On své syny a dcery dosadil do jejich původního postavení, dal jim věčný život a chtěl by je mít vždycky u Sebe. Bůh Svůj spásný plán před námi rozvíjí a nechá nás podílet se na jeho uskutečňování. Ne nějaké určité Boží poznání, ale musí to být to správné, totiž to, že Bůh byl osobně v Kristu, Svém jednorozeném Synu, v tom Pomazaném, kterého poslal a smířil svět sám se Sebou (II.Kor. 5:19). Syn řekl: "Věřte Mi, že Já jsem v Otci, a Otec ve Mně je; pakli ne, pak věřte přece kvůli skutkům!" (Jan 14:11) Otec byl zároveň v nebi a v Synu na Zemi. Vymyšlené učení, nějaké poznání nebo náboženství nespasí; Bůh spasí skrze Ježíše Krista našeho Pána.

Byl by to přece největší nesmysl, kdyby Bůh spasení lidí udělal závislým na nějakém náboženství nebo kostele, který by byl přenechán náboženským vůdcům. Všichni dělají spasení, jak dobře víme, podle vlastního způsobu, a po smrti pak někteří dorazí údajně do očiště; kde se ale nacházejí ti ostatní, je z velké části nejisté. Vždyť tak to nemůže být! Narodili jsme se do nebiblické, tradiční, náboženské kultury a ještě teď na tom lpíme? Výzva zvěsti zní: "Zpět na začátek! Zpět ke Slovu!"

Téměř všichni theologové se zjevně dopustili stejné chyby: Nahlíželi na označení Boží jako na jména, a tak užíli stejnou dokazovací metodu, jako náboženští otcové. Vycházeli např. všeobecně z toho, že "Otec" a "Syn" jsou jména. Nepochopili ani předpovězený charakter starozákonního prorockého Slova a nenalezli spojnic mezi Starým a Novým zákonem – přičemž ta zaslíbení pomíjejí v naplnění. Vždyť Bůh se nejmenuje "Otec", Bůh je Otec. Bůh se nejmenuje "Stvořitel". Bůh je Stvořitelem. Nejmenuje se "Soudce", On je Soudcem. Právě tak je to se Synem. ON se nejmenuje "Syn", On je Synem.

Když se přiblížil čas Jeho narození a bylo to oznámeno, čteme: "*...kterému dáš jméno Ježíš (Jahschua-Ješua)...*" (Luk.1) ON se narodil jako Syn, ale jméno dostal až při posvěcení. "*A když se naplnilo dní osm, aby obřezáno bylo to dítěátko, i nazváno je jméno Jeho Ježíš, kterýmž bylo nazváno od anděla, prvé, než se v životě počalo.*" (Luk. 2:21)

Bůh se stal Otcem narozením Syna, tak jako muž, který zplodil dítě, se stane otcem, až když se dítě narodí.

Kdyby byl Duch Svätý, který vykonal to zplození, jinou osobou, pak by byl odpovědně tomu Syn nazván "Synem Ducha". Ale Duch Svätý je silou Nejvyššího, která přišla na Marii. Pavel nefilozofuje o poslání Syna, jemu jde o účel, který je s tím spojen: "*Když ale přišlo naplnění času, poslal Bůh Svěho Syna, který se narodil z ženy, a byl podřízen zákonu; aby vykoupil ty, kteří pod zákonem byli, abychom přijali právo synů. A že jste synové, poslal Bůh Ducha Syna Svěho v srdce naše, volajícího: »Abba, Otče!« A tak již nejsi sluha, ale syn, a poněvadž syn, tedy i dědic Boží skrze Krista.*" (Gal. 4:4-7)

Ježíš stále znovu zdůrazňoval, že Její Otec poslal: *"Utěšitel pak, ten Duch Svátý, kterého pošle Otec ve jménu Mém, vás naučí všemu a připomene vám všechno, co jsem mluvil vám...Slyšeli jste, že Já jsem řekl vám: Jdu, a zase přijdu k vám."* (Jan 14:26-28)

Vzkříšený Pán byl před zraky Svých učedníků tělesně vyzdvižen do nebe (Luk. 24:50-51), v Duchu se o letnicích zase vrátil, aby zaujal příbytek v těch Svých. Skrze Ducha Svatého vchází Spasitel do spasených, jako "Kristus v nás – ta naděje slávy". Jako **On vyšel od Otce** a přišel k nám, **tak vyšel od Otce ten Duch**. Je psáno: *"Když pak přijde ten Utěšitel, kterého Já pošlu vám od Otce, Duch pravdy, který pochází od Otce, ten bude vydávat svědectví o Mně."* (Jan 15:26)

"Nebo sám Otec miluje vás, protože jste Mne milovali, a uvěřili, že jsem Já z Boha vyšel. Vyšel jsem od Otce, a přišel jsem na svět... Řekli Jemu učedníci Jeho: »Nyní víme, že viš všechno, nepotřebuješ, aby se kdo Tebe tázal. Skrze to věříme, že jsi od Boha vyšel.«" (Jan 16:27-30)

"V onom dni poznáte, že Já jsem v Otci, a vy ve Mně, a Já ve vás." (Jan 14:20)

Duch Svátý je Duch Boží. Bůh zaslíbil: *"I stane se potom, že vylijí Ducha Svého na všeliké maso!"* (Joel 2:28) To On učinil (Sk.2). Podle Sk. 1:4 přikázal Pán Svým učedníkům: *"...z Jeruzaléma neodcházejte, ale očekávejte zaslíbení Otcova, o kterémž jste slyšeli od Mne; nebo Jan zajisté křtil vodou, ale vy pokřtění budete Duchem Svátým..."* To se stalo o letnicích a od té doby stále znovu (Sk. 10+11 aj.). Petr potvrdil tuto událost ve svém prvním kázání před tisíci lidmi: *"Proto pravící Boží jsa zvýšen, a vzav zaslíbení Ducha Svatého od Otce, vylil to, co vy nyní vidíte a slyšíte."* (Sk. 2:33) Pro první křesťany bylo naplnění Duchem Svátým prožitou realitou, zplnomocněním a vyzbrojením k službě mocí z výsosti (Sk. 1:8).

Nejprve byl Spasitel "Pomazaným Božím", *"totiž kterak Ježíše z Nazaréta pomazal Bůh Duchem Svátým a mocí. Který chodil, dobře čině, a uzdravoval všechny posedlé od ďábla..."* (Sk. 10:38)

Od letnic bývají spasení pomazání tímž Duchem Svátým. "Ten pak, který nás potvrzuje s vámi v Kristu, a který nás pomazal, je Bůh." (II.Kor. 1:21) *"Vy pak máte pomazání od Svatého a znáte všechno."* (I.Jan. 2:20) V Luk. 4:17 se odvolává Pán Ježíš na slovo proroka Izaiáše z 61. kapitoly a říká: *„Duch Páně je nade Mnou, neboť Mne pomazal, abych chudým zvěstoval radostnou zvěst..."*

Hebrejské slovo Maschiah (Mesiáš) a řecké slovo Christos (Kristus) znamená "**pomazaný**". V Antiochii byli ti, kdo uvěřili a byli Duchem Svátým naplnění, poprvé nazváni jako "pomazaní" tedy "křesťané" (Sk. 11:26). Jako se Duchem zplozený a Duchem pomazaný Syn nemodlil k tomu pomazání, ale k Tomu, který Jej pomazal, tak to činí ještě dnes všichni z Ducha zplození a Duchem naplnění synové a dcery Boží.

"Podle toho znejte Ducha Božího: Každý duch, který vyznává Jezukrista v těle přišlého »Ha Maschiah«, totiž Krista, tedy toho Pomazaného, je z Boha." (I.Jan. 4:2)

Ženě u Jákobovy studny Ježíš řekl tehdy a od té doby to říká všem, kteří slyší na Jeho hlas: *"Nastává hodina a již nastala, kdy praví modlitebníci modliti se budou Otci v duchu a v pravdě. Neboť takových Otec hledá, aby se modlili Jemu. Bůh je duch, a ti, kteří se Jemu modlí, v duchu a v pravdě musejí se modlit."* (Jan 4:23-24)

Duch Boží je Duch pravdy, a Slovo Boží je Slovo pravdy. Pravé uctívání Boží může přijít jen od lidí, kteří sami jsou v Duchu a ve Slově Božím. Slovo je inspirováno Duchem – svatí muži byli k mluvení puzeni Bohem (II.Petr. 1:20-21). Jen kdo je veden Duchem Božím jako oni (Řím. 8:14), obdrží přístup k tomu, co jim bylo zjeveno.

Argument, že samostatnost Ducha je dokázána tím, že Duch může mluvit, věst, utěšovat, může být zarmoucen, atd., – vychází z úvahy, která nemá žádný přístup k Božímu působení. Proč by toto všechno Duch Boží nemohl dělat a ještě mnohem více? Lidský duch to může také, aniž by se u toho osamostatnil.

Ti bohobojní nechali všechno až dodnes tak, jak to bylo učeno, i "Otčenáš". Nepřidali k tomu žádné "Synu náš", "Duchu náš", "Otče-matko naše". Jen ti, kdo ve vlastní ctižádosti s Bohem a Božím Slovem prosazují svou vlastní vůli, pozdvihují se stejně jako antikrist nad Boha a Jeho Slovo a dělají s Ním co chtějí. U Boha přesto všechno pokračuje dál v originále. Ještě dnes se modlí všichni věrní Bibli v bázni: *"Otče náš, který jsi v nebi..."* K tomu nesmí nikdo nic přidávat, ani na tom něco pozměňovat. Také se nikdo nemůže modlit: "Nebeský Synu", protože to také neexistuje, ale všichni se mohou Bohu libě modlit: "Nebeský Otče..." nebo "Pane Ježíši Kriste," nebo "Synu Boží, já ti děkuji..."

Zjevení Boží jako Otec je nebeské, Jeho zjevení v Synu je pozemské. V Písmu svatém nacházíme také jen označení "Věčný-Otec" – neboť ten Věčný se stal naším Otcem – ale nikdy Věčný-Syn. Sice v něm čteme o Synu, který je na věky dokonalý (Žid. 7:28b), ale všichni synové a dcery Boží jsou v Něm pro věčnost dokonalí. Lidstvo je falešným poučováním zavedeno do bludu. Proroci a apoštolé nevysvětlovali Boha, nerozdělovali ani nepřidávali, přijímali Ho tak, jak se jim zjevil. Komu se Bůh osobně zjeví, tomu se představí, a ten Jej pozná a je také Jím poznán.

VELICE ZVLÁŠTNÍ

V našich dnech se obzvláště prosazuje separátní modlitba těm údajným "třem osobám" v "trojici". Papež roky 1997,1998 a 1999 prohlásil za zvláštní, v každém tom roce má být uctívána jedna z Božích osob a potom ve "svatém roce 2000" mají být "uctívány všechny tři společně". Letničně-charismatictí kazatelé přispívají v mezinárodních shromážděních svými příspěvky a hovoří – ovlivnění duchem času – o "osobě Ducha Svatého" způsobem, jaký jsme dosud neznali: Od "dobré jitro Duchu Svátý! Já Tě zdravím. Já Tě objímám. Já Tě miluji." Až k tomu: "Duchu Svátý, já Tě oslavuji, ctím Tě a klaním se Ti." Lidé, stržení náboženským nadšením, kteří se hrnou ze všech směrů víry a chtěli by

prožít nové působení Ducha, někdy dokonce za doprovodu ohlušující hudby – žel nepostřehnou, že Bible takové "uctívání Ducha Svatého" vůbec nezná. To tu skutečně ještě nikdy nebylo. Také v tom se na Boží Slovo nedbá a je zlehčováno. Podle svědectví Písma nějaké extra znáherňování Ducha neexistuje, neboť Ježíš sám řekl: *"Když pak přijde ten Duch pravdy, uvede vás ve všelikou pravdu. Nebo nebude mluvit sám od Sebe, ale cokoli uslyší, to mluvití bude; ano i budoucí věci zvěstovat bude vám."* a: *"ON Mne oslaví; nebo z Mého vezme, a zvěstuje vám. Všecko, cokoli má Otec, je Mé. Proto jsem řekl, že z Mého vezme a zvěstuje vám."* (Jan 16:13-15)

Tady se nejedná o roztřepeně vlasy, ale o plnou pravdu. Nauka o trojici formulovaná na koncilech zní: „Jeden Bůh ve třech osobách: Otec je Bůh, Syn je Bůh, Svátý Duch je Bůh, a tyto tři Boží osoby jsou jeden Bůh.“ Kde to ale stojí v Bibli? Přirozeně nikde! Ve věčnosti a ve Starém zákoně není po třech božích osobách ani stopa, ani jen náznak. V novozákonních listech je často užito řečnického obratu "Bůh, Otec", např. *"Chválen buď Bůh a Otec našeho Pána Ježíše Krista, který nás v Kristu v nebi požehnal každým duchovním požehnáním!"*, ale ani jednou formulace "Bůh, Syn...", nýbrž vždy "Syn Boží" nebo "Syn Nejvyššího", "Syn člověka", "Syn Davidův". Právě tak není ani jednou psáno: "Bůh, Duch Svátý...", nýbrž "Duch Boží...", "Svátý Duch..." nebo "Duch Kristův..." Ve Starém zákoně nalézáme 378 krát označení "Ru'ach Jahve" – "Duch Páně..." Takovéto zjištění má veliký význam. Není stoupencům trojice nápadné, že jen Bůh nemá žádný pramen, z něhož by čerpal? ON je jako "Věčný" sám dodavatelským pramenem. Syn a Duch mají Jej jako zdroj: Syn Boží, Duch Boží. Kdyby to byly tři samostatné osoby Boží, pak by Boha jako zdroj nepotřebovaly.

Prorok nebo apoštol ani jiný muž Boží také nikdy neužil k požehnání trinitářskou průpověď, jak se to nábožensky praktikuje v celém světě, v níž se říká: "Požehnej vás Bůh Otec, Bůh Syn a Bůh Duch Svátý!" Totéž platí pro formu modlitby: "Čest buď Bohu, Otci a Synu a Duchu Svatému." V Bibli také není psáno o modlitbě nebo konání: "Ve jménu Otce, Syna a Ducha Svatého" ani na začátku ani na konci. Pavel dal v pověření Božím příkaz, aby všechno, cokoli ve slovu nebo skutku činíme, **se dělo ve jménu Pána Ježíše** (Kol. 3:17). Zvěstování, modlitba, záchrana, uzdravení, osvobození – všecko se děje ve jménu Ježíše Krista.

Někteří znají a někteří i provádějí samotným Bohem nařízenou "aronovskou" průpověď požehnání: **"Pán ti požehnej a ostříhej tě! Osvět' Pán tvář Svou nad tebou a buď ti milostiv. Necht' obrátí Pán tvář Svou k tobě, a dá ti pokoj."** (IV.Moj. 6:24-26) Pavel to požehnání "milosti" zmiňuje na počátku a na závěr všech svých listů alespoň čtrnáctkrát, ale pokaždé jinak. Vůbec nemyslel na to, zavést nějaké kredo nebo formulaci či normu, jak se to praktikuje po celém světě v tamních konfesích. Petr, Pavel a celá původní církev nebyla žádnou křesťanskou organizací, nýbrž **živým Kristovým organismem**, stála pod vedením Ducha a věděla, koho se sluší uctívat: *"Jemu, samotnému moudrému Bohu necht' je dána skrze Ježíše Krista sláva na všechny věky! Amen."* (Řím. 16:27)

ÚCTA PŘED VELKÝM TAJEMSTVÍM

Je to vlastně tajemství zjevené a zároveň skryté. Jak se život jen projevuje ve všem stvoření, ale ne Život sám, tak je to s Bohem v Kristu: Boha nevidíme jako Ducha, vidíme Jej zjeveného: "Kdo vidí Mne, vidí Otce!"

Pavel měl hluboký respekt před Nejvyšším. To mocné tajemství vyzdvihl ve verši: *"Vpravdě veliké je tajemství zbožnosti: **Bůh** byl zjeven v mase, jako spravedlivý prokázán v **Duchu**, zjevil se poslům, zvěstován je mezi národy, uvěřeno Jemu ve světě, vzhůru přijat je do slávy."* (I.Tim. 3:16)

V Řím. 1:1-4 podává apoštol své svědectví: *"Pavel, služebník Ježíše Krista, povoláný apoštol, oddělený ke kázání evangelia Božího, které zdávna zaslíbil skrze Svě proroky v písmech svatých, o **Synu Svém zplozeném z semene Davidova ze strany těla. Který je prokázán v moci jako Syn Boží, podle ducha posvěcení, skrze zmrtyvýchvstání."***

V Řím. 9:4-5 zřetelně vyzdvihuje Boží část: *"Kteří jsou izraelští, jejichž je přijetí za syny, i sláva, i smlouvy, i zákona dání, i služba i zaslíbení. Jejichž jsou otcové, a ti, z nichž je Kristus podle masitého těla, který je **Bohem nade vším, požehnaný na věky. Amen."***

Syn Boží zdůrazňuje význam blahoslaveného Božího tajemství: *„Chválím Tě, Otče, Pane nebe i země, že jsi **skryl** tyto věci před moudrými a opatrnými, a **zjevil** jsi je nemluvnátkům. Jistě, Otče, že se tak líbilo Tobě.“* – *"Všecky věci dány jsou Mi od Otce Mého, a žádný neví, kdo by byl Syn, jedině Otec, a kdo by byl Otec, jedině Syn, a komu by chtěl **Syn zjevit."*** (Mat. 11:25-27; Luk. 10:22)

ON to chce činit, jen musíme být připraveni zjevení přijmout.

VŠICHNI OBHAJUJÍ SVÉ VLASTNÍ UČENÍ

Je jen pochopitelné, že všichni obhajují vlastní učení. Ale blaze tomu, kdo může říci jako Mistr: "Mé učení není Mé, ale toho, který Mne poslal; chce-li někdo činit Jeho vůli, pozná, je-li toto učení od Boha, nebo mluvím-li sám od Sebe." (Jan 7:16-17)

Lidé věrní náboženským institucím mají právo obhajovat, co řekli náboženští muži a co je psáno v náboženských učebnicích. Ale není to jejich Boží právo, neboť to by bylo vázáno k tomu, co řekl Bůh. Lidé věrní náboženství mají právo stát za tím, čemu věří a učí jejich náboženství. **Ale co má to, co učí všechna náboženství a konfese společného s Bohem, když to nesouhlasí s Jeho Slovem?** Každý svým vyznáním víry položil vlastní základ, aniž by si byl vědom toho, že je to úplně jiný základ, než ten, který měl na mysli Pavel (I.Kor. 3:10-15), na kterém stavěla původní církev. Všichni si navzájem upírají správnost, "protože oni sami jsou správní", jinak by již své náboženství vyměnili. Ti druzí jsou vždy obviňováni z kacířství a odpadlictví; jsou bludařskými učiteli, vzpurní, zvrácení.

Výhradní jedinečný spásný nárok mezi všemi konfesemi si vyhrazuje jen jedna náboženská instituce, kostel, který ale nesouhlasí v žádném bodě s Písmem svatým. V "Katolickém katechismu" se říká: "**Dekret Druhého Vatikánského koncilu o ekumenismu prohlašuje: »Jen prostřednictvím Kristova katolického kostela, který je všeobecnou pomocí ke spáse, můžeme dosáhnout celé plnosti spásných prostředků. Nebo jedině apoštolskému kolegiu, jehož představeným je Petr, Pán světil, jak věříme, všechny hodnoty Nové smlouvy, aby utvářelo tělo Ježíše Krista na zemi, do kterého musí být cele připojeni všichni, kdo již nějakým způsobem patří k lidu Božímu.**" (§816, kap.: Vyznání víry) Jejich současná snaha přijmout všechny do svého mateřského klína je zjevná. Celé vysvětlení ale nemá vůbec žádný biblický základ, jako i to: "...jak věříme..." nemá nic společného s vírou podle Písma.

Kdo je opravdu vázán na Slovo Boží, musí takovému dekretu odporovat, protože to prostě nesouhlasí. Celou plnost spásy přece nemůžeme nalézt v nějaké konfesi, nýbrž v tom, který nám spásu přinesl. Před Konstantinem (306-337) vůbec žádná "katolická", to znamená jednotná, všeobecná náboženská instituce neexistovala. Existovalo cca. 130 různých směrů víry, jež se vzájemně lišily v naukách. V prvních staletích nebyli papežové, kardinálové, ani kláštery, ani mniši nebo jeptišky, žádná liturgie a tomu podobné. Neexistovalo nic z toho všeho, co od vzniku říšského kostela – který se nevrací ke Kristu, ale ke Konstantinovi a k otcům koncilu – bylo zavedeno. O jediném spásném kostele v Bibli není ani zmínka. Výroky jako: "Římskokatolický kostel, universální spásná svátost" nebo "neexistuje spása mimo římskokatolický kostel", v ní rovněž nenacházíme. Také větu: "Jen tomu je Bůh Otcem, jehož matkou je římskokatolická náboženská instituce!" hledáme marně, právě tak odkaz na následnictví Petra, apoštolskou posloupnost nebo vůbec nějakou hierarchii. V základě vzato se jedná o instituci, která od samého začátku stojí mimo evangelium a ve Slově Božím se nenalézá.

Nyní přirozeně vyvstane otázka, zda dnes žijící hodnostáři všech křesťanských konfesí, jako papež, kardinálové, biskupové, faráři, kazatelé, evangelisté ponese vinu, že nejsou nalezeni ve Slově, ale zůstali vězet v přežitých tradicích. Zřejmě ne, neboť všichni se narodili do již dávno existujících učení, absolvovali v nich celá svá studia a pravděpodobně nikdy neslyšeli pravdu. Také náboženské instituce a svobodné sbory, které se oddělily od římskokatolické náboženské instituce, v ní částečně výukou v "dobré víře" zůstaly. A všichni vycházejí z toho, že všechno souhlasí, jak to je. Ale nyní nastala hodina pravdy: Porovnání mezi biblickým učením a praxí a přežitou tradicí nutí k rozhodnutí.

Od této chvíle se již nikdo nebude moci vymlouvat. Směrodatné může být přece jen to, co je psáno v Písmu svatém. U Boha neexistuje "svatá tradice", to jen u lidí katolická, pravoslavná anebo jiná zavedená, vycházející ze zvyklostí.

Máme tedy co činit s mimobiblickou křesťanskou institucí nějaké křesťanské kultury, křesťanským dědičtím spojeným s papežskými dogmatickými dějinami, jež lze částečně objevit i u protestantů, ale ve skutečnosti nemají nic společného s Kristem?

Jsou otázky o otázkách. Je náboženství opravdu podvod? Byli jsme ve jménu Božím zavedeni do bludu? Jak se ty věci tedy skutečně mají? Co je pravda, co je "Boží Pravda", a co je představováno jako kostelní, náboženská pravda? Proč na různých koncilech byla zformulována vlastní vyznání víry, která dokonce nesou přídomek "apoštolské vyznání víry", přesto, že apoštolé o tom nic nevěděli, neboť to bylo zavedeno až stovky let později a vůbec to nesouhlasí s jejich učením? Jestliže by bylo akceptováno jako "vyznání víry" Slovo Boží, pak by to stačilo.

Dítě Boží má jen jednu povinnost: Totiž věřit věčně platnému Božímu Slovu a věrně je podávat dále. Z toho samo od sebe vyplývá nekompromisní zřeknutí se všeho, co není Božího původu. Nyní se nejedná jen o probírání biblických témat, ale objasnit je ze strany Písma svatého. Kdo si potom neosvojí lásku k pravdě, zůstane v mocných bludech (II.Tes. 2) a propadne Božím soudu. Okamžik božského objasnění a vykonávání soudní pravomoci nastal. Příkaz hodiny zní: "Zpět k Bohu a Jeho Slovu!"

SKÁLA

Pán se ptal Svých učedníků: "Za koho považují lidé Syna člověka?" Odpovědi byly různé. Apoštolu Petrovi se ale dostalo skrze božské zjevení skutečně správné odpovědi: "*TY jsi Kristus, Syn Boha živého!*" **Jde o zjevení, ne o výklad.** "*Tedy mu Ježíš odpověděl: »Blahoslavený jsi, Šimone, synu Jonášův, neboť maso a krev ti to nezjevily, nýbrž Můj Otec v nebi. A nyní říkám Já tobě: Ty jsi Petr, a na této skále chci postavit církev Svou.*" (Mat.16:17-18) Pán neřekl: "...a

na tobě, Petros (= kámen)...", nýbrž: "...**na této skále** (= petra, skála) chci postavit Svoji církev." To je to vlastní **zjevení skály**, jež se dostalo Petrovi, totiž že **Ježíš Kristus** je ta Skála. Jak by Pán mohl Svoji církev postavit na člověku, kterému musel o čtyři verše dále říci: "*Satane, jdi za mnou!*"

Pán sám je přece ta Skála, jak ve Starém, tak v Novém zákoně a jinak nikdo. **TAK PRAVÍ PÁN**: "*Existuje Bůh kromě Mne? Ne, není žádné skály, nevím o žádné.*" (Iz. 44:8b) Petr dosvědčuje Krista jako Skálu: "...kámen, který zavrhlí stavitelé, ten je učiněn v hlavu úhelní, a kámen úrazu, a skála pohoršení; těm, kteří se urážejí na slovu, nepovolní jsou, k čemuž i určení jsou." (I.Petr. 2:6-8) Pavel Krista popisuje jako **duchovní Skálu**, která doprovázela Izrael a kterou Mojžíš udeřil (I.Kor. 10:4).

Kristus je tedy podle Písma Skálou, základním Kamenem, na Němž je novozákonní církev založena. Petr, původní církev a všichni znovuzrození synové a dcery Boží v čase milosti jsou živým kamením v této Boží stavbě (I.Petr. 2:1-10 aj.). Tutéž plnou moc svázání a rozvázání, kterou poté dal Pán Petrovi, přenesl On podle Mat. 18:18 na celou církev. Co v Mat. 16:19 formuloval v jednotném čísle: "*A tobě dám klíče království nebeského. A což bys svázal na zemi, bude svázáno i na nebi; a co bys rozvázal na zemi, bude rozvázáno i na nebi,*" to On o něco později užívá na celou církev, proto je psáno v množném čísle: „*Vpravdě, říkám vám: všecko, co na zemi svázete, bude v nebi svázáno; a všecko, co na zemi rozvázete, bude v nebi rozvázáno.*"

Slovo Páně z Mat. 16 adresované Petrovi zůstalo všeobecnou hodnotou zvěstovatelů, až papež Lev I. (440-461) svévolně nárokoval, že je "následníkem Petrovým" a na základě tohoto slova si pro sebe osobně vyžádal přednost římského biskupa. Žádný z otců kostela v těch prvních staletích takový nárok neuplatňoval, ani Athanasius a Augustin.

V Bibli, která detailně popisuje všechny Petrovy a Pavlovy cesty, není žádná zmínka o tom, že by Petr byl někdy v Římě. Až když Lev I. se na něho odvolal, vznikly legendy o Petrovi. Pavel adresoval dopisy sboru v Římě; v posledním jmenovitě pozdravuje 27 osob. Z Říma také napsal většinu svých listů sborům a jednotlivcům, Petra ale ve všech těch letech nezminil ani jednou. Petr nenapsal ani jediný dopis sboru v Římě, ani odtamtud žádný neposílal. Také v tomto bodě se jedná o účelový náboženský výmysl. Bible také nic neví o "Petrově stolci", právě tak jako o "zástupci" ani o "náměstku Kristově". To všechno je zavedená tradice, která nemá žádný spisovný základ.

Obzvláště od vzniku říšského náboženství ve 4. a 5. století byla zavedena učení a praktiky, které pocházely z intelektu a falešné inspirace. K tomu patří zpovědnice a s tím spojená celá kostelní praxe odpouštění hříchů. Základní výrok našeho Pána: "*Komu byste hříchy odpustili, tomu jsou odpuštěny, a komu byste je zadrželi, tomu zadrženy jsou*" (Jan 20:23), nemá nic společného s všeobecným odpuštěním, které může od Boha osobně obdržet každý jen skrze Ježíše Krista. Jen když se někdo prohřeší proti druhému, např. proti člověku, který má pověření ke zvěstování, může mu odpustit ten dotýčný. Ale prohřeší-li se někdo proti Duchu Svatému, jenž je v činnosti skrze nějakého Božího služebníka, pak mu to nemůže být odpuštěno. Ježíš, náš Pán, řekl: "*Vpravdě pravím vám, všechny hříchy budou synům lidským odpuštěny, i rouhání, jímž by se rouhali, ale kdo by se rouhal proti Duchu Svatému, nemá odpuštění na věky, ale hoden je věčného odsouzení.*" (Mar. 3:28-29) Takové prohřešení nemůže žádný Boží služebník odpustit. Kdo se prohřeší při Duchu Božím, zadluží se rouháním, které se neoznačuje jako časný, ale jako věčný hřích. Nechť se nikdo nemylí: Bohu se nelze rouhat.

Ostatně taková svědectví Písma svatého jako i misijní příkazy, nehledě na to, komu byly kdy adresovány, jsou provždy namířeny na všechny zmocněné od Pána.

Kdo čte v Mat. 16 dále, zjistí, že Pán Petra již krátce po jeho vyznání napomíná těmito slovy: "*Jdi za Mnou satane, k pohoršení jsi Mi; nebo nechápeš věci, které jsou Boží, ale které jsou lidské.*" (v.23) V okamžiku, kdy ten apoštol mluvil pod Boží inspirací, jej Pán chválil. Když později lidsky argumentoval, stal se léčkou a dostalo se mu napomenutí. Bůh to tak dopustil, aby z něho nikdo neudělal něco zvláštního. Všem, kdo lidsky argumentují a neprožijí žádné Boží zjevení, platí podle rozsudku Páně ten druhý výrok. Od pradávna vždy jedni správně rozuměli tomu řečenému Pánem. Ostatní tomu porozuměli nesprávně a falešně vyložili. Těm, kteří Jej prožili, se **zjevil**. Oni Jej poznali a měli s Ním obecenství. Všem, kteří jen o Něm slyší a mluví, zůstal skrytý, cizí a vzdálený.

PŘÍKAZ KE KŘTU

Při příkazu, pověření, je důležité pozorně naslouchat, abychom správně pochopili toho, kdo příkazuje. Přitom je předností slyšet pověření přímo z úst toho, kdo pověření udílí – z třetích úst již mohou být přidány vlastní myšlenky. Také klíčové slovo má vždy veliký význam. V přikázání křtu je jádrem pověření "jméno", neboť se má křtít do toho jména.

Poněvadž je trojiční křest přímo spojen s naukou o významné "božské osobě", krátce zde o tom pojednáme. V mnohých publikacích je zpochybňován nejen ten dodnes všeobecně praktikovaný akt, nýbrž dokonce trojičně formulovaný příkaz křtu v Mat. 28:19. Dr. Karlheinz Deschner píše: "**Ježíš žádnou trojici neznal. Příkaz křtu »na jméno Otce, Syna a Duchu Svatého« v Matoušově evangeliu, vložený do úst tomu »Vzkříšenému«, považují kritičtí badatelé jednomyslně za falzifikát.**" (Abermals krähte der Hahn – Opět zakokrhal kohout) Většina důkladně pátrajících náboženských historiků přisuzuje tuto formulaci trojičním náboženským mužům.

Jak je všeobecně známé, evangelia a dopisy apoštolů byly uvedeny do oběhu v lokálních židovských sborech nejprve převážně v hebrejštině a aramejštině. Jejich první souhrn jako kánon v řeckém Novém zákoně již byl dílem mužů z

pohanů s trinitářskou představou. Tento fakt je při čtení nápadně zřejmý. V některých překladech dokonce stále ještě existuje dodatek v I.Jan. 5. K tomu poznamenává Lutherova Bible (vydání 1968): **"V dřívějších vydání Bible se verše 7 a 8: »Tři jsou, kteří svědčí v nebi: Otec, Slovo a Duch Svátý; a tito tři jsou jedno...«, v rukopisech řeckého textu, ani v Lutherově překladu nenacházejí."**

V "Novum Testamentum Graece et Latine" z Nestle je v jedné poznámce původní verze Mat. 28:19, jak to zachytil otec kostela Eusebius, opakováno: **"En to onomati mou" = "do Mého jména"**. Stejná poznámka je napsána v "Greek New Testament", Second edition 1954, London, Bible House. Takto vyjádřený příkaz křtu: *"...a křtíce je do Mého jména"* by od samého začátku vyloučil každý omyl, každý pozdější výklad. Přesto může Mat. 28 zůstat jak je, neboť víme, že Otec, Syn a Duch Svátý nejsou jména, ale označení, a mělo být křtěno na to – vlastně do toho jména (jednotné číslo), totiž do novozákonního jména smlouvy, v němž se Bůh zjevil jako Otec v Synu a skrze Ducha Svatého. To jméno zní: Pán Ježíš Kristus. Ať tak nebo tak, zůstává při tom: **"En to onomati mou" = "do Mého jména."**

Právě tak je nepochopitelné, jak tak významné novozákonní jméno smlouvy našeho "Pána", v Němž spočívá veškerá spása, totiž "Jahschua (Ješua)" = "Jahweh (Jahve)-Zachránce", mohlo být počítáno na "Jesus (Ježíš)". Poznání vlastního významu se tím ztratilo, totiž že **"Jahweh (Jahve)" Starého zákona je "Jahschua (Ješua)" Nového zákona**. Můžeme být vděční, že Bůh to jméno respektuje v každé řeči, protože On ví, koho tím míníme. Pro Boha jsou jména a označení důležitá, protože tím je vždy zřetelně vyjádřeno, o co se vlastně jedná. V Iz. 7:14 a 9:5 je řečeno, že Syn, jehož narození tam bylo oznámeno, měl být Immanuel, tedy "Bůh s námi". Na Něm, který se narodil jako dítě, jako Syn je nám darován, spočívá panství. V Jeho jménu je všechno uloženo: Předivný Rádce, Rek udatný, Otec věčnosti, Kníže pokoje. Přesto Bůh to neporozumění dopustil, aby to od začátku zjevil jen těm Svým.

Ti spasení jsou ve křtu Spasiteli, který je draze vykoupil, přiřazení a posvěcení. Spasitel má jméno. O to jméno se jedná. Ono musí být vzýváno k záchraně duše, neboť je psáno: *"Kdo vzývá jméno Páně, bude zachráněn."* (Sk. 2:21 aj.) Hebrejské slovo "yasha" je naše slovo "zachránit" (II.Moj. 14:30). V životě víry se všechno děje v tomto jménu: Záchrana, uzdravení, atd. V Jeho jménu, totiž ve jménu Ježíš (Jahschua-Ješua), se budou nakonec sklánět všechna kolena a každý jazyk. Jej bude jako Pána vyznávat (Fil. 2). V Jeho jménu se poddávali ďáblové 70 vyslaným (Luk. 10:17). V misijním příkazu říká vzkříšený Pán: *"Ve jménu Mém budete vymítat ďábly..."* (Mar. 16:17) V Jeho jménu musí být všem národům kázáno pokání k odpuštění hříchů (Luk. 24:47 atd.). Také při křtu se jedná o **jméno**, o němž Petr říká, že pod nebem není dáno lidem **žádné jiné jméno**, v němž by mohli být spasení (Sk. 4:10-12).

Syn přišel ve jménu Otce (Jan 5:43a) a ve křtu sám naplnil všechnu spravedlnost (Mat. 3). Kdo Jej nepřijímá pod vzýváním Jeho jména, přijímá toho "druhého," který přichází sice se vznešenými tituly, ale vždy ve svém vlastním jménu (Jan 5:43b). V Jan 17 ve velekněžské modlitbě čteme: *"Já jsem Tvé jméno lidem zjevil, které jsi Mi ze světa dal"* (v.6), neboť tak to bylo předpovíáno v Ž. 22:23: *"Potom Tvé jméno Svým bratřím oznámím, uprostřed shromáždění chválit Tě budu."* ON prosil: *"Svátý Otče, zachovej ve jménu Svém ty, které jsi Mi dal... a Já jsem jim Tvé jméno oznámil, a ještě oznámím..."* (Jan 17:11+26) – **jméno, které zdědil** (Žid. 1:4). Tedy jméno Synovo je jménem Otce!

Petr, muž první hodiny, kterému sám Pán dal klíče království nebeského, vybavil jej tedy dalekosáhlou Boží pravomocí, ve dni, kdy byla založena o letnicích církev živého Boha, vyřešil tajemství křtu a nařídil: **"Pokání čííte a pokřtí se jeden každý z vás ve jménu Ježíše Krista..."** (Sk. 2:38) Novozákonní církev je tomuto originálnímu vzoru navždy zavázána.

V prvotním křesťanství a v době poapoštolské byli křtěni jen ti, kteří uvěřili, jak je nařizováno v Mar. 16: *"Kdo uvěří a pokřtí se, bude zachráněn."* To se dělo zásadně jediným ponořením a výhradně **na jméno Pána Ježíše Krista** (Sk. 2:38 – Petr v Jeruzalémě; Sk. 8:16 – Filip v Samaří; Sk. 19:5 – Pavel v Efezu aj.). Nikdy se to nedělo trojiční formulí, jak to také dosvědčují všechna historická díla. Jan Křtitel kázal lidu pokání a všichni, kdo prožili lítost nad svými hříchy, nechali se pokřtít v řece Jordánu (Mat. 3:1-2). On to vykonával na místě, kde byl **dostatek vody**, jak zdůrazňuje Jan 3:23, totiž, kde bylo dost hluboko, aby křtěncem mohl být řádně ponořen. Na to musí voda sahat alespoň k bokům. Spaseným šel příkladem i Spasitel, a dal se pokřtít. O Filipovi a dvořanovi je psáno ve Sk. 8: *"...oba sestoupili do vody a on jej pokřtil."* Není psáno: *"...a křtěnci se nechají pokropit nebo polít..."*

Apoštol také nic neřikal o kmotrech při křtu a biřmování. Je pozoruhodné, že s pokropováním a poléváním se začalo po zavedení trojiční formule. **Ani jedenkrát ve světových dějinách lidé nebyli při biblickém křtu na jméno Pána Ježíše Krista kropeni nebo poléváni, ale vždy pokřtěni ponořením.** Jak mohou všichni vědět, nebiblický křest byl zaveden až v epoše nuceného pokřesťanštění v Římské říši. Pohanské národy však neuvěřili na základě kázání evangelia, ale byli z nich dělání křesťané podle jména trojnásobným pokropením anebo politím a sice z mladých i starých, velkých i malých za nátlaku státní moci. Vysvětlovalo se to tím, že křtem je nabízena milost. Biblický sled ale je: Kázání jako nabídka milosti, víra jako její přijetí a potom křest jako potvrzení v poslušnosti víry: *"Ti, kteří přijali jeho slova, se nechali pokřtít..."* (Sk. 2:41)

Křtem křtěncem dosvědčuje, že se v jeho nitru uskutečnilo dílo Boží milosti. Nejprve prožíváme odpuštění hříchu, ospravedlnění vírou, potom se necháme pokřtít. Křest znamená smlouvu dobrého svědomí s Bohem (I.Petr. 3:21). "Křest na odpuštění" nebo "znovuzrození" Písmo svaté nezná. Odpuštění nám Bůh daroval skrze obětní smrt Krista, skrze krev Beránka Božího, který nesl hřích světa. Ve křtu je potvrzeno prožité odpuštění a prožitá spása.

V Bibli opravdu neexistuje ani jediný příklad provedení trojičního křtu kropením nebo poléváním! Pavel nejen že správně křtil, sám dosvědčuje, že byl také tak pokřtěn: *"Nebo zdali nevíte, že my všichni, kteří jsme na Krista Ježíše pokřtěni, jsme do Jeho smrti pokřtěni?"* (Řím. 6:3) Ať byl Mat. 28:19 v originálním textu tak nebo tak – jedno je jisté, že učedníci misijnímu pověření správně porozuměli a vykonávali. Jestliže ti trojiční muži slova **"En to onomati mou"**

= "**do Mého jména**" v řeckém textu pozměnili do formule "ve jméno Otce, Syna a Ducha Svátého", pak byli protivníkem podvedeni a svedeni a vzali na sebe těžkou vinu, kterou již nelze nikdy napravit. Za následky se budou muset zodpovídat u "posledního soudu" a pykat za to. Pomyslíme-li, že učení o trojjedinosti, které převzali z pohanství, si vykračují přímo s trojiční formulí křtu, pak kritičtí badatelé mohou mít s posouzením Mat. 28:19 pravdu. Přesto ale měly děti Boží až do temného středověku a ještě dnes mají pravou víru a světlo o původním křesťanském křtu. Církve Ježíše Krista zůstala bez přerušení v učení apoštolů – jistě jako lidový kostel, ale jen jako "malé stádečko", které bylo státním římskokatolickým kostelem pronásledováno.

Při nuceném pokřesťanštění musely celé kmeny a národy přijímat křesťanské náboženství prostřednictvím říšské náboženské instituce, aniž by tím bylo dosaženo nějakého osobního vztahu ke Kristu. Mimochodem, pokropování kojenců je až dodnes stejným donucovacím opatřením. Kojenec nemůže udělat vůbec žádné rozhodnutí pro nebo proti. Četnost těch, kteří vystupují z římskokatolické náboženské instituce potvrzuje, že ti dotyční s tím, co jim bylo učiněno, nesouhlasí. Zbývající zůstávají členy dost často jen proto, aby mohli být přiměřeně pohřbeni a jejich jméno bylo vzpomínáno v dobrém. Ale při víře se jedná o osobní a vědomé přijetí Spasitele Ježíše Krista, v Němž jediném je spása duše. **Jen kdo Jej přijímá a nabývá, bude Jím přijat.** O "svátosti" Bible nic neví. Ježíš opravdu nikdy nemluvil o nějakém "křtu" nebo ještě jiné svátosti, eventuálně nikdy tak neoznačil nějaký náboženský akt.

Ti, kdo uvěří, se nechají, jak je v misijním pověření zdůrazněno, na základě osobního rozhodnutí skrze jednorázové ponoření pokřtít, čímž je znázorněno pohřbení s Kristem: "*Pohřbeni jsou s Ním skrze křest, skrze nějž i spolu s Ním z mrtvých vstali jste skrze víru, která je mocné dílo Boží, který vzkřísil Jej z mrtvých.*" (Kol. 2:12) Jen ten, kdo s Kristem zemřel sám sobě, zřekl se svého vlastního "já", může se nechat s Ním pohřbit; to je symbolizováno úplným ponořením těla. Vyzvednutí z "vodního hrobu" představuje, že ten pokřtěný s Kristem povstal a putuje s Ním v novém životě (Řím. 6:4).

Ve vodním křtu se ten, kdo uvěřil, přiznává k Bohu. Ve křtu Duchem se zase přiznává Bůh k tomu, kdo uvěřil. Bible zná jen křest těch, kteří skrze slyšení kázání přišli k víře v Ježíše Krista, jako jejich osobního Spasitele. Víra přichází z kázání a kázání ze Slova Božího (Řím. 10). Kdo argumentuje, že žalárník ze Sk. 16 byl pokřtěn s celým svým domem a má za to, že mezi nimi byly i děti, musí prosím myslet na to, že přijímání kázání předpokládá jistou zralost. Je totiž psáno: "*I mluvili jemu slovo Páně, i všechněm, kteří byli v domě jeho.*" Až potom je řečeno, že se dal s celým svým domem pokřtít, poté, co všichni uvěřili (Sk. 16:32). I zde nejprve předcházelo kázání, jež probudilo víru a teprve potom byl vykonán křest.

Při misijním pověření se jedná o přesné vykonání a následování, jak je to patrné z praxe apoštolů a původního křesťanství. Kdo příkaz ke křtu jen odřikává jako magicky působící formulí, vůbec nepochopil, o co se jedná. A kdo ještě potom argumentuje, že slova Ježíše jsou důležitější než apoštolů, nebo že tohle si odporuje, podkopává celý základ novozákonní církve. Každé slovo v Bibli je přece slovem Božím a tím zůstává až na věky. U Boha neplatí žádné argumenty, metody, teze, syntézy nebo antiteze – u Něho a pro ty Jeho platí jen to TAK PRAVÍ PÁN Slova. Učitelský blud by sám o sobě neobstál; ten je vždy promíchán s pravdou, ale zůstává v základě vzato lží, která je pravdě jen podobná. Tak jedni jen zůstávají u tématu "křtu", druzí při pravdě a při správné praxi křtu.

Z mnohých náboženských dějepisných děl, v nichž je potvrzena původní praxe křtu, můžeme uvést také titul "KATOLICKÁ ENCYKLOPEDIA" Lublinská univerzita/Polsko (str. 354), k jejímuž ctihodnému výboru patří dokonce Karol Wojtyła, tedy papež Jan Pavel II.

Správné porozumění ale přichází až tehdy, jestliže ten Vzkříšený v nás může mluvit o království skrze Ducha Svátého, jako tehdy ve Svých učednících (Sk. 1:1-3), a jako těm učedníkům na cestě do Emauz může ukázat Písmo ve Svém naplnění (Luk. 24). Znalci hebrejské, řecké a latinské řeči dospěli k různým výsledkům. Intelektuální vědomost a znalost řeči sama tedy nestačí; musí to být Duchem Božím zjeveno.

Jak tedy může docházet k tomu, že přestože je všeobecně známé, jak to bylo v původním křesťanství apoštoly správně konáno, trvají na nebiblické praxi křtu? Kdo se mýlil? Jistě ne apoštolé, kteří slyšeli misijní příkaz z úst vzkříšeného Pána a byli Jím samotným ustanoveni! Po Svém vzkříšení je čtyřicet dní všemu vyučoval. Mýlili se pohanští náboženští otcové, kteří Pána vůbec neznali a všichni, kdo pokračují v tradici, kterou nikdo z nich nemůže biblicky podložit. Křesťané zůstávající věrní Bibli věří tomu, co vítězně Vzkříšený z mrtvých přikázal a co Jeho apoštolé vykonávali. Podle Skutků apoštolů je původní církev vždy platným vzorem po celý čas novozákonní církve (Sk. 2:42).

Stále znovu si lidé dělali myšlenky o trojičním učení a trojičním křtu. Máme dále trpět, že cizí nauky jsou prezentovány jako biblické, které nejsou potvrzené v Bibli? Má nadále platit to, co se představuje jako křesťanské, ale nepochází to od Krista a nemá k Němu žádný vztah? Může vůbec být označováno jako "apoštolské" něco, o čem apoštolé neměli ani potuchy – např. "apoštolské vyznání víry" nebo úplně nebiblická publikace, tzv. "Učení dvanácti apoštolů" známé jako "Didache"? Před Bohem platí jen to, co říká závazně Písmo a nikoli, co se rozhodlo na koncilech či sněmech, proklámá se v dogmatických dějinách a předává dále v legendách. Z učení o třech osobách se vyvinula praxe trojičního křtu, případně ze špatného porozumění příkazu ke křtu vyvozují učení o třech osobách. Bible a praxe apoštolů nezná ani jedno. Učení trojjedinosti a trojiční křest tvoří základ, sloupy, na nichž byl založen říšský, římskokatolický kostel. Biblicky řečeno se při tom jedná o "znamení" – poznávací znamení "mateřského kostela", kterým se zároveň honosí i "dceřinné instituce".

NEBUDEŠ MÍT JINÉ BOHY

Tomuto tématu jsou v Písmu svatém věnovány celé kapitoly. Bohem stvořený člověk si od pradávna dělal vlastní bohy, uctíval slunce, měsíc, hvězdy a mnoho jiného. Ale jen Bůh sám je hoden uctívání, neboť všechno je tvořeno skrze Něho a Jemu a pro Něho. Každá osoba, každý předmět, všechno, co je uctíváno kromě Něho, je Jemu ohavností. Člověk, který nevzdává čest jen Bohu, ale nějakému jinému objektu, od Něho odpadl, nemá spojení a společenství s Ním a je obětí náboženského klamu.

Na hoře Sinai přikázal Bůh Pán: *"Já jsem Pán, tvůj Bůh... nebudeš mít jiné bohy vedle Mne!"*

Ale tím nekončí, Jeho přikázání jde ještě mnohem dále a je v něm obsažen celý sortiment všech zhotovených podobizen, soch, ikon a pod., které jsou v náboženstvích a kulturách uctívány. TAK PRAVÍ PÁN: *"Neučiniš si rytiny, ani jiného podobenství těch věcí, které jsou na nebi svrchu, ani těch, které na zemi dole, ani těch, které ve vodách pod zemí! Nebudeš se jim klanět, ani je ctít. Nebo Já jsem Pán, Bůh tvůj, Bůh silný, žárlivý, navštěvující nepravost otců na synech do třetího i čtvrtého pokolení, (v něm. Bibli jsou jmenovitě uvedeni otec, syn, vnuk, pravnuk) těch, kteří nenávidí Mne, a činící milosrdenství nad tisíci těmi, kteří Mne milují, a ostráhají přikázání Mých."* (II.Moj. 20:4-6) Lidé, kteří zhotovují obrazy k uctívání, jsou Bohem zařazováni mezi ty, kteří Jej nenávidí. Berou tím na sebe vinu, která je navštěvována až do třetího a čtvrtého pokolení rodiny.

TAK PRAVÍ PÁN: *"Neuděláte si žádné podobenství, bohy ze stříbra a bohy za zlata si nebudete dělat!"* (v.23) Stále znovu Bůh skrze Mojžíše a proroky varoval Svůj lid, aby nezhotovoval obrazy, které jsou modlami (III.Moj. 26:1). TAK PRAVÍ PÁN: *"Zlořečený člověk, který by udělal rytinu, nebo věc slitou, ohavnost před Pánem, dílo rukou řemeslníka, a uloží ji v úkrytu."* (V.Moj. 27:15) To Slovo také platí, jestliže se lidé před takovým obrazem křičují, v domnění, že se tím mohou požehnat. Ale žehnat může jen Bůh sám a to jen ty, kteří se neprohřešují v takovém způsobu proti Jeho Slovu.

Protože Bůh všechny myslitelné možnosti zhotovených podobenství viděl dopředu, mohl je jednotlivě jmenovat. Tak v V.Moj. 4:16 vydal jasný zákaz, že obraz mužské ani ženské bytosti atd. nesmí být zhotoven. To znamenalo zrušení smlouvy s Bohem (v.23). Z toho důvodu se Bůh rozněval na lid Izraele, vyhnal jej ze zaslíbené země a rozehnal mezi všechny národy, které se pak ptaly: *"Proč tak učinil Pán zemi této?"* Odpověď je jednoznačná: *"Je to trest za to, že opustili smlouvu s Pánem, Bohem otců svých, kterou s nimi učinil, když je vyvedl ze země Egyptské, nebo odcházejíce, sloužili bohům cizím a klaněli se jim..."* (V.Moj. 29:24-28)

Nedopustil se kostel téhož? Zdali neporušil Novou smlouvu? Zdali neodpadl od jednoho Boha vynálezem a vytvořením trojjedinosti? Nepokračovalo to dále Marii, Petrem a mnohými svatými, kteří jsou vzýváni? Tak praví Bůh: *"Já, Pán, jsem váš svatý, Já, Stvořitel Izraele, váš Král."* Boží lid zná jen jednoho Svatého, který je hoden uctívání a je Jím posvěcován. Nevyústilo to lidové křesťanství s nebiblickým svatořečením a blahoslavením mrtvých do totálního odpadnutí od Boha?

Kdo učí, že Otec je první Boží osobou, Syn druhou a Duch Svatý třetí, ve skutečnosti nemá jednoho jediného Boha, i když se tvrdí, že ti tři pak jsou jeden Bůh. Stále ještě platí, že jedna a jedna jsou dvě – plus jedna jsou tři. Pomyslíme-li, že za touto trinitářskou božskou tvorbou ještě následuje zástup tzv. "svatých" a ochranných patronů, kterým jsou dokonce určeny dny oslav, to již vůbec nemůžeme chápat, proč tato první varování nikdo nebral vážně. Zcela na vrcholu uctívání je Marie, které předčí všechno. Nohu Petrovy sochy v Petrově chrámu denně líbají početní poutníci z celého světa. Představme si jen, kolik obrazů a soch, ikon a oltářů nesčíslných katolických a pravoslavných svatých je zhotoveno v celém světě, před kterými lidé klekají, křičují se, k nimž volají, líbají je, vzdávají jim pocty a zapalují svíce! Papež, který se při svém nástupu do úřadu cele posvětil Marii, nosí lidskou rukou vyrobeného Krista na své "pastýřské holi" sem a tam. To je mrtvý Kristus, nemůže chodit, vidět, slyšet, jistě, není schopen dělat vůbec nic – s nímž se ale může manipulovat podle libosti. Takové uctívání církev Ježíše Krista nezná, je namířeno přímo proti Bohu a je připodobněno podle rozsudku Písma pohanské modloslužbě. Vzpomeňme jen na modlářský kult v hinduismu, buddhismu a přírodních náboženstvích na všech kontinentech.

Kdo věří Božímu Slovu, musel by do důsledku poznat, že uctíváním svatých jsou Jeho přikázání úplně zjevně ignorována a přestupována. Reformátoři skrze kázání zdůraznili platnost Slova Božího a zúčtovali se sloužením obrazům, s odpustky a s každým kultem. Oboje se mezi sebou nedá sjednotit, neboť Slovo je proti tomu a tam, kde je kázáno, se musí jednat tak, aby to tomu odpovídalo. Sice se nikdo neopovazuje to říci, ale hlas kazatele, někoho volajícího, připravovatele cesty musí zaznít, tak nechť se to děje zde: **Pravá bohoslužba je jen tam, kde je Bůh uctíván v Duchu a v pravdě ve jménu Ježíše Krista.** Kde je vzývána a uctívána Marie, Petr a celé to množství vyrobených svatých, tam se jedná podle Písma svatého o zbožňování lidí, tedy o modloslužbu.

Krucifix a všechny obrazy náležející k příslušným kostelům, nemají v církvi Ježíše Krista místo. Nepatří také do veřejných budov jako jsou školy, soudy, zasedací síně parlamentu, atd. Vždyť krucifix pochází teprve z 5. století! Pravá církev Ježíše Krista takový symbol neznala a nezná.

Vzkříšený, živý Kristus není z mrtvého materiálu, ani z hostie, ve které má být v tabernáku tělesně přítomen. ON vstoupil tělesně na nebesa a je na pravici Božího majestátu. Zvonění zvonů také žádnou proměnu nezpůsobí, ani konsekrace. Každý kněz ví, že hostie a víno po konsekraci zůstanou tak, jak byly před ní. **Kde je psáno**, že Kristus musí být stále znovu obětován? V Bibli jistě ne! Taková praxe jen potvrzuje, že ta **jediná** oběť nebyla přijata. Písmo svaté dává i v tomto bodě jasnou informaci: *"V kteréžto vůli posvěcení jsme skrze obětování těla Ježíše Krista jednou...nebo*

jedinou obětí dokonalé učinil na věky ty, kteří posvěceni bývají." (Žid. 10:10-14) Kdo čte Žid. 9 a jiná biblická místa, bude jednou provždy plně důvěřovat dokonalému dílu spásy. Kristus vešel do nebeské svatyně se Svou vlastní krví, tam ji obětoval na trůnu milosti a tak dokonal věčně platící spasení (Žid. 9:11-12 aj.). Křesťané se stávají v síle dosaženého spasení novým stvořením v Kristu (II.Kor. 5:17). Při Večeři Páně reprezentuje chléb a víno Kristovo tělo a krev. Jak to bylo nařizováno při slavnosti fáze ve Staré smlouvě (II.Moj. 12), tak slavíme Večeři **na památku** Kristova utrpení a umírání, dokud nepřijde (I.Kor. 11:26).

Kristus již není dítětem v kolébce, neleží na prsou nebo v náruči Mariině, nevisí na kříži, neleží v hrobě; ON vítězně povstal z mrtvých a majestátně prohlásil: *"Mně je dána všechna moc v nebi a také na zemi..."* ON vstoupil na nebesa a vrátí se zpět v moci a slávě. Všechny obrazy, které zpodobňují Pána Ježíše, Marii a ostatní svaté, nemají nic společného s původním křesťanstvím, ani s biblickou bohoslužbou. Jsou typické pro příslušný kostel. V Ježíšově církvi není žádné místo pro relikvie jako tzv. "svatá roucha" nebo nějaké jiné "posvěcené" předměty. Nesluší se uctívat nějaké místo, ani lidmi zhotovený obraz, ale živého Boha skrze Ježíše Krista, našeho Pána.

Jak dlouho bude svatý Bůh, který se sám představuje jako žárlivý, ještě přihlížet, jak masy lidí v celém světě, ať v kostelech či budovách patřících nezávislým a především na poutních místech, padají na kolena před obrazy? Když odříkávají své přeepsané "modlitby", nemluví přece vůbec s Bohem, který je přítomen všude a vyslýchá modlitby. Ti zesnulí "svatí" beztak neví nic o tom, že k nim někdo volá; neví to ani Marie. Ona je v ráji a nemůže žádnou modlitbu slyšet, natož vyslyšet. Ta údajná "Mariina zjevení", pro která v Písmu svatém nejsou žádná zaslíbení, se ve skutečnosti nemohou díť, ani ve Fatimě ne.

Mimochodem Písmo svaté vůbec nezná společenství s mrtvými a modlitbu za zesnulé. Jejich vzývání je rovněž úplně nebiblické. Písmo svaté zmiňuje jen společenství živých, v Kristu posvěcených, jak to vychází z dopisu apoštolů: *"...v Kristu Ježíši posvěcení, povolání svatí..."* (I.Kor. 1:2; II.Kor. 1:1; Ef.1:1 aj.) Pavel píše: *"Pozdravujte všechny svaté v Kristu Ježíši!... Pozdravují vás všichni svatí..."* (Fil. 4:21-22) Copak to volání k zesnulým a spojení s nimi není okultismem a spiritismem? Přesto, že všechno je tak slavnostně uspořádáno a elegantně formulováno, při porovnání s Bibli se zjišťuje, že se jedná o náboženský klam. Lidé obětují čas i peníze, trmácí se a míní, že jsou svým způsobem upřímní. Ale ať všichni vědí: Všechno uctívání svatých ve všech náboženstvích není "víra", neboť ta by byla spojena s Bohem a Božím Slovem, ale prastará pověra!

Tomuto vývoji následovalo veliké odpadnutí od původního křesťanství do pohanství, odvrácení od JEDNOHO pravdivého Boha a obrácení do pohanského světa božstev. Staly se strašné věci a lidstvo je slavnostně oklamáváno "odbornými termíny". Již v Izraeli odvrácení od Boha k jiným bohům znamenalo odpadlictví od Něho a pád do modloslužby. TAK PRAVÍ PÁN: *"Nemají se k tomu, aby se obrátili k Bohu svému, protože duch smilství je mezi nimi, Pána pak znáti nechtějí."* (Oz. 5:4)

Podle takovýchto výpovědí Písma se lidé, mající ducha modlářství a setrvávající v něm, nemohou obrátit k Bohu, jedině, že by prožili skutečné obrácení k Němu. Pavel prohlásil: *"A proto moji milovaní, utíkejte před modlářstvím... Nemůžete pít kalich Páně i kalich démonů. Nemůžete hodovat u stolu Páně i u stolu démonů."* (I.Kor. 10:14-22) Apoštol zařazuje modloslužbu k démonům. Můžeme tedy být hostem jen u stolu Páně nebo u stolu démonů. Je zjevné, že nepřítel všechny stojící pod jeho vlivem svedl do mnohonásobného modlářství.

Každý přemýšlející člověk musí přece uznat, že všechny sochy, obrazy, ikony atd. ať ze stříbra či ze zlata sice mají uši, ale neslyší, mají ústa a nemluví, mají ruce a nemohou jimi hýbat, mají nohy, ale nemohou chodit (Ž. 115:1-8; Iz. 44:12-20 aj.). Jsou to mrtvé předměty, které se musí nosit, anebo stavět na odív. Boha se to vůbec netýká, nereprezentují živého Boha, který nese nás. Apoštol Jan důrazně varoval, když hovořil o pravdivém Bohu, který se zjevil v Synu a je věčným Životem: *"Synáčkové, strážte se před modlami."* (I.Jan. 5:20-21)

V mnohých zemích světa existují zvláštní poutnická místa. V Evropě jedni putují do Turína, aby tam shlédli "Kristovo pohřební plátno", přesto, že nezávislé testy ve Švýcarsku, v Anglii a USA dospěly k závěru, že toto prostěradlo pochází ze 16. století. Jiní uctívají skříňku s tzv. "svatou sukni" v Trieru. Zase jiní putují do Lurd, jiní do Fatimy, někteří do Čenstochové, atd. Počet těch, kteří každoročně konají pouti do hlavních poutních míst, je udáván následovně: 6 milionů do Guadalupe, v Mexiku; 5 milionů do Lurd, ve Francii; 4 miliony do Fatimy, v Portugalsku; 3,5 milionu do Lorety, v Itálii, atd., ale nedoslechli jsme se o nikom, kdo by tam našel Ježíše a prožil Jej. To je zkušující bilance na podvodné cestě.

Od reformace bylo o významu relikvií napsáno mnoho článků. Luther o uctívání relikvií řekl: **"Slovo Boží je svatyní nade všemi svatyněmi, ano, to jediné, že známe a máme Krista. Neboť i kdybychom měli pohromadě všechny svaté kosti anebo svatá či posvěcená roucha, nic by nám to nebylo platné, neboť to všechno jsou mrtvé věci, které nemohou nikoho posvětit. Ale Boží Slovo je poklad, který všechny věci posvěcuje, jedině tím jsou všichni svatí posvěceni."** Luteránský theolog a náboženský rada Karl-Hermann Kandler k tomu dodává: **"Naše víra nespočívá na relikviích, pozůstatcích svatých. Jejich uctívání a poutnické cesty ke svatým místům víru neposilují, neboť – jak říká Luther – tak mnohé jsou shledány jako otevřené lži a díla pošestilosti, není to přikázáno ani doporučováno, protože jsou to úplně zbytečné a nepotřebné věci, nemohou dosáhnout žádných odpustků nebo odpuštění hříchu."** (Idea-Spektrum 17/1996)

V poslední době mocně působí "duch smířování", nejde však o smíření s Bohem a Slovem skrze Ježíše Krista, našeho Pána, ale je to ekumenický duch, kterým jsou prodchnuti tak mnozí i v táboře protestantů.

V roce 1996 se dokonce uskutečnila poutnická cesta ke "svaté sukni" do Trieru za účasti předsedy evangelického náboženství v Porýní, Petra Beiera. Podle legendy měla "nesešivanou část Kristovy sukne" v roce 329 do Trieru osobně

přivést více než devadesátiletá Konstantinova matka Helena. Ale poprvé byla ta sukně vystavena teprve v roce 1512. Pod pojmem "Ježíšovo roucho" existuje více nežli dvacet relikvií na různých místech. V Idea-Spektrum se dále říká: **"Reformátor tuto poutnickou cestu nazval »novou sračkou« a »obzvláště mistrným podfukem se sukní našeho Pána«. Ještě v posledním kázání v roce 1546 v Eislebenu o té relikvii hovořil: "V Trieru je sukně našeho pánaboha. Utíkej tam, popadni své peníze a na papežově bleším trhu si kup odpustky."**

"Můj Bože", musí zvolat s velikou bolestí každý biblicky věřící, "co má tohle všechno v celém světě, ať se to týká míst, relikvií, soch, obrazů, ikon atd., které se uctívají, společného s Tebou?" Co mají ty mrtvé kultovní předměty společného s živým Bohem? Kdo hledá Boha, může Jej najít jen v Kristu. K tomu není zapotřebí zvláštního místa, žádného obrazu – to jsou vlastně překážky, které musí být odklizeny. Ohledně poutnických míst náš Pán řekl již ve Starém zákoně: *"Hleďte Mne, a budete žít! Ale nevyhledávejte Bétel, a do Galgala nevcházejte, neputujte do Bersabé!"* (Am. 5:4-5)

MARIOLOGIE

"Moudří jsou ti, kdo skrze blud putují k pravdě; ti, kdo setrvávají v bludu, jsou blázni."

Biblické objasnění, výzva křesťanské teologii a náboženská praxe jsou potřebné. Aktuálnost obsahu tohoto výkladu jste jistě již seznali. Ale bude to ještě mohutnější. Z mezinárodního tisku bylo možné se dozvědět, že 42 kardinálů, 500 biskupů a jiných osobností římskokatolického kostela, podpořeno více než 4,5 miliony katolíků v celém světě, adresovalo papežovi nepředstavitelnou žádost, aby do roku 2000 v nějakém dogma povýšil Marii na spoluspasitelku. To by v konečném důsledku znamenalo začlenit Marii do božství, jak to objasňuje následující citát:

"Cílem těch, kteří s tím souhlasí, jsou tři nové základní věty víry:

Že Marie byla spoluúčastnicí při spasení skrze svého Syna.

Že všechny milosti, plynoucí z utrpení a smrti Spasitele, mohou působit jen skrze Mariinu přímluvu.

Že všechny prosby a modlitby věřících se dostanou k Ježíši jen prostřednictvím Marie...

Z trojedinosti by mohla vzniknout čtyřjedinost s Marií jako dcerou Otce, matkou Syna a nevěstou Ducha Svatého..." (Welt am Sonntag, č.35, 31. srpna 1997 aj.)

To si musí člověk umět představit: Dcera Otce, matka Syna, nevěsta Ducha Svatého! Jaká sestava! Mnozí v křesťanství, obzvláště však židé a muslimové kroutí hlavami již nad křesťanskou "trojicí". A nyní z toho má být dokonce "čtveřice"! Kdo to může ještě pochopit?

Pokud se týče všech dogmat, musí z důvodu pravdy být řečeno, že z biblickým svědectvím nemají absolutně nic společného. Ale to, co se žádá nyní, je vrcholem nadutosti, že biblickým věřícím může konečně dojít trpělivost. Z důvodu lidí, kteří ve všech náboženstvích a konfesích upřímně hledají pravdu, musí být Slovo Boží nekompromisně uvedeno do božského denního pořádku.

Ve zmíněné tiskové zprávě z 31.8.1997 je dále ujištění: **"Nové dogma by nepozměnilo pouze mariologii, theologickou reflexi o významu Ježíšovy matky pro křesťanskou víru, ale veškeré hodnoty víry tak dalekosáhle, jak ještě nikdy ve dvou tisíci letech."** To se může dobře říkat! Veškeré změny ze strany katolického náboženství mají namířeno daleko od Písma svatého. Před zavedením nějakého dogmatu vždy muselo být tomu odpovídající platící slovo Boží postaveno mimo sílu, aby pak bylo nahrazeno poučkou. Tím se naplňuje míra přidávání ke Slovu a přestupování Slova a bezbožnost člověkem hříchu a bezzákonosti, který se slavnostně povyšuje nad Boha a Boží Slovo (II.Tes. 2). Odpadnutí od pravé, jediné na Písmu založené víry, které předpověděl již Pavel, by tím mohlo být ukončeno.

Již tehdy Pán musel těm zodpovědným říci: *"Ale nadarmo Mne uctívají, učíce učení a ustanovení lidská... Čistě vy rušíte přikázání Boží, abyste svá ustanovení zachovali... rušíce slovo Boží ustanovením svým, které jste ustanovili. A mnohé těm podobné věci činíte."* (Mar. 7:7-13) Jasněji to nemůže být řečeno: Kde jsou vydávána lidská přikázání a učení, tam je Boží Slovo připravováno o sílu, Bůh je v opovržení a uctívání samotného Pána je prohlášeno za marné.

Ze všech náboženských pouček a dogmat, která byla ustanovena a nemají žádný biblický základ, není ani jediné tak nepochopitelné, jako to, co se požaduje nyní. Při tom je obzvlášť nápadné, že protestanti již dávno přestali protestovat. Ve skutečnosti vůdcové ostatních křesťanských náboženství neusilují o soulad se Slovem, ale o přizpůsobení se mateřskému kostelu – o sblížení s Římem. Ta čtyři "jedině",

1) jediné z milosti

2) jediné Ježíš Kristus

3) jediné skrze víru

4) jediné Písmo svaté,

kteřá jsou základem reformace a sloupem biblického vyznání víry a svobodného zvěstování evangelia, ale zdaleka již nenacházejí širokého užití.

Vyznání malé menšiny, totiž křesťanů plného evangelia, stále ještě zní: **"Písmo svaté je jediný pramen a dokonalé vodítko víry, učení a života. Člověk je spasen jediné z milosti skrze víru v Ježíše Krista."**

Zda to žádané dogma bude ještě závazně zvěstováno, není rozhodující. Vysoký počet těch, kteří to žádají, hovoří sám za sebe. V základě vzato, Marie přece již tím vším ve světě víry římského kostela je, ať je to povýšeno na dogma nebo ne. Diskuse před proklamací nějaké nové poučky měly vždy velice živý průběh, a pokaždé propukly spory a

ozývaly se hlasy proti. Na prvním Vatikánském koncilu roku 1869-1870, kde bylo vyhlášeno dogma o papežově neomylnosti, se proti tomu ohradili především němečtí biskupové, ti byli donuceni k odjezdu, aby hlasování a proklamace mohla proběhnout bez třenic.

Vždyť v průběhu náboženských dějin bylo zvěstováno mnoho takových pouček. Zde jsou jmenovány jen ty poslední tři:

V roce 1854 proklamoval papež Pius IX. "neposkvrněné početí matky Boží", která vůbec neexistuje – nemůže existovat – a také o ní není v Písmu svatém žádné svědectví. O "neposkvrněném srdci" Marie ve Slově Božím také není nic psáno.

Roku 1870 byla za ustanovení víry římskokatolického náboženství vyhlášena "papežova neomylnost". Již dávno předtím se papež povýšil nad Boží Slovo a ustanovil sebe sama za Kristova zástupce (Vicarius Christi). Až roku 1950 oznámil papež Pius XII., že Marie po dokonání svého pozemského životního běhu byla s tělem a duší vzata do nebeské slávy – a to v přímém rozporu s jedině neomylným, věčně platicím slovem Kristovým: "**A jistě žádný nevstoupil v nebe, než ten, který sestoupil s nebe, Syn člověka, který je v nebi.**" (Jan 3:13)

Není snad zarážející, že v prvních staletích křesťanství nepodal zprávu o nějakém papežovi nebo jeho neomylnosti, o neposkvrněném početí, ani o tělesném nanebevstoupení Marie žádný apoštol ani otec kostela? Takové nápady dostali až teprve po staletích, vlastně skoro po dvou tisíci letech, protože se to papežskému náboženství tak hodí. Jak již bylo zmíněno, Slovo Boží bylo pokaždé vědomě přestupováno, a ti, kterým bylo Slovo Boží závazné, byli postiženi klatbou, pronásledováním, konfiskací majetku a vydáním na smrt.

Tak jako Bůh zavázal Svým Slovem církve, tak papežové zavázali na své slovo v celém světě všechny, kdo patří k římskému náboženství. Ještě stále jsou lidé stavěni před závažné rozhodnutí: Věřit Bohu nebo papežovi. Obojí nejde – jeden druhého vylučuje, jako Kristus antikrista, světlo temnotu. **Jen co je v Bibli opravdu napsáno, platí před Bohem a náleží k pravé víře.** Všichni by měli mít odvahu ptát se, mohlo-li by náboženské učení obstát na zkušební stolici.

V tomto čase pro církve Ježíše Krista rozhodujícím, to pro Izrael a národy Bůh Pán uspořádal tak, že každý stojí pod božským »musíš«, a musí zaujmout své stanovisko. Někdo musí lidi upozornit, aby sami zjistili, komu opravdu věří a následují: Hlavě římskokatolického náboženství, nějakému patriarchovi pravoslavného náboženství, biskupovi nebo jiné náboženské autoritě, zakladateli náboženství, předsedovi, charismatikovi – anebo Hlavě spasené církve, totiž **Pánu Ježíši Kristu**, odpovědnému za učení apoštolů. "*Hlas volajícího: Připravte na poušti cestu Páně, přímou čiňte na pustině stezku Boha našeho.*" (Iz. 40:3) Musí to být jeden hlas, který zaznívá shůry na duchovní poušti, aby zde dole byla připravena cesta pro Pána. Jedině to je účelem tohoto výkladu.

Marie, od 5. století stále více nebiblickým způsobem oslavována a obdařována různými tituly a úkoly v různých oblastech příslušejících jedině Kristu, má být podle vůle milionů katolíků a skrze vliv vysokých osobností povýšena před celým světem na "předmět víry". Je přece zvláštní, že Matouš a Lukáš, kteří se zabývali výpisem rodů, ani nezmínili jejího otce ani matku. Nikdo neví s určitostí, kdo byli její rodiče, tak bezvýznamné to bylo pro Boha. Matouš začal rodokmen Abrahamem, napočítal třikrát 14 pokolení a končí zjištěním: "*Jákož zplodil Josefa, muže Marie, z níž se narodil Ježíš, nazývaný Kristus.*" (Mat. 1:16) Lukáš se v rodokmenu vrací až k Adamovi, tedy otci lidského pokolení, ale opět o rodičích Marie není ani zmínka. Marie byla lidské dítě, jako my všichni a jen skrze **Boží vyvolení "vyvolenou nádobou"**, kterou Bůh určil pro narození Svého Syna. Tím je z náhledu spásných dějin její "**jediný vysoký úkol**" navždy splněn. Pro ni již absolutně žádné další závazky pro jiné úkoly neexistují. Jestliže si to přesto někdo myslí, pak **to ale nemůže být podloženo Bibli.**

Spasitel se musel narodit do padlého stvoření, jinak by nemohl lidstvo z jeho padlého stavu zachránit a omilostnit. Z lásky k mariologii byl dokonce nesprávně přeložen Luk. 1:28. V původním textu anděl pozdravuje Marii slovy: "*Zdráva buď milostí obdařená...*", katolický katechismus předává tento text takto: "...milosti plná..." nebo "...plná milosti..." To je do nebe vzdálený rozdíl. Bůh sám je plný milosti jako milostivý a milosrdný, "z Jehož plnosti jsme obdrželi milost za milostí" (Jan 1:16). Marie nalezla milost u Boha, aby se naplnilo Jeho zaslíbení. Ani Mariin "milostný obraz" Bible nezná. Nezná vůbec žádný lidský kult – ani s osobami ze Starého či Nového zákona.

Efez byl městem, v němž byla jako patronka a bohyně plodnosti uctívána pohany obzvláště Diana/Artemis. Cech zlatníků, jenž díky tomuto kultu dosáhl vysoké prosperity, se dokonce obával, že svým zvěstováním by je Pavel mohl přivést na mizinu: "*A proto strach je, netoliko aby se nám v živnosti přítrž nestala, ale také i veliké bohyně Diany chrám za nic nebyl vzat, a aby nepřišlo ke zkáze důstojnosti její, kterou ctí všechna Asie i světa okrsek.*" (Sk. 19:27) Totéž se nyní vztahuje na Marii, která je uctívána v celém pravoslavném a katolickém světě. Dokonce věřili, že obraz Diany spadl z nebe: "*Muži Efezští, i kdo z lidí je, ježto by nevěděli, že město Efezské slouží veliké bohyni Dianě, a od Jupitera spadlé podobizně?*" (v. 35)

Tehdy se ti nově obrácení odvraceli od uctívání nebeské královny a bohyně plodnosti skrze Pavla, který zvěstoval Ježíše Krista. Ale jak z historického vývoje můžeme jasně poznat, povýšili Marii později nikoliv náhodně na zmíněném koncilu v Efezu jako „Plodnou“ na místo nebeské královny. Kult a pověra se nezměnily. Později, jak o tom informují dějiny, byl sesazen také Zeus/Jupiter a na jeho místo dosazen Petr. Toto všechno a mnoho jiného je jen pokračováním pohanských zvyků v křesťanském hávu.

Marie není matkou Boží, nemůže jí být; ale byla matkou našeho Pána. Toto je pravdivé svědectví: "*...a naplněna je Duchem Svatým Alžběta, zvolala hlasem velikým a řekla: Požehnaná mezi ženami a požehnaný plod života tvého. A odkud mi to, aby přišla matka Pána mého ke mně? ...Ó blahoslavená, která uvěřila, neboť dokonány budou věci, které*

jsou jí pověřeny od Pána!" (Luk. 1:41-45) To dosvědčí všichni, kdo jsou opravdu naplněni Duchem Svatým. Oni nezůstávají jenom při tématu, oni zůstávají v pravdě.

Mariino "neposkvrněné početí" neexistovalo, jediné neposkvrněné početí Syna Božího a Marie, která byla ještě "neposkvrněná" a panenská, když do ní bylo semeno Boží skrze zplodění Ducha vloženo. Že se mylila jako všichni lidé, vychází z popsání příhody: Dvanáctiletý Ježíš zůstal v chrámě v Jeruzalémě, kde Jej našli až po třech dnech. Bůh dopustil, že Marie v rozčilení něco nerozvázněně řekla a učinila. Reagovala v tom okamžiku zcela přirozeně jako každá starostlivá matka vyčítavě: "*Dítě, proč jsi nám to učinil? Pomysli přece, tvůj otec a já jsme tě se strachem hledali!*" Tady bez rozmyslu vyslovila nejhorší nepravdu a označila Josefa za Ježíšova otce. Dvanáctiletý Ježíš však nebyl v tesařské dílně, nýbrž v chrámě a výrok Svě matky na místě opravil: "*Co, že jste Mne hledali? Zdali jste nevěděli, že musím být v domě Svěho Otce?*" Představme si, že ani Marie nepochopila, co Ježíš řekl! "*Ale oni, (Marie a Josef) nerozuměli těm slovům, která jim mluvil.*" (Luk. 2:48-50)

To se vztahuje ještě dnes na Mariiny citatele: Nechápu, co Ježíš řekl. Ježíš Marii ani jednou nenazval "matkou", oslovoval ji "ženo" (Jan 2:4), protože On byl Semenem, které mělo přijít skrze "ženu" (I.Moj. 3:15), jak to bylo oznámeno v prvním zaslíbení. Na svatbě v Káně ji dokonce ostře pokáral: "*Co se staráš o Mé záležitosti, ženo?*" Slova, která řekla dozorcům platí dodnes všem biblicky věřícím: "*Co On vám řekne, to číňte!*" Udělali, co řekl a stal se div: Na Jeho slovo se voda proměnila ve víno.

Marie musela být naplněna Duchem Svatým, aby byla spasena jako všichni ostatní, kteří uvěřili. Mimo evangelií je o ní zmínka ještě jen ve Sk. 1:14, ve spojení se sto dvaceti shromážděnými, čekajícími na vylití Ducha Svatého: "*Všichni trvali jednomyslně na modlitbě a pokorné prosbě s ženami a s Marií, matkou Ježíšovou, i s Jeho bratry.*"

Také pro ni, jako "omilostněnou" a "blahoslaveně chválenou" neexistovala výjimka, žádné výjimečné postavení – i ona byla částí padlého stvoření a potřebovala spasení. Tak jako ona, je každý, kdo kdy věřil Božím zaslíbením, omilostněn a Pánem v kázání na hoře a na jiných místech blahoslaven. Duchem zploděný, z ní narozený Syn, je přece zmrtvýchvstalý a nanebevzatý Pán, který skrze Ducha zaujímá ve spasených příbytek. V Mat. 13 chválí Pán oči a uši Svých blahoslavených učedníků, protože vidí a slyší. Až ke Zjevení, té poslední knize a kapitole v Bibli, je blahoslavenství zaslíbeno všem, kdo jako přemožitelé vejdou do města Božího.

Ode dne založení novozákonní církve není Marie ani jednou jmenována. Ani Petr nebo Pavel, ani Jan nebo Jakub ani nikdo jiný se o ni ve svých listech nezmiňuje. "Panna Marie" existovala, aby se naplnilo, co je napsáno v proroku Izaiáš 7:14: "*Aj, panna počne a porodí Syna...*" (Mengeho něm. př. Bible: Panna bude dobré naděje a matkou Syna). Jak Bible říká, Marie byla zasnoubena s Josefem, jenž se s ní chtěl rozejít, protože byla doslova z jasného nebe těhotná. Anděl Páně mu přikázal, aby ji neopouštěl: "*Josefe, synu Davidův, neboj se přijmout Marii za manželku svou; nebo co je v ní počato, je z Ducha Svatého... učinil, jak mu přikázal anděl Páně, a přijal manželku svou. Ale nežil s ní manželsky* (Kral. Bible: ...nepoznal ji), *dokud neporodila Syna svého prvorozeného, a nazval jméno Jeho Ježíš.*" (Mat. 1:20-25)

Bible jasně vypovídá, že potom měla s Josefem syny a dcery (Mat. 13:55-56). Od té doby již nebyla "pannou Marií". Jména dcer nejsou napsána, ale víme, že synové Jakub, Josef, Šimon a Judas sloužili Pánu. V Jan 2:12 čteme: "*Potom sestoupil do Kafarnaum, On i matka Jeho, i bratři Jeho, i učedníci Jeho...*" V kapitole 7:5 je podotknuto, že Jeho bratři v Něho nejprve nevěřili. Apoštol Pavel píše: "*Zdali nemáme právo, jednu sestru jako manželku mít při sobě, jako jiní apoštolové a bratři Páně a Petr?*" (I.Kor. 9:5) Také svědčí: "*Jiného pak z apoštolů žádného jsem neviděl než Jakuba, bratra Páně.*" (Gal. 1:19) Apoštol Juda se představil jako služebník Ježíše Krista a jako bratr Jakubův, který byl také bratrem Pána (v.1).

Bůh dal lidem od samého začátku dary a úkoly odpovídající Jeho spásnému plánu. Uctívání a klanění si vymínil pro Sebe. TAK PRAVÍ PÁN: "*JÁ jsem Jahweh (Jahve). To je Mé jméno. Svou slávu nikomu nedám. Svou chválu modlám nepostoupím.*" (Iz. 42:8) Celá "mariologie" se nachází mimo Slovo a království Boží. Je to typicky pravoslavně-katolické, ale ne biblicky křesťanské.

KDO VĚŘÍ, JAK PÍSMO PRAVÍ?

Mnozí mají zato, že věří, jak Písmo praví. Ale realita je jiná. Věřit, jak praví Písmo, opravdu znamená přijmout Slovo Boží a následovat mu v každém bodě. Jsou slyšet slova: "Žádné jiné evangelium..." a v základě vzato mají úplně jiné a ne originální evangelium Ježíše Krista a apoštolů. Všechna křesťanská náboženství se označují jako biblická, ale více nebo méně od Bible odstupují. Je proto nutné zkoumat v Písmu svatém a přesvědčit se, je-li s ním v souladu také učení a praxe.

Lidé věrní Bibli věří a obhajují, co je v Písmu svatém černé na bílém; nic do něho nevkládají, aby to pak mohli vyčíst. Na ně se vztahuje, co Pán říká: "*Kdo ve Mne věří, jak Písmo praví, z jeho těla poplynou proudy vody živé.*" (Jan 7:38) To, co zanechali učitelé náboženství, kteří si vzájemně odporují, brojí proti sobě, spílají si a zlořečí, vůbec nezajímá ty, kteří jsou věrní Bibli. Mnoho z toho, co ze sebe vydali, bylo čirým nesmyslem a fantazií, jako také všechny legendární povídky.

Ti dnes tak vážení muži kostela již před nicejským koncilem v roce 325 a také po něm vůbec nekráčeli po biblické půdě, ale věřili a učili, co chtěli. O žádném z nich není psáno, že by byli obráceni ke Kristu skrze skutečné prožití, nemluví o tom, že by z úst Pána obdrželi povolání. Na křesťanství nahlíželi jako na pouhé náboženství a zatáhli do

křesťanství pohanství. Ovšem ve svých výkladech užívali částečně i biblické pojmy, dali jim však úplně jiný význam a určení, a ta platí ve formálních náboženstvích ještě dnes. Zůstávají při tématu, ale ne v pravdě.

Protože neznali Starý zákon, scházelo jim také porozumění pro Kristovo utrpení a umírání, jež bylo pro spásu nutné. K významu spásných dějin toho, co učil Pavel, *"že Kristus zemřel za naše hříchy podle Písem..."* (I.Kor. 15:3), neměli žádný přístup. Právě tak málo poznali smysl a důležitost toho, co psal Petr: *"Který hříchy naše na Svém těle vnesl na dřevo, abychom hříchům zemrouce, spravedlnosti živi byli..."* (I.Petr. 2:24) Oni jsou odpovědní za to, že se ztratilo jádro křesťanské víry – totiž, že Spasitel všechnu vinu, hřích a také zlořečenství, jež na lidstvu spočívalo, musel vzít na Sebe a nás vykoupit (Řím. 4:25; Gal. 3:13), a že my máme odpuštění, smíření a věčný život jedině skrze Jeho smířící smrt.

To "Schma Izrael" = *"Slyš Izraeli, ten Věčný, náš Bůh, ten Věčný je Jeden!"*, je rozkazovací způsob, příkaz, a ten otcové kostela vůbec nevzali na vědomí. Při pozorném sledování, smýšleli a mluvili kolem Boha, neboť k Němu neměli vůbec žádný osobní vztah. Přímý přístup k Němu a Jeho Slovu vyplývá jenom ze skutečného prožití Boha.

Co učili Tertullian, Clemens, Hippolyt, Julian, Origenes, Marceon, Montanius, Sabellius, Athanasius, Arius, Hieronymus, Chrysostomos, Augustin a kdo všechno ještě, je proto pro biblicky věřící lidi bezvýznamné a nezávazné. Tito muži zanechali duchovní "Tohuwabohu" – žalostný zmatek. Jediného pravého Boha, Boha Izraele, neznali a neměli vůbec žádné zjevení o spásném plánu, ani o vlastním zjevení Božím v Kristu. Již základy formálního křesťanství byly překroucené a všechno ostatní, co bylo zavedeno, také! Příkaz této hodiny proto zní: Zpět k originálu, ke Slovu, k původnímu základu, k praxi apoštolů a proroků, aby cesta Boží mohla být opět učena v pravdě a stala se schůdnou (Luk. 20:21; Sk. 18:24-26).

NEUVĚŘITELNÁ TRAGEDIE

Tragédie uprostřed tradičního křesťanství spočívá hlavně v tom, že v theologických seminářích se nevracejí zpět k původu, nýbrž nadále theologizují o "vnitřním vztahu trojice", který ve skutečnosti vůbec neexistuje a byl spekulativně vynalezen, "vytheologizován" až od 4. století. Ale před Bohem to vůbec neplatí. Před Ním platí jen to, co On sám řekl a dal sepsat Svými služebníky ve Starém a Novém zákoně. Co nebylo dosvědčeno v Bibli, nemůže být Božího původu. **Starý a Nový zákon jsou uzavřena Boží svědecktví, ke kterým nesmí být nic přidáno**, jako ani k pozemské závěti přirozeně nesmí být nic dodatečně připojováno. Pavel jasně vyjádřil, že poslední vůle nesmí být ani měněna, ani dodatečně opatřována dodatky (Gal. 3:15). V poslední kapitole Nového zákona hrozí těm, kdo ke slovům proroctví Boží Knihy **něco přidají nebo odejmou**, apokalyptické rány a vyškrtnutí z Knihy života. Je to tak vážné, že dokonce jména zapsaná v Knize života, budou při zadlužení vymazána!

Pavel musel již tehdy, před koncem první generace, s bolestí konstatovat, že je zvěstován také jiný Ježíš, kázáno jiné evangelium a jiný duch je v činnosti (II.Kor. 11:4). Ve stejné kapitole píše o stoupencích odbočujícího učení: *"Je ve mně pravda Kristova...tito lidé jsou falešní apoštolové, nepoctiví dělníci, přestrojení za apoštoly Kristovy. A není divu, vždyť sám satan se převléká za anděla světla; není tedy nic překvapujícího na tom, že se jeho služebníci převlékají za služebníky spravedlnosti. Jejich konec bude jako jejich skutky."* (II.Kor. 11:10-15) Jan píše, že máme duchy zkoušet a že mnozí falešní proroci vyšli do světa. Jen ten, kdo vyznává Ježíše jako toho v mase zjeveného Krista – Mesiáše, je z Boha. *"Ale všeliký duch, který nevyznává Ježíše v těle přišlého, není z Boha; nýbrž je to duch antikristův."* (I.Jan. 4:1-3) **Toto slovo se vztahuje na všechny konfese, které Ježíše biblicky nevyznávají, ale učí, že existoval věčný Syn. Hovoří o "Ježíši" jako o "Synu", ale nezůstávají při biblickém svědecktví odpovídajícímu Duchu a Slovu proroctví** (Zj. 19:10b). Nyní je na svícen jako pravda stavěno čisté učení, a tak se všichni mohou zkusit a zjistit, jakého ducha dítětem jsou.

V okružním dopise církvi v Efezu Jan předává dále slova Páně: *"Znám tvé skutky a práci tvou, a statečnou vytrvalost a víru, že ty zlé nemůžeš trpět; a zkusil jsi ty, kteří se vydávají za apoštoly, ale nejsou jimi, a shledal jsi, že jsou lháři."* (Zj. 2:2)

V Gal. 1 Pavel zdůrazňuje, že všichni, kdo káží jiné evangelium, jsou pod zlořečenstvím. Jiným evangeliem se rozumí to, co nesouhlasí s **původním** Evangeliem Ježíše Krista a apoštolů, s jejich učěním a praxí. Se svou odpovědností a oprávněním, které vycházelo z jeho povolání, byl apoštol starostliv, že se satanovi zdaří svedení církve se vši lští a podvodem právě tak, jako v případě Evy (II.Kor. 11:2-3). Boží nepřítel strhl do záhuby na počátku stvoření nejen první lidi, ale po dokonaném spasení to udělal také s těmi, kteří Slovo Boží nevzali vážně a přestoupili je. Obojí žije dále: Nejstarší dějiny skrze neposlušnost; původní církev skrze poslušnost víry. Nepřítel to zkouší stále znovu stejnou metodou, a sice zpochybňováním Slova Božího. *"Zdali Bůh opravdu řekl?... Jistě nezemřete!..."* Satan je od samého počátku lhář a nejnábožnější překrucovač, ničitel Slova. Měl velký úspěch u všech náboženství světa, neboť je knížetem, bohem tohoto světa a vystupuje především v náboženském hávu.

ČAS KONCE

V Písmu svatém se setkáváme s pojmy "věky", "konečný čas", "poslední dny", "světové časy", a jinými. Tyto pojmy jsou důležité pro časný Boží plán v různých souvislostech. Je to něco nádherného, že poslední úsek novozákonní epochy můžeme vědomě prožívat s sebou. Nyní zaznívá poslední volání milosti.

S ohledem na zaslíbený brzký návrat Ježíše Krista v Božím Slově a na naplnění biblického proctví, které prožíváme a chápeme jako "znamení času", je výklad o Bohu a Jeho spásném plánu s lidstvem velice potřebný a užitečný. Jen Boží Slovo, které nepodléhá změnám času, ale zůstává na věky (Iz. 40:8), může v duchovním úseku platit jako autorita. Tak praví Pán: *"Nebe a země pominou, ale slova Má nikdy nepominou!"* (Luk. 21:33) Apoštol Petr uvedl Starý a Nový zákon na jednoho jmenovatele a cituje proroka Izaiáše: **"Ale slovo Páně zůstává na věky. Toto je pak to slovo, které je vám zvěstováno jako evangelium."** (I.Petr. 1:25)

Jan – vidoucí svědčí, že **věčně platící Evangelium** bude hodnověrně zvěstováno všem obyvatelům země, všemu lidstvu, kmenům a jazykům (Zj. 14:6). Náš Pán to řekl rovněž: *"A bude kázáno toto evangelium království po všem světě na svědectví národům, a potom přijde konec."* (Mat. 24:14) Tyto předpovědi se nyní naplňují, a jestliže On říká, že evangelium musí být kázáno všem národům, než nastane konec, potom jsou do toho zahrnuty také národy jiných náboženství, které částečně nemají vůbec žádné Boží porozumění nebo mají úplně jiné, jak to Písmo svaté dosvědčuje. **Evangelium, které nyní musí být zvěstováno, nemůže být jiné než to, které bylo zvěstováno na počátku, totiž evangelium, že Bůh se zjevil v Kristu a smířil svět sám se Sebou** (II.Kor. 5:19).

Všichni proroci a muži Bohem poslaní museli ve svých dnech povstat proti trendu času. Kdyby Bůh s nimi nebyl, strhly by je ty vlny s sebou. Vždy, když Bůh poslal Svě služebníky, dělal spásné dějiny. Ale pokaždé byli ti Jím poslaní jako cizí těleso; nikdy se nehodili do stávajících náboženských systémů. Byli pověřeni, stáli ve službě Nejvyššího a konali Jeho vůli.

Ve všech časech existovaly výjimky jdoucí proti náboženskému proudu a důkladně prozkoumali Písmo svaté, sice Starý a Nový zákon a tak sami dospěli k pramenu. Až potom můžeme rozeznávat mezi tím, co Bible opravdu učí a tím, co je předáváno náboženskými dějinami.

Do jaké míry se muži uvnitř křesťanství v poapoštolském čase, po Polykarpovi a Ireneovi distancovali od židovství – všichni přece pocházeli z pohanství – natolik odložili Starý zákon stranou a Nový vykládali ve vlastním pojetí. Je příznačné, že za oddělením se od židovství současně vznikala "trojiční idea". Žádný křesťan věřící v jednotu Boží neměl židy v nenávisti. Tato smrtelná nenávist povstala se zastánci trojice, kteří ze své strany židům vyčítali, že jsou zaslepení a zavržení. Během tohoto přechodu byli paušálně odsuzováni jako Kristovi vrazi, později dokonce jako "vrazi Boží". Tak došlo k oddělení od původního základu apoštolů a proroků. Tento od Boha odpadlý směr se sjednotil se světskou mocí. Tím začala v dějinách náboženství neblahá epocha, známá jako "temný středověk".

"Trinitářské dogma" bylo v Římské říši slavnostně vyhlášeno opravdu až 1. května roku 381 císařem Theodosiem I. za "státní náboženství" a roku 447 papežem Lvem I. prohlášeno za závazné. Asi kolem roku 500 obdrželo kněžstvo jednotné oblečení a stali se z nich státní služebníci. Tím se kněží vědomě oddělili od posluchačů. Ale podle svědectví Písma svatého je celá církev spasených "kněžstvo svaté" (I.Petr. 2:9; Zj. 1:6 aj.). Potom nastala strašná tisíciletá samovláda římského říšského kostela až k průlomům reformace.

Od zavedení státního křesťanského náboženství byli k němu povinně vázáni všichni římské občané. Jak bylo "nové náboženství", úplně jedno jakého ražení, v prvních stovkách pronásledováno římským státem, tak nyní byli pronásledováni všichni jinak věřící, kteří se nehlásili k jednotné náboženské instituci. Dějepis informuje o křížových výpravách jdoucích na konto "trinitářského náboženství", které se stalo zároveň říšským náboženstvím, právě tak o židovských pogromech, náboženských válkách, španělské inkvizici, o pronásledování Valdenských, vraždění hugenotů ve Francii a mnohém jiném.

Před změnou prvního křesťanského tisíciletí zcela zvítězila duchovní moc nad pozemskou mocí a osobovala si výlučnost a rozhodující mocenské postavení. Až do té doby dosazovali papeže císaři, od té doby papežové císaře. Tak to nařídil papež Mikuláš II. roku 1059. Pod korouhví "ve jménu Otce, Syna a Ducha Svatého" podnikali křížáckí rytíři z nařízení římskokatolické náboženské instituce křížové výpravy; vraždili s krucifixem v jedné ruce a mečem v druhé. Když papež Urban II. v listopadu 1096, jak bylo na koncilu v Clermontu roku 1095 rozhodnuto, vyzval k tomu, aby Jeruzalém a hrob Ježíše byl podmaněn pod křesťanskou vládu, bylo pro ten účel připraveno 330.000 křížáků převážně z Francie. 40 000 jich nakonec dosáhlo Jeruzaléma pod Gottfriedem von Bouillon. Papež řekl: "Bůh to chce!", a tak to museli chtít také jeho poddaní. Vrahům bylo rozhrášeno za zločiny, jichž se měli dopustit, dáno již předem na cestu. Nejen v Jeruzalémě tekla krev židů a muslimů v proudech, celé krajiny byly po staletí napájeny krví, takové zprávy se dochovaly. Jedné výpravy se účastnil životopisec krále Bedřicha II., který byl později korunován za krále Jeruzaléma. Životopisec do svého deníku zapsal: **"Brodíce se skrze krev, dosáhli jsme svatého města a probjováváme se ke Kristovu hrobu – je to opravdu svatá válka!"** Lidé byli masově vyhlašováni jako dobytek "ve jménu Otce, Syna a Ducha Svatého". První trojiční náboženská instituce nemilosrdně pobila svým učením jako trojhrannou železnou palici celé národy a kmeny.

Papežové jako hlavní zástupci trinitářského učení jsou, jak to dějiny dokazují, odpovědní za všechny ohavnosti, které byly ve jméno "křesťansko"-katolického náboženství napáchány. Oni také nařídili roku 1244 veřejné pálení

talmudu a roku 1731 spálení všech knih v hebrejském písmu. Vyhánění židů, pronásledování jinověrců a masakry patřily více nebo méně k jejich programu, neboť nakonec šlo o ty jimi zlořečené a obviněné z kacířství.

Za povzbuzování římskokatolické náboženské instituce byly země Evropy "osvobozovány od židů": Španělsko roku 1492; Portugalsko roku 1496 atd. atd. Samotně v Polsku bylo roku 1648 nelidsky rozřezáno, roztrháno, rozsekáno, usmrceno asi 200.000 židů. Papežské dějiny jsou napojeny spoustou krve, židovskou krví a krví Bibli věrných mučedníků. Ke "konečnému řešení" mělo dojít v našem čase a stálo život 6 milionů židů, z toho 1,5 milionů dětí.

Je politováníhodné, že "zatracení židů" římským kostelem se v hlavách lidí pevně usadilo až do novověku. Sám Luther, narozen a vychováván jako katolík, se od toho nemohl po svém obrácení oprostít. Následky se projeví při holocaustu za katolicky dominantního Hitlerova režimu, kdy dosáhly vrcholu. Teprve nedávno přestali být židé proklínání, rovněž pasáže obžaloby byly ze mše na Velký pátek vyňaty teprve na druhém Vatikánském koncilu (1962-65).

Uznání Izraele Vatikánem v jedné základní smlouvě se stalo teprve před několika málo lety a rok na to, totiž 15. června 1994 následovalo mezi těmito dvěma státy navázání diplomatických vztahů. Zda se ten postoj opravdu změnil, to je otázka, neboť Vatikán zjevně stojí na straně nepřátel Izraele.

Odedávna židé dávali přednost smrti a dokonce sebevraždě před přijetím "trojjedinosti" anebo "trojičním křtem", a právě tak to dělali nesčíslní křesťané věrní Bibli. Nad tím by se měl každý upřímný člověk zamyslet. Je smutné, že fanatičtí stoupenci trojice projevují až do našeho času, ať v náboženských institucích nebo svobodných sborech, stále stejnou nenávist proti biblicky věřícím. Je-li nějaké učení správné a Božího původu, pak to zanechá stejné božské stopy lásky, pokoje a požehnání. Židé nikdy od jiných národů nežádali obrácení k jejich víře a k jednomu pravému Bohu, ani je nepřesvědčovali. Užití moci a násilné pokřesťanštění jsou poznávací znamení římského říšského kostela. Kde je velká moc, tam je také její velké zneužití a to se vyznačuje krvavými stopami celými náboženskými dějinami.

VÝZVA VŠEM

Prorok Eliáš se vydal na horu Karmel a svolal všechny Boží lid. Dostavilo se tam také 450 proroků Bálových a 400 proroků Astarty, aby dospěli k rozhodnutí. Prorok vysvětlil: "...Bůh, který odpoví ohněm, bude platit za Boha." A vida: Odpověděl Bůh. Také nyní musí padnout boží rozhodnutí. Jestliže je Pán Bohem, pak Mu chceme sloužit. Je-li Jeho Slovo pravdivé, zůstane pro nás všechno ostatní falešné. Přijde čas a je již zcela blízko, kdy se Bůh pozdvihne a dokoná Svě započaté dílo. V rozhodujícím okamžiku musíme stát na správné straně. ON nyní všechny vyzývá prostřednictvím Svěho Slova.

Lidem všech konfesí a náboženství musí být nyní adresována celosvětová výzva. Tolik směrů víry k Bohu nemůže vést a být v právu. K Němu vede jen to, co od Něho pochází. S Ním samotným se můžeme potkat jen tam, kde se s námi potkal. **Existuje jen jediná cesta od Boha k nám, a to je také naše cesta k Bohu.** Dodnes mohl říci jen Jeden: **"JÁ jsem Cesta, Pravda i Život. Nikdo nepřijde k Otcí, jediné skrze Mne."** (Jan. 14)

Platí vůbec pro Boha v nebi pojmy "trojjedinost", "trojice", "trojjediný Bůh" apod., které On sám nikdy nevzal do úst a nikdy nezmínil? Ve skutečnosti to jsou "výplody" Bohu cizí, které se vloudily prostřednictvím gnosticko-filozofické teorie! Jaká je tedy pravda o trojici? Pravda o trojici je, že neexistovala ve věčnosti, neexistuje v průběhu času a nebude na věky!

Ve Starém zákoně je výraz pojmu "Bůh Pán" souhrnně opakován. V novozákonním textu až k Judově dopisu se pojem slova "Bůh Pán" nenalézá ani jednou, jediné v nějakém citátu ze Starého zákona. Veliké tajemství Boží, s nímž se setkáváme v Novém zákoně, spočívá v tom, že se stal člověkem, což ale nemůže nikdo vyložit a zdůvodnit. Tak je např. v I.Kor. 6:14 psáno: *"Bůh pak i Pána vzkřísil..."* Boží trvalé zjevení a člověkem se stalé zjevení běží současně, spolu, dohromady, až bude při lidech, v nichž má Bůh zálibení, dosaženo dokonalosti zbožnění a spasení budou rovni Spasiteli (I.Jan. 3:1-3).

V Novém zákoně se Bůh a Pán zjevuje odděleně, právě tak Otec a Syn, až k prorocké knize v Bibli, Zjevení. Až tam opět nacházíme označení "Bůh Pán".

Náboženští vůdci tehdy Ježíše obviňovali z rouhání se Bohu (Jan 5 a 10), protože On se – to byl jejich argument – sám činil Bohem. Neměli žádné porozumění pro to, že Spasitel musel zde na Zemi trpět a umírat jako člověk a jako Pán odejmout smrti moc. Vyčítali Mu: *"Pro dobrý skutek Tě nekamenujeme, ale pro rouhání, totiž že Ty, Člověče, se děláš Bohem."* Jeho odpověď zněla: *"Jak můžete Mně, kterého posvětil Otec a poslal na svět, vyčítat, že se rouhám Bohu, protože jsem řekl: Syn Boží jsem? ...abyste poznali a věřili, že Otec ve Mně je, a Já v Něm."* (Jan 10:33-38)

Pavel hovoří o tajemství "Krista a církve" a jeho uskutečnění, o záměru, který Bůh, Stvořitel všech věcí od věčnosti pojal a přivádí k dokonání v Ježíši Kristu našem Pánu (Ef. 2a3 aj.). Již ve věčnosti, než bylo co časného, Bůh všechno předem určil. Dávno předtím, než zde byl člověk a mohl padnout, totiž již před ustanovením světa, připravil Všemohoucí spásný plán a předurčil spasení skrze Beránka Božího, který k tomu byl v očích Božích vyhlédnut ustanovením světa (I.Petr. 1:20-21). **Již před** založením světa byla také jména spasených zapsána do Knihy života Beránka. Před založením světa nás Bůh v Kristu předurčil za syny a dcery (Ef. 1:4-5). Již před ustanovením světa miloval Otec Syna a nás v Něm. Stejná věčná sláva, již byl oslaven Syn Boží, byla pro Něho a ty Jeho připravena před ustanovením světa: *"Slávu, kterou jsi Mi dal, dal jsem jim, aby byli jedno, jako my jedno jsme."* (Jan 17:22-24) Protože

Bůh je věčný, mluvil, pokud se spásného plánu týče, formou věčnosti. Tomu časné, přirozeně smýšlející lidstvo nemůže rozumět; to je ta nouze. Pro Něho bylo všechno učiněno již před založením světa, i když to uskutečnění se naplní a stane realitou teprve v průběhu času.

Spasitel nemusel být jen Mesiášem, tedy "Pomazaným", musel také zničit toho, jenž má moc smrti, totiž ďábla a nás tak přenést do svobody. Proto se ve všech věcech stal rovným Svým bratrům (Žid. 2:14-18). Vzhledem k tomu prorok již ve Starém zákoně předvídavě řekl: *"Z moci království smrti je osvobodím, od smrti spasím! Kde jsou, ó smrti, tvé trny? Kde je, ó podsvětí, tvůj osten?"* (Oz. 13:14)

Pavel vítězně zvolal, jak se to při příchodu Ježíše Krista naplní: *"Pohlčena je smrt ve vítězství. Smrti, kde je tvůj osten? Peklo, kde je tvé vítězství?"* (I.Kor. 15:50-58) Vzkříšením Krista byla smrt poražena, ale potom bude smrt pohlčena ve vítězství, a ti dokonání o ní na věky neuslyší a nespátí ji. *"Sehlti i smrt při vítězství, a setře jim slzy Bůh Pán s tváří...Pročež se řekne v ten den: »Aj, Bůh náš tento je, očekávali jsme na Něj, a vysvobodil nás. ON je Pán, na kterého jsme očekávali; plesat a veselit se budeme ve spasení Jeho.«"* (Iz. 25:8-9)

"Aj, stánek Boží s lidmi, a bydliti bude s nimi, a oni budou lid Jeho, a Bůh s nimi bude, jsa Bůh jejich. A setře Bůh všelikou slzu z očí jejich, a smrti již více nebude..." (Zj. 21:3-4)

KRISTA NIKDO NEMŮŽE IGNOROVAT

Jak je Bůh nevysvětlitelný ve Své bytosti a zjeveních, tak je nevysvětlitelný náš Pán v mnoha úsecích náležejících ke spasení.

Jestliže je "Pán" jmenován nebo se zjevuje v nějaké souvislosti se spásným plánem – např. jako Syn člověka, Syn Boží, Syn Davidův, Beránek Boží, Velekněz, Přímiluvce, Prostředník atd. – pak je ukázán ve Svém člověčenství vedle Boha, ne však jako nějaká druhá božská osoba. Jasně to vyplývá z odpovědných biblických míst.

Jestliže Ježíš jako Syn člověka říká, že Otec je větší než On, pak jen Otec ví čas a hodinu, pak On nečiní nic jiného, než to, co vidí Otce činit (Jan 5:19-20 aj.). ON byl Prorok, On byl Vidoucí. Bylo Mu ukázáno ve vidění, co se stane; dokonce myšlenky a úmysly lidí Mu byly zjevovány: *"Nežli tě Filip zavolal, když jsi seděl pod fíkovým stromem, viděl jsem tě."* (Jan 1:48)

"Nebo jsi pět mužů měla a ten kterého nyní máš, není tvým manželem. To jsi pravdu pověděla. Řekla Jemu žena: Vím, že Mesiáš přijde, který slove Kristus. Ten když přijde, oznámí nám všecko. Řekl jí Ježíš: JÁ to jsem, který mluvím s tebou." (Jan 4:16-26)

"Ale Ježíš jim nesvěřoval, kdo je, poněvadž znal všechny lidi; nepotřeboval, aby Mu někdo o někom říkal svůj soud. Sám dobře věděl, co je v člověku." (Jan 2:24-25) Naplnilo se slovo z V.Moj. 18:18, jak to o letnicích vyložil Petr ve svém druhém kázání: *"Mojžíš zajisté otcům řekl: »Proroka vám vzbudí Pán Bůh váš z bratří vašich jako mne, jehož poslouchati budete ve všem, cokoli bude mluvit vám. A každá duše, která by tohoto Proroka neposlouchala, vyhlazena bude z lidu.«"* (Sk. 3:22-23) Jako "Syn člověka" byl Prorok a Služebník (Iz. 42:1-4; Iz. 52:13; Sk. 4:23-31). Jako "Syn Boží" je Spasitel a Pán. Jako "Syn Davidův" je Král. ON je Král, Kněz a Prorok.

Každý skutek našeho milovaného Pána a všechno, co řekl a je o Něm řečeno, musí být vždy pozorováno v příslušném pověření a ve správné souvislosti. Proto ta označení nesmí být mezi sebou nikdy zaměněna. Jestliže je v evangeliích více než osmdesátkrát psáno "Syn člověka" pak to tak musí navždy zůstat. Jestliže je psáno "Syn Boží" pak to tam patří, je-li psáno "Syn Davidův", tak také, atd. V Písmu svatém je v každém okruhu působnosti všechno podle spásného plánu božským způsobem příslušně zařazeno.

Bůh se sám v Sobě nerozmnožil, zůstal tím Všemohoucím. Skrze Svého Syna, toho prvorozeného, však zplozením z Ducha způsobil duchovní rozmnožení všech prvorozených. Oni byli do bytí povoláni Slovem Pravdy a prožili znovuzrození (Jak. 1:18; 1.Petr. 1:23 aj.) a jsou omilostněni a přijati jako synové a dcery Boží.

"Toto je pak věčný život, aby poznali Tebe, samého pravého Boha, a kterého jsi poslal, Ježíše Krista." (Jan 17:3)

"A víme, že Syn Boží přišel, a dal nám smysl, abychom poznali toho pravého, a jsme v tom pravém, v Synu Jeho Ježíši Kristu. ON je ten pravý Bůh a život věčný." (I.Jan 5:20)

Štěpán Jej viděl jako Syna člověka na pravici Boží (Sk. 7:56). Jan Jej viděl jako Syna člověka mezi sedmi zlatými svícny (Zj.1). Daniel Jej viděl jako Syna člověka přicházet (7:13-14 aj.). V úloze Velekněze, Prostředníka a Přímiluvce Jej vidíme vedle Boha. Apoštol píše svému spolupracovníkovi Timoteovi: *"Neboť jeden je Bůh, jeden také i prostředník mezi Bohem a lidmi, člověk Kristus Ježíš."* (I.Tim. 2:5)

Apoštol Jan to vyjadřuje takto: *"Pakli by kdo zhřešil, Přímiluvce máme u Otce, Ježíše Krista spravedlivého."* (I.Jan 2:1)

Z pohledu spásných dějin nám byla v Novém zákoně podle spásného Božího plánu v Synu darována záchrana. Syn je vzdor Své lidskosti předmětem pravé, živé víry pro lidstvo: *"Věřte v Boha, i ve Mně věřte!"* (Jan 14:1) Jen kdo věří v Syna Božího, věří opravdu Bohu. Živá, spásná víra je možná jen ve zjeveném Bohu. Všechno ostatní je náboženská aktivita míjející Boha. Otec se s námi potkal jen v Synu, v Něm samotném máme Otce. Tak lze zařadit také následující biblická místa: *"Služte Pánu s bázní a veselte se s třesením! Libejte Syna, aby se nerozhněval, a zhylnuli byste na cestě, jak by se jen málo zapálil hněv Jeho. Blahoslavení jsou všichni, kteří doufají v Něho."* (Ž. 2:11-12)

"Skrze Něho věříte v Boha, který Jej vzkřísil z mrtvých, a dal Jemu slávu, aby víra vaše a naděje byla v Bohu." (I.Petr. 1:21)

Bohem darované blahoslavení je dáno v Synu Božím všem synům a dcerám Božím. Proto apoštolská podmínka ještě dnes zní: **"Věř v Pána Ježíše Krista a tak budeš spasen ty i dům tvůj."** Spása, záchrana je v Synu; ON je náš Spasitel.

"Kdo věří v Syna, má život věčný; ale kdo je nevěřící Synu, neužítí života, ale hněv Boží zůstává na něm." (Jan 3:36)

"A toto je svědectví to, že život věčný dal nám Bůh, a ten život je v Synu Jeho. Kdo má Syna, má život; kdo nemá Syna Božího, života nemá." (I.Jan 5:11-12)

"Každý, kdo zapírá Syna, nemá ani Otce; kdo Syna vyznává, má i Otce." (I.Jan 2:23)

NOVÉ STVOŘENÍ

Náš Pán říká: "Aj, nové činím všecko." Začalo to Novou smlouvou, v níž je každému, kdo uvěří, darován skrze znovuzrození nový život z Boha. Pavel prohlásil: "Je-li někdo v Kristu, je novým stvořením..." (II.Kor. 5:17) Již ve Starém zákoně Bůh zaslíbil nový život, nové srdce, nového ducha a všechno nám daroval v Nové smlouvě v Kristu, který je začátkem nového, Božího stvoření (Zj. 3:14).

Na přirozené stvoření, které se rozmnožilo tělesným plozením, přišla skrze nevíru, neposlušnost a přestoupení smrt, ztracení a odloučení od Boha – vyhnání z ráje a ze společenství s Bohem. Protože k pádu došlo v mase a krvi, muselo smíření, záchrana přijít ve stejném masitém těle skrze krev. Protože život je v krvi (III.Moj. 17:11), bylo žádoucí, aby On obětoval Svou vlastní krev a život jako oběť za smíření a záchranu. V Duchem Božím zplozeném Synu Božím byl život Boží: *"V Něm byl život, a život byl světlo lidí."* (Jan 1:4) V masitém těle On byl smrtelný. V Duchu musel sestoupit do pekla (I.Petr. 3:18-23), aby porazil smrt, peklo a ďábla, a všem synům a dcerám Božím daroval vítězství (Zj. 1:17-18). Škodu, kterou napáchal satan prostřednictvím hada, opět napravil Bůh jako Otec v Synu. Cesta do ráje je volná. Lotrovi Ježíš řekl: *"Amen, amen pravím tobě: Ještě dnes budeš se Mnou v ráji!"* (Luk. 23:43)

V Getsemane Syn Boží vybojoval přímý duševní a smrtelný boj a modlil se: *"Můj Otče, jestli je to možné, nechť odejde ode Mne kalich tento. A však ne jak Já chci, ale jak Ty."* (Mat. 26:39)

"Nyní je Má duše sevřena úzkostí. Mám snad říci: Otče, zachraň Mne od této hodiny? Ne, vždyť pro tuto hodinu jsem přišel. Otče, oslav jméno Své." (Jan 12:27-28)

Na kříži Golgaty převzal Syn Boží, zastupující všechny syny a dcery Boží, veškerou vinu a hřích a oddělení od Boha na Sebe. My jsme byli Bohem opuštěni, On zaujal naše místo a na našem místě zvolal: *"Můj Bože, Můj Bože, proč jsi Mne opustil?"* (Mat. 27:46; Mar. 15:34), jak to bylo předpovězeno již z úst Davidových (Ž. 22:2). Krváčeje na kříži zvolal: *"Je dokonáno!"* (Jan 19:30) Všechno se stalo tak, jak to bylo předpovězeno ve Starém zákoně.

Ve všech těchto spásněhistorických nutných úkolech náležejících ke spasení, Jej vidíme od Jeho narození až do smrti mezi lidmi jako člověka, který umíraje nakonec zvolal: *"Otče, do Tvých rukou poroučím ducha Svého."* (Luk. 23:46) To "Ty", které stálo proti Bohu, jsme byli my, ale oddělení od Něho. Nyní On musí vkročit do té trhliny, převzít naše místo, stát se tím "Ty", které přišlo z Boha, aby nás s Bohem sjednotil. Od toho času mohou všechny děti Boží, když skončí jejich pozemská pouť, říci to stejné: "Otče, do Tvých rukou poroučím svého ducha."

Pro spasení platí slovo: *"Ano, i vás, mrtvé v hříších a v neobřízce těla vašeho, spolu s Ním obživil, odpustiv vám všechny hříchy, a smazav proti nám ten zápis záležející v ustanoveních, kterýž byl odporový nám. I vyzdvihl jej z prostředku, a přibiv jej ke kříži; a oloupil knížatstva a moci, vedl je na odivu zjevně, triumf slaviv nad nimi skrze něj."* (Kol. 2:13-15) Amen! Tak to je.

V SYNU UČINĚNÍ SYNŮ A DCERAMI BOŽÍMI

V Synu Bůh, který se zplozením a narozením Syna stal Otcem, přijal všechny Své syny a dcery. To je účel Jeho celého spásného plánu; to On chtěl. Stvořený syn – Adam – se stal neposlušný a tím dítětem smrti, a všichni Adamovi potomci jsou dětmi smrti. Každý ví, že nic v životě není jistější, nežli smrt! Zplozený Syn, druhý Adam, byl poslušný až do smrti na kříži. Tak dokonal spasení a způsobil smíření jako Prostředník mezi Bohem a lidmi. Podstoupil smrt, aby ji přemohl. Svým zmrtvýchvstáním triumfoval nad smrtí, peklom a ďáblem.

Je psáno: *"A stane se, že místo toho, kde jim bylo řečeno: Nejste Můj lid, budou syny živého Boha nazýváni."* (Řím. 9:26; Oz. 2:1)

Zjevení v Synu mělo největší smysl a účel: totiž abychom v Něm byli učiněni syny a dcerami Božími. Ze Spasitele v jednotném čísle: *"JÁ budu Jemu Otcem a On Mi bude Synem,"* (II.Sam. 7:14; Žid. 1:5) to přešlo na ty spasené: *"A budu vám za Otce a vy Mi budete za syny a dcery, praví Pán, ten všemohoucí."* (II.Kor. 6:18) Ve stejném Duchu, jenž zplodil Syna a v nás plodí nový život z Boha, prožíváme znovuzrození (I.Jan. 5:4). Syn Boží je prvorozený mezi mnohými

bratry; v NĚm jsou ti Jeho uvedeni do vztahu "Otec-dítě". „Ale jdi k Mým bratrům a řekni jim: »Vstupuji k Otci Svěmu, a k Otci vašemu, k Bohu Svěmu, a k Bohu vašemu.«." (Jan 20:17)

V Synu nás Bůh přijal. Je psáno: "Bylo přirozené, že Bůh, pro Něhož a skrze Něhož je všechno, přivedl mnoho synů ke slávě, když skrze utrpení učinil dokonalým Původce jejich spásy. A On, který posvěcuje, i ti, kdo jsou posvěcováni, jsou z téhož Otce. Proto se nestydí nazývat je Svými bratry." (Žid. 2:10-12)

„...nás předem určil, abychom rozhodnutím Jeho dobroty byli skrze Ježíše Krista přijati za syny." (Ef. 1:5)

„Nebo které předzvěděl, ty i předzřídil, aby byli připodobněni obrazu Syna Jeho, aby On byl prvorozený mezi mnohými bratry." (Řím. 8:29)

DVA ZAČÁTKY

Že jsou realitou oba začátky, nemusí být teprve dokazováno. Tak jistě, jako existoval přirozený začátek stvořením lidí a ti existují dodnes, tak také existuje začátek skrze zplnění z Ducha, a ten je rovněž realitou při všech biblicky věřících.

Vidíme Evu, která přijala nepřátelské semeno, totiž hadovo, a zapletla do tohoto přestoupení i Adama. Vidíme Marii, která přijala Boží semeno a porodila Zachránce, který je "druhým Adamem", a nám vrátil věčný život (I.Kor. 15:45-49). Bůh vložil Svě semeno zplněním z Ducha do Marie, aby toto v těle zjevené Boží Semeno jako Syn Boží rozsláplo hadovi hlavu a nám darovalo spasení. "Semeno" znamená potomstvo.

Protože Evu svedl had, a jako přirozené semeno zanechal Kaina, o němž je opravdu napsáno: "...Kain, který byl z ďábla" (I.Jan. 3:12), řekl Bůh Pán hadovi: "Nad to nepřátelství položím mezi tebou a mezi ženou, i mezi semenem tvým a semenem jejím; Ono rozslápně tobě hlavu, a ty potřeš Jemu patu." (I.Moj. 3:15) Bůh musel zplodit přirozené Semeno, aby mohl z tohoto těla odsouzeného k smrti vytáhnout osten smrti a zaručit tím proměnu těla. Toto "Semeno" Boží je Kristus (Gal. 3:19 aj.).

Tak jako první Adam neposlušností přinesl všem smrt, tak druhý Adam poslušností až k smrti na kříži vydobyl padlému lidstvu spasení, odpuštění, smíření a věčný život: "Nebo i Kristus jednou za hříchy trpěl, spravedlivý za nespravedlivé, aby nás přivedl k Bohu, usmrcen je ze strany těla, ale obživen Duchem." (I.Petr. 3:18-19)

"Ano i vás, někdy odcizené a nepřáteli v mysli, skrze skutky zlé, nyní již smířil tělem Svým skrze smrt, aby vás postavil svatě a neposkvrněné a bez úhony před obličejem Svým." (Kol. 1:21-22)

"Jeho Bůh vydal za Smírce skrze víru v krev Jeho, k prokázání spravedlnosti Svě, skrze odpuštění předešlých hříchů." (Řím. 3:25)

"Neboť protože skrze člověka přišla smrt, skrze člověka i vzkříšení z mrtvých... Tak i psáno je: První člověk Adam učiněn je v duši živou, ale ten poslední Adam v ducha obživujícího... První člověk z země zemský, druhý člověk sám Pán s nebe... A jako jsme nesli obraz zemského, tak poneseme obraz nebeského." (I.Kor. 15:21,45,47,49)

"A tak tedy jako skrze pád jeden na všechny lidi přišla vina k potupení, tak i skrze jediné ospravedlnění na všechny lidi přišla milost k ospravedlnění života. Jako skrze neposlušnost jednoho člověka učiněno je mnoho hříšných, tak i skrze poslušnoství Jednoho spravedliví jsou učiněni mnozí." (Řím. 5:18-19)

PRŮBĚH NÁBOŽENSKÝCH DĚJIN

Úplně na počátku bylo v novozákonní církvi každé učení a praxe taková, jak to chtěl a nařídil Bůh. Velice brzy ale nastaly odchylky a změny. Tragický vývoj nabyl v průběhu následujících staletí takového rozsahu, že z původního křesťanství nezbyvalo téměř nic. Nyní musíme opět odhalit originální stopu, která je v Bibli přirovnávána k "úzké stezce" a následovat po ní, nebo pokračovat po "široké cestě" a minout věčný cíl.

Obojí, jak pravé tak i nepravé, se šířilo dále po všechna období církve. Již v dobách apoštolů muži nemající pověření od Boha přednášeli svá osobní přesvědčení, z nichž pak vznikla cizí učení. Také nyní musí být každé učení, každé svědectví a každá praxe porovnávána s originálem původního křesťanství a uvedena ním do souladu. Pravý prorok, opravdový apoštol, učitel, kterého do Svě církve ustanovil Bůh (I.Kor. 12:28; Ef. 4:11), musí a bude dnes zvěstovat to, co všichni proroci, apoštolové a učitelé, které kdy Bůh vyslal, zanechali v Písmu svatém. Z jednoho Božího pramene může vždy přicházet jen totéž zjevení a inspirace.

Muži Boží nepřinášeli své osobní poznání, ale vedeni a inspirováni Duchem Božím, vyslovovali slova Boží. Tímto kritériem souhlasícím s Bibli, musí být měřeni všichni zvěstovatelé, nehledě na jejich konfese. Mnozí by chtěli Bohu prokázat službu, aniž by sami znali vůli Boží a byli v ní nalezeni. Upřímnost můžeme přiznat všem ve všech náboženstvích. Již obětavost, s níž mnozí sami sebe a svůj čas nasazují pro své přesvědčení, mluví o vážnosti, již jsou prodchnuti. Ale je zřejmé, že můžeme být upřímní a přesto převráceni. Také ti tzv. "náboženští otcové" to jistě mínili dobře, když svá mínění předávali jako učení a zanesli do křesťanství své pohanské duševní hodnoty. Chtěli sloužit všemu lidstvu a nechtěli urazit přívržence pohanských božstev. Tak ale vytvořili pohansko-křesťanské náboženství. Jejich domnělé dobré úmysly již svědčí o ekumenickém duchu, ale nebyli ve vůli Boží. Sami odbočili od cesty Boží, na

kteřou chtěli jiné zavést. Do jaké míry se v mnohých kompromisech přibližovali zvykům národů, tak se vzdalovali od Boha a Jeho Slova.

U Boha zůstává všechno od začátku až do konce ve stejném způsobu. ON sám, Jeho Slovo a působení se nepodřizuje změnám času a zůstane beze změn na věky. ON je vázán Svým Slovem a všichni, kdo mu věří, jsou jím rovněž v poslušnosti vázáni. Je to božská substance, skrze co ti, kdo to přijímají, budou účastni Boží přirozenosti působené Duchem a budou s Ním zajedno (II.Petr. 1:3-4).

Poapoštolskou dobou a středověkem, kdy ta původní biblická učení téměř zmizela, se nebudeme blíže zabývat. Uděláme skok od původního křesťanství až k reformaci a krátce probereme vývoj novozákonní církve od toho času až po náš čas. Po tisícileté samovládě říšského kostela Říma od 6. století bylo v 16. století dosaženo průlomu ke svobodnému zvěstování evangelia. Mnoho jmen by mohlo být vzpomenuáno: Nejznámější je zřejmě Martin Luther, který vysoce ocenil Jana Husa, protože ten, posílen Johnem Wyclifem, připravil průlom reformace obětováním svého života na hranici otců koncilu. Také Zwingli, Calvin, Schwenkfeld a jiní se na průlomu podíleli.

Skrze reformaci lidé prožili, co znamená milost; byl to první krok k původnímu křesťanství: totiž ospravedlnění skrze víru. Při tom člověk prožije Duchem působenou lítost nad vším, co v životě před Bohem nebylo správné a vyzývá jméno Páně. Písmo svaté to nazývá "pokáním", což ale nemá nic společného s "pykáním". Tak dosáhne jistoty k záchraně duše vírou v dokonalé dílo spasení. Skrze odpuštění a ospravedlnění na základě víry (Řím. 1:16-17; Řím. 5 aj.) obdrží ten, kdo uvěřil, pokoj s Bohem (Řím. 6:1).

Prožitému obrácení následují ještě další zkušenosti. Jak víme, po průlomu reformace následovala další duchovní probuzení, a ti, kteří uvěřili, byli pokaždé zavedeni hlouběji do Slova. Pod Johnem Wesleyem a mnohými jinými, kteří vystoupili ve stejném čase, propuklo nové probuzení, ve kterém byl kladen důraz na posvěcení, totiž na prožití Slova Božího. Jako předtím lidé v modlitbě dosáhli jistoty, že obdrželi odpuštění hříchů a jsou ospravedlněni, tak se nyní ti, kdo uvěřili, modlili za posvěcení a také je prožili. Víra vždy přicházela podle slova evangelia, které bylo kázáno. Toto druhé probuzenecké hnutí vešlo do náboženských dějin jako "metodistické probuzení". Bylo to uvádění věřících do života posvěceného Bohu.

Hnutí křtu rovněž začalo již v čase reformace. Různé směry víry, jako menonité, baptisté, letniční hnutí a jiní provádějí zase křest uvěřivších ponořením. Kdo uvěřil, nezůstal stát u ospravedlnění a prožití posvěcení, ale následoval poslušností příkazu Páně a nechal se pokřtít ponořením. Ve všech těchto duchovních probuzeních od reformace uvedl Duch Boží zjevně ztracené biblické pravdy nově na světlo. Stanovení cíle spočívá v tom, že novozákonní církve bude na konci času milosti při příchodu Ježíše Krista nalezena v téměř stavu, v jakém byla na počátku za dob apoštolů. Pán přece ve Svém Slově zaslíbil, že pošle časy rozvážení a "duchovní dešt", a před příchodem Krista bude všechno navráćeno (Sk. 3:19-21 aj.).

Tak jako od počátku novozákonní církve v průběhu následujících staletí směřoval vývoj od Slova a vznikaly tradice, tak od reformace nastal mezi biblicky věřícími návrat od přežitých tradic k původnímu zvěstování.

Na sklonku století prolomilo mocné působení Ducha, které se projevilo na všech kontinentech. Každá země má také v tomto probuzení vlastní dějiny. Duch Boží působil v celém světě, ale na událost z roku 1906 v Los Angeles na "Azusa Street" se nahlíží jako na "zrod" letničního hnutí. Trinitářští letniční se nezmiňují o tom, že shromáždění na Azusa Street byl sbor "Oneness", tedy skupina, která věřila v "jednotu" Boží. Byl to kazatel Charles F. Parham, který v říjnu roku 1900 zahájil v Topeka, Kansasu, Bethel College. V roce 1905 zahájil biblický seminář v Houstonu, Texasu. Toho se zúčastnil později známý William J. Seymour, vedoucí sboru na Azusa Street, kde toto působení Ducha začalo, jež se skutečně rozšířilo po celé zemi. Později si toto hnutí dalo název "United Pentecostal Church International."

S politováním musíme přiznat, že v Německu – jinak v žádné jiné zemi na zeměkouli – se duchovní vůdcové všeobecně postavili proti působení Ducha kvůli jistým událostem v Kasselu, k nimž došlo skrze dvě domnělé "prorokyně" z Norska. Soudili něco, co sami neprožili. 15. září 1909 podepsali tzv. "Berlínské prohlášení". Jména těch, kdo podepsali, jsou zapsána v seznamu. V tomto prohlášení bylo letniční hnutí společně s jejich vůdci obviněno z "posedlosti" a označeno za "démonického ducha zdola". Copak tito muži nevěděli, že Duch vane, kde chce? Mezi těmi, kteří tak soudí, nevanul ani nepůsobil. Stali se, aniž by si toho byli vědomi, obětmi svých vlastních argumentů a dopustili se neodpustitelného hříchu proti Duchu Svatému (Luk. 12:10).

Kdekdok také zastupuje názor, že tím bylo od Německa odvráceno Boží požehnání a na vlast bylo dopuštěno zločinství z důsledky 1. a 2. světové války. Vždyť právě Berlín byl hlavním sídlem zkázy, které dalo popud k nejstrašlivějšímu holocaustu všech dob. V každém případě se to biblické: "Co člověk rozsévá, to bude sklízet!" vztahuje také na ty duchovní vůdce, kteří nepoznali hodinu milostivého Božího navštívení. Je to ostudné, jestliže muži, kteří sami berou do rukou Bibli a káží z ní, ztrácejí respekt před kapitolami o působení Ducha, protože to nechťejí přijmout a potom vyřknou rozsudek.

V původním křesťanství zkoumali písmo, zda je to tak správné. Těmto mužům, kteří měli v úmyslu uspořádat pietismus, se jejich vlastní nábožnost stala osudnou. Byli by museli při porovnání s Písmem poznat, že jejich služba, zvěstování a praxe zdaleka nesouhlasí s apoštolů, a že Bůh může dát více, než obdrželi oni do toho času. Je jednoduše mnoho těch, kteří ve svých formách strnuli a zůstali duchovně stát. Bůh však není Bohem mrtvých, ale živých. Tam, kde je v činnosti skrze Svého Ducha a Slovo, jsou duchovně mrtví probouzeni a obživeni vírou v Ježíše Krista.

Přímou po druhé světové válce daroval Bůh ve Svě věrnosti zcela nový začátek. Jako nástroj a hlásnou troubu použil Williama M. Branhama (1909-1965) který byl v osudně těžkém roce 1933 ordinován za kazatele Dr. Roy Davisem v konfesi "Jižních baptistů" v USA. Tak jako Pavel mohl podat zprávu o nebeském povolání a říci: "*Tehdy se to stalo...*"

(Sk. 22 od verše 6), tak i on mohl podat svědectví o svém nadpřirozeném povolání. Došlo k tomu večer 7.5.1946, když se v místnosti rozzářilo nadpřirozené světlo jako mohutný reflektor, ve kterém náhle před ním stál nebeský návštěvník, jehož podobu mohl přesně popsat a řekl mu: "Neboj se! Jsem k tobě poslán z přítomnosti Boží..." On informoval jako Pavel při mnohých příležitostech o tom, co se tehdy stalo, co mu bylo řečeno a jakým úkolem byl pověřen. Pokud vím, byl jediným člověkem v naší generaci, který takové přímé nebeské povolání a poslání obdržel.

Novozákonní spásné dějiny na zemi začaly nadpřirozeným Božím působením. Anděl přišel k Zachariášovi a oznámil mu narození Jana Křtitele; anděl přišel k Marii a oznámil narození Ježíše Krista. Zástup andělů zpíval nad Betlémskými pastvinami, a jeden anděl zvěstoval: "...vám se dnes narodil Spasitel, který je Kristus, Pán, ve městě Davidově." (Luk. 2:11) Táhne se to jako červená nit celým Novým zákonem až do Zjevení, kde hned v 1. kapitole je zpráva o poslání anděla k Janovi. Kde Bůh působí, tam se ještě dnes dějí nadpřirozené věci – jako tehdy o letnicích a potom.

Skrze Williama Branhama, tak se to Bohu líbilo, začala v celém světě spásná a uzdravovací probuzení tohoto století. Všichni evangelisté – Oral Roberts, Tommy Hicks, T. L. Osborn a mnozí jiní – kteří v uzdravovacích probuzeních byli později známi, začali působit až po letech. Jsou-li čestní, potvrdí, že se jim inspirace a posílení víry dostalo v některém shromáždění bratra Branhama a pak začali se svou službou. Výjimkou je Billy Graham, který byl zvolen "South Baptist Convention" 1950 za evangelistu, a neměl uzdravovací službu. Duchovní hnutí, služby uzdravování a probuzenecká hnutí, která existují dnes, se vrací převážně k průkopnické službě W. Branhama, jež započala roku 1946. Totéž se vztahuje na Obchodníky plného evangelia a na různé charismatické proudy, jakkoli způsobilé nebo zvrhlé.

Ode dnů našeho Pána a apoštolů neexistovala žádná srovnatelná služba. Po kázání vyzýval lidi k rozhodnutí pro Krista a modlil se za nemocné. Těžkým případům nepřinášel úlevu, ale modlil se za každého a vzal Boha za Jeho slovo. Při tom stále znovu zdůrazňoval slovo z Žid. 13:8: "*Ježíš Kristus je tentýž, včera, dnes i na věky*" a Jan 14:12: "*Amen, amen, pravím vám, kdo věří ve Mne, bude činit skutky, které Já činím, a ještě větší bude konat.*" Věřil tomu, co Pán řekl a děla se znamení a divy, které mohou v celém světě dosvědčit miliony.

Ve velkých shromážděních, brzy navštěvovaných předtím nikdy nevidanými masami, byl na podiu slepým vrácen zrak, hluchí slyšeli, němí mluvili, ochrnutí mohli chodit. Mezi všemi nemocnými a trpícími byli nesčíslní uzdravení od rakoviny, neboť při jeho povolání bylo W. Branhamovi řečeno, že mu byl od Boha dán dar uzdravení a že jeho modlitbě nebude moci nic odolat, ani rakovina, dosáhne-li toho, aby mu lidé věřili. Každý druh divů a znamení jako ve službě našeho Pána Ježíše Krista se stal v naší generaci. Stále znovu očití svědkové dokládali: "*Nikdo nemůže takové divy a znamení činit, jestliže s ním není Bůh.*" (Jan 3:2)

William Branham nepatřil ani k "trojici" ani ke konfesi "Oneness". Je jen politováníhodné, že náboženští vůdci jeho mimořádnou službu mezinárodně zhanobili, tak jak se to dělo s Ježíšem. A opět to byl Němec, Dr. Takatak, který jako první v jedné knize zvláště W. Branhama, ale i jiné evangelisty s uzdravováním, přičkl tomu zlému. Jen je podivuhodné, že takoví lidé sami nemohou nabídnout nic jiného, než záplavu teorie. Po božském potvrzení u nich není ani stopy. Jako ti sami sebou zaujatí a přesvědčení učenci Písma připisovali službu našeho Pána belzebubovi, tak to učinili jejich kolegové v tomto čase.

Všichni evangelisté, kteří od konce čtyřicátých až do středu šedesátých let vystoupili v probuzeních s uzdravením, mají z první ruky poznání o tom, co Bůh učinil. Protože W. Branham kázal plné evangelium, dva největší letniční směry, Assemblies of God a United Pentecostal Church, z toho nejvíce profitovaly. Když byl určen den, kdy měl jednat se zástupci těchto dvou společností a rozhodnout se pro jednu z nich – neboť každá jej chtěla mít pro sebe – dal mu Bůh vidění. Viděl dva stromy plné zralého ovoce. Na jednom bylo napsáno "trojice" a na druhém "Oneness". V tomto vidění se viděl stát mezi těmito stromy, každý strom objal jednou rukou. Zatřásl oběma stromy vši silou, a hle, všechno ovoce těchto stromů spadlo na něho. O tomto prožití vyprávěl těm bratrům, kteří spolu předtím nechtěli mluvit. Řekl jim: "Vidíte, Bůh nedopustí, abych se s někým spojil proti někomu. ON mě posílá ke Svému lidu, který je roztroušen všude v obou letničních táborech." A tak si podali ruce a W. Branham se za ně modlil. Výsledkem byla dlouholetá spolupráce a bohatá žeň duší jako ovoce zvěstování, které vešlo do Božího království.

Letniční sbory velice rády nabíraly masy, které k nim plynuly skrze službu Branhama, ale jeho samotného později kvůli jeho učení založenému jedině na svatém Písmu částečně odmítaly. Za to nese hlavní odpovědnost David Du Plessis, který s Branhamem roku 1951 zažil jedinečná historická shromáždění v Jižní Africe a následoval jej do USA, později se stal ve světě známý jako "Mr. Pentecost", ale dá se dokázat, že měl více ducha ekumenického než Ducha Svatého. Rázil tento paradox: "Branham je veliký, pravý prorok, jemuž Pán všechno zjevuje, ale to, co učí, neposlouchejte!" Jak to jde dohromady? Může snad z jednoho pramene vycházet sladké a hořké? Podobně se vyjádřil Gordon Lindsay, Kenneth Hagin a jiní. Nebyli snad všichni povinni prozkoumat Písmo svaté a zkusit sebe sama? Oni ale dali přednost tomu, soudit ze svého pohledu a to se děje až dodnes.

ŽÁDNÝ LIDSKÝ VLIV

Zde musí být také ještě zmíněno, co nemůže ovlivnit žádný člověk. Božím suverénním působením a jednáním nikdo nedisponuje. Tak fotografie s nadpřirozeným světelným sloupem nevznikla na přání Williama Branhama nebo z jeho ovlivňování. Pozemsky viděno to byli tiskoví fotografové Ayers a Kipperman, kteří fotografovali jako kritici, duchovně nahlíženo se ale Pán sklonil v nadpřirozeném světelném sloupu, jako za časů Mojžíše. Stalo se to 24. ledna 1950 v "Colliseum" Houstonu, Texasu, v přítomnosti asi 8000 lidí. Předtím probíhala debata mezi rev. Dr. Bestem, který

zpochybňoval, že by ještě dnes existovaly divy a znamení a uzdravování, a mezi rev. F. F. Bosworthem, který mu Bibli pohotově oponoval.

Negativ zmíněného snímku byl vyvolán v Douglas Studio v Houstonu, Texas. Z důvodu jeho mimořádnosti dal rev. Gordon Lindsay popud, aby byl předán k prozkoumání Dr. J. Lacymu, jenž je přísežným znalcem na ověřování sporných dokumentů. Jeho dobrozdání potvrzuje, že to nebylo uděláno žádnou retuší, ani dvojitým osvětlením, či jinou manipulací. To světlo tam bylo, jinak by je kamera nezachytila. Tato fotografie pak byla vystavena ve Washingtonu v Art Gallery, jako jediný ověřený dokument nadpřirozeného zjevení. Tam jsem ji v prosinci 1969 osobně viděl.

Toto nadpřirozené světlo sestoupilo dolů vždy, jakmile Boží muž začal s modlitbou za nemocné. Jemu opravdu byly ukázány jednotlivosti ze života lidí stojících před ním, jako tehdy ve službě našeho Pána. Stovky kázání natočených na magnetofonové pásky jsou jako důkaz k dispozici. Tak vzkříšený Pán po dvou tisíci letech Svou zaslíbenou přítomnost ve Svě církvi vznešeně viditelným způsobem potvrdil nad každou pochybnost také pro nevěřící. William Branham svědčil, že je to totéž světlo, z něhož Pavel slyšel hlas Páně (Sk. 9:22a26). On měl tutéž službu a totéž potvrzení, tatáž základní učení o Božství, křtu, Večeři Páně atd., jako Pavel. Sám jsem jeho službu po deset let (1955-1965) prožíval s sebou a nemohu o tom, co Bůh učinil v našem čase, mlčet. Jsem opravdový svědek, který to viděl, slyšel a prožil.

Také evangelisté, kteří si Branhama obzvláště vážili a dokonce až dodnes jej označují za "otce probuzení s uzdravováním", nepochopili, že to byla služba dějinně spásného významu, skrze niž bylo skutečně všechno navráćeno a uvedeno opět do původního stavu, jak to bylo v původním křesťanství. Neporozuměli také, že prorok není prokázán skrze divy, ale zvěstováním Slova Božího, jak původně zaznělo z Božích úst. Je velká škoda, že převážná většina vůdců sborů nepoznala den Božího navštívení. Totéž odsouzení, které Pán vyřkl nad vůdci tehdy, potká také je. ON chtěl Svůj lid shromáždit, ale oni tomu zabránili. Dějiny se zopakovaly. Mnozí evangelisté s uzdravováním si udělali jméno a v království Božím si vybudovali vlastní království, když káží evangelium blahobytu a sami ze sebe dělají milionáře. Bohu je to žalováno: Učitel'sky zůstali ve starém kvasu a v babylonském zajetí. Nepoznali, že jak Bůh ve Svě lásce a věrnosti zaslíbil, poslal na konci času milosti před začátkem "Dne Páně" pravého proroka podle vzoru Eliáše (Mal. 4:5; Mat. 17:11 aj.).

Na závěr dovolu'te ještě následující poznámku: Při žádném probuzení nenásledovaly tomu, co Bůh činil, široké masy, nýbrž vždy jen malá menšina. Jak tomu bylo nejprve s Izraelem, tak se to později opakovalo ve všech konfesích: "*Co z toho plyne? Izrael nedosáhl, oč usiluje. Dosáhli toho jen vyvolení z Izraele...*" (Řím. 11:7 aj.) Jak to bylo s židy, tak to probíhá s křesťany: Vždy je to jen nepatrná část, která poznává, co Bůh právě činí. Co konal v minulosti, vědí všichni. Ale kdo žije v Boží přítomnosti, musí poznat a mít podíl na tom, co činí přítomně. Napomenutí našeho Pána: "*Kdybys poznalo v tento den i ty, co vede k pokoji!*" (Luk. 19:42), platí všem ve všech dobách. Každý musí ve svém čase přijmout aktuální působení Boží, jak to bylo shodně se spásným plánem zaslíbeno a jak se to děje. Kdo to odmítá, tomu platí zvěstování o soudu a obžaloba: "*...umíte posoudit to, co vidíte na obloze; jak to, že nedovedete rozpoznat tento čas?*" (Luk. 12:56)

Nesmím zamlčet, co Bůh učinil. Služba, kterou sám ustanovil, se musí stát všeobecně známou, neboť se to stalo, jak to bylo ve Slově Božím zaslíbeno. Musím být jako služebník Páně věrný, a budu se střežit zmlčovat před lidem, co Bůh učinil. Nikdo ode mne nemůže požadovat, abych kolem toho chodil s pohrdáním. Naopak volám ke všem: Vzdejte Bohu čest! Dejte Mu za pravdu! Neboť Písmo se naplnilo před našima očima. Nyní se jedná o čistou biblickou zvěst před příchodem Krista – o věčné platné evangelium, které se po 2000 letech poprvé opět zvěstuje v celé plnosti, jde o vyvolání a přípravu církve-nevěsty, plně duchovní navráćení a dokonání.

Zvěstovatel je jen ukazatelem cesty, ne cestou samotnou. Zvěst Slova nám ukazuje cestu, ale ta Cesta je Ježíš Kristus. Po přečtení této knížečky udělá s jistotou každý své rozhodnutí. Kdo se staví odmítavě proti těmto důkazům, měl by přesto prokázat tolik tolerance a připustit přesvědčení víry jiných. Právě tak nikdo nesmí, ani žádný sektářský zmocněnec, jen tak beze všeho označit někoho, kdo odbočuje od tradičních náboženských učení, jako bludařského učitele. Od této chvíle víme, že pojmem "bludné učení" je opravdu míněno učení, které vede do bludu a nesouhlasí s Písmem svatým a to se týká všech konfesí.

S vydáním této knížečky spojuji očekávání, že Bůh jako při reformaci suverénně vládne nade všemi náboženskými a politickými hranicemi skrze Svého Ducha a daruje nyní s konečnou platností průlom k původnímu křesťanství.

My se skutečně nacházíme v přechodné fázi k poslednímu biblickému probuzení. Nyní záleží na tom, nezmeškat to napojení. Neboť "kdo přijde pozdě, toho potrestá život", a v tomto případě může mít zmeškání následek pro věčnost, který se nedá nikdy napravit. Kdo chce takové riziko podstoupit? Ó Bože, buď nám všem milostiv a ukaž nám Svoji cestu. Amen!

Snímek ze 24. ledna 1950 v Houstonu, Texasu s nadpřirozeným světelným sloupem nad Božím mužem není žádný klam, žádný podvod. Věrný Pán se sklonil a potvrdil Svoji přítomnost ve shromáždění věřících i nevěřících.

Blahoslavení jsou, kteří nevidí a přesto věří!

Pavel svědčil: *"I stalo se, když jsem se ubíral cestou, a přibližoval se k Damašku okolo poledne, že pojednou s nebe obklíčilo mne světlo veliké."* (Sk. 22:6)

Pravé biblické zvěstování způsobí spojení od Boha k lidem a od lidí k Bohu. Jen kdo přenechá platnost jedině Slovu Božímu a přijme je do srdce, přijal Boží substanci – podstatu. Protože Slovo zůstává věčné, budou všichni, kteří je nesmíšené přijali, rovněž skrze ně věčně trvat.

Nechť každému čtenáři poslouží tento výklad k požehnání. Milost a pokoj Boží se všemi.

DODATEK I

Tak rozdílné jsou představy o "trojici". Nahoře vlevo je božství představováno v osobách. Vpravo dole je Marie již zařazena do trojice a zaujala místo na trůnu po pravici. (Herder, Lexikon pro theologii...)

Představují tato zobrazení jednoho nebo tři bohy?

DODATEK III

Obrázek nahoře má představovat Otce s žezlem, Syna s křížem a Ducha Svatého, který se vznáší jako holub nad oběma.

Co vidíte na těchto obrazech? Jednoho Boha nebo tři bohy?

Tři osoby dole mají rovněž představovat jednoho Boha?

Bůh není ani trojice, ani tři postavy. ON se k nám obrátil v tváři Ježíše Krista (II.Kor. 4:6).